

Giới thiệu Thần Tài Thê

Truyện Thần Tài Thê của tác giả Diễm Tâm là một truyện ngôn tình cổ đại, Bảo Bảo là Tứ cô nương của Tiền phủ ở kinh thành, người trong phủ yêu nàng, sủng nàng, toàn đem nàng ủ ở trong lòng bàn tay che chở, nhưng, nam nhân đáng sợ như vậy, đúng là vị hôn phu của nàng!?

Lần đầu gặp mặt, hấn lấy dao nhỏ, bá đao cắt đi một đoạn tóc của nàng, trước mặt cha mẹ hai nhà, tuyên cáo nàng cùng hấn đính ước. Từ nay về sau, chỉ cần người khác nhắc tới hấn, nàng liền co rúm lại không thôi. Cọc hôn sự này trốn đều trốn không xong, bản thân sớm hay muộn cũng phải gả cho hấn.....

Bạn đang đọc truyện *Thần Tài Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Tiết Tử

Một đêm gió lạnh làm cho trên ngói lưu ly màu lam của Tiền phủ kết sương thật dày.

Tiền phủ to như vậy, theo bên ngoài xem là đại trạch phượng bắc vách tường đầy một ván tường, nhưng bên trong phủ cũng có đình thai lầu các, lịch sự tao nhã giống như sân nhà phía nam.

Trời nhập thu, bọn nha hoàn phá lệ bận rộn.

Đông thường ngân lượng đưa xuống dưới, nhóm sư phó chức phượng đến, không bao lâu, xiêm y mới tinh đưa vào trong phủ. Bọn nha hoàn liền đang cảm áo choàng lông cừu, da khâu xinh đẹp tinh xảo giúp chủ tử mặc vào.

Đại cô nương, nhị cô nương mặc áo lông cừu, tam cô nương là áo da lông thú hồng hồ, may kiểu giống áo đi săn, khi rong ruổi, tựa như đoàn liệt hỏa, không có nam nhân nào theo kịp.

Trang phục mùa đông của tứ cô nương Tiền Bảo Bảo theo thường lệ từ phủ ngoại đưa tới.

Hai nha hoàn đang cầm hộp gấm, đi qua hành lang dài khúc chiết, đi vào San Hồ lâu.

Đẩy cánh cửa khắc hoa song phiến ra, một trận không khí ẩm áp đánh úp lại, làm người ta phá lệ thoải mái.

Trạch ốc của Tiền phủ, dưới sàn có đạo ôn tuyến chảy qua, cho dù ngoài phòng rét lạnh, trong phòng lại vẫn ấm áp như mùa xuân, cho dù chân không đi giày, gan bàn chân cũng ấm vu vu.

”Bảo cô nương, trang phục mùa đông đưa tới.” Hộp gấm thượng trát trù mang, bị khiêng vào phòng khách.

Trong phòng trên nhuyển tháp, có một nữ tử tuyệt sắc đang nằm.

Các cô nương của Tiền phủ, đều xinh đẹp kinh người, nàng cũng không ngoại lệ. Tiền Bảo Bảo ngũ quan thanh lệ mà tinh xảo, sóng mắt nhu như xuân giang, tùy thời phảng phát uẩn lệ, làm cho người ta đau lòng cực kỳ.

Mà trừ bỏ mỹ mạo, hấp dẫn người ta nhất, là trên cổ tuyết trắng của nàng, có khóa phú quý lấp lánh sắc vàng.

Vô luận là người, hay là khóa phú quý kia, đều là vật báu vô giá nha!

Tiền Bảo Bảo ngưng mắt nhìn, theo nhuyển tháp ngồi dậy mắt dừng ở hộp gấm thượng.

”Mở ra xem.” Nàng nhẹ giọng nói, thanh âm vừa kiều vừa nhuyển.

Bọn nha hoàn lên tiếng, khẩn cấp đặt trù mang xuống, vội vã muốn nhìn một cái, năm nay đưa tới là loại xiêm y kiểu dáng thế nào.

Hộp gấm mở ra, các nha hoàn đồng thanh tán thưởng.

Đó là một cái áo choàng xinh đẹp đến cực điểm, có hai màu, ngoài màu trắng trong màu đen, vô luận mặt nào cũng là mao sắc nở nang, làm người ta kinh diễm. Khi mặc lên da thịt, như là gió xuân ấm áp, mặc ở trên người, ngoài giữ ấm, còn có thể chống đỡ rét đậm phong tuyết.

”Bảo cô nương, người đến thử xem đi!” nha hoàn bên người nâng lên áo choàng, hầu hạ nàng mặc vào, còn cẩn thận giữ vạt áo choàng.

Áo choàng là dựa vào thân thể của nàng mà cắt may, mao sắc tinh thuần, tìm không thấy chút bán cần tạp, hơn nữa thủ công tinh xảo, đường nối chỗ hai sắc da lông đen trắng, nhìn không ra đường khâu. Áo choàng như vậy, may một mặt đã khiến người ta liú lười, huống chi áo này còn làm đến hai mặt!

”Đẹp quá!” Bảo Bảo thấp giọng nói, bàn tay trắng nõn nhỏ bé, lướt qua da lông nỏ nang, nàng yêu cực kỳ cái áo choàng mới này. (Nhu Nhi: áo này người ta chọn cho người yêu mà! hí hí hí)

”Tề công tử thực sự rất có lòng! Mỗi quý đều đưa xiêm y tới, tất cả đều rất hợp với Bảo cô nương.” Một cái tiểu nha đầu nói, hâm mộ Bảo cô nương còn không có ra cửa, vị hôn phu liền lo lắng che chở như thế, đợi khi thật sự cưới nàng về, khẳng định là phụng ở trong lòng bàn tay mà yêu, mà sủng.

Tay nhỏ bé áo choàng trên, bỗng dưng cứng đờ, tuyệt mỹ khuôn mặt nhỏ nhắn cũng trở nên vạn phần trắng bệch.

Ánh mắt nhìn nha hoàn bên người, đem ngón trỏ đặt trên môi hồng, thờ dài một tiếng.

Tiểu nha hoàn cắn môi, cúi cúi đầu, không hiểu được là đã nói sai chuyện gì. Bất quá là nhắc tới Tề công tử, vì sao Bảo cô nương giống như là nghe thấy ác quỷ, toàn thân run rẩy?

Nàng trong lòng nghi vấn, nâng lên hộp gấm, đang chuẩn bị cất vào, lại phát hiện bên trong còn có đồ.

”A, trong hộp gấm còn có một tờ giấy.” Tiểu nha hoàn kinh hi hô.

Sẽ là cái gì đây? tình thư Tề công tử viết sao? (Nhu Nhi: vâng! còn hơn cả thư tình)

Nha hoàn bên người tức khởi mày, đem hộp gấm lại chỗ nàng, cẩn thận mở miệng.

”Bảo cô nương, xem ra là một bức thư.”

Bảo Bảo trừng mắt nhìn tờ giấy kia, sắc mặt tái nhợt, phảng phất như nằm ở trong hộp gấm không phải là phong thư, mà là một con rắn độc. Nàng liên tiếp hít sâu, ngưng tụ dũng khí, sau một lúc lâu mới vươn bàn tay nhỏ bé run run, nhặt lên phong thư.

Trên tờ giấy bạc chỉ viết vài cái chữ to rồng bay phượng múa, thể bút tựa như ngân câu tranh sắt, nét chữ cứng cáp.

[Ta trong ngày gần đây nhất sẽ cưới nàng nhập môn.] (Nhu Nhi: huhuhu! em cũng muốn có người nói vs em như thế)

Những chữ viết ấy giống như con người hần bình thường cuồng ngạnh bá đạo, dung không dưới xoay quanh dư.

Hai mắt nàng tối đen lại, tay nhỏ bé buông ra, giấy viết thư nhẹ nhàng rơi xuống.

”A, Bảo cô nương!” Bọn nha hoàn sợ hãi kêu lên, tay chân luống cuống đờ Bảo Bảo yếu đuối.

Nàng té xỉu!

Bạn đang đọc truyện *Thần Tài Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Tề Nhân Có Nhất Thê Nhất Thiếp

Một tá thê, một tá thiếp.

Nói đến Tề gia phương bắc, ai cũng biết là hào môn cự phú đệ nhất. Từ Bắc Hoang, xuống đến Nam Thái, khắp các tỉnh đều có thể thấy được chi nhánh ngân hàng của Tề gia.

Người chủ tiền nhiệm của Tề gia – Tề Nhân, so với hoàng đế Lão Tử còn muốn xa hoa hơn, không nói đến cầm y ngọc thực, còn yêu trêu hoa ghẹo thảo, nữ tử bên cạnh hần không sao đếm hết. Hần cả đời phong lưu, thê thiếp thú vào phủ có đến 24 người, lưu lạc bên ngoài càng miễn bàn, gia tộc phồn thịnh không ai bì kịp. Bảy năm trước, Tề Nhân quy thiên, tiếp nhận đương gia ngại vàng, không phải Tề gia trưởng tử Tề Đào, mà là nhi tử thứ năm Tề Nghiêm.

Tề gia thuận lợi thay đổi đương gia, không có trình diễn tiết mục huynh đệ viên tường. Mà Tề Nghiêm cổ tay cao siêu, đã chặn đứng tất cả những âm mưu cướp sinh ý ngân hàng Tề gia của ngân hàng tư nhân khác.

Tề Nghiêm thâm cù buôn bán bá chủ thấy xa, hần không chỉ chuyên doanh vụ ngân hàng tư nhân, càng đem bản đồ mở rộng tới thủy vận, lục vận, dệt, thậm chí châu báu sinh ý, bảy năm trở lại đây, Tề gia danh vọng càng thêm hiển hách.

Nay, hần ánh mắt sắc bén, từ ba vân biến hoá thương trường kỳ lạ, quay lại Tiền phủ ở kinh thành.

Là lúc nên thành thân.

”ta phản đối!”

Trong biệt thự của Tề gia ngoài kinh thành truyền đến một tiếng hô quát.

Trong tục đại phòng, nữ tử ăn mặc hoa lệ hô to. Nàng dáng người đầy đặn cực cân xứng, mắt phượng nhướng lên, tự nhiên hữu thần, xinh đẹp mà tràn ngập hào khí.

Không khí trong phòng thực cương, bọn người hầu nhiếp thủ khê bước, nhẹ nhàng đem trà nóng lên, liền cung kính mà nhanh chóng rời đi, không dám ở lâu.

Vị chủ thượng Tề Nghiêm mặc nhiên không lên tiếng, một bên Tư Đồ Mãng đồ trước đã mở miệng.

”chủ tử thành thân, người phản đối cái gì?” hần uống rượu, lười biếng hỏi.

”thú nàng nhập môn, chỉ cấp chúng ta thêm phiền toái.”

”thêm phiền toái?”

”đúng!”

”kì quái nha, thú nàng là chủ tử, làm trượng phu nàng cũng là chủ tử, làm sao hội phiền toái đến người?” (Nhu Nhi (^ _ _

Bạn đang đọc truyện *Thần Tài Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Tề, Tiền Hai Phủ Hỉ Yến, Ước Chừng Xiêm Áo Bẩy Ngày

Lúc này, kinh thành cực kỳ náo nhiệt, chợ phía đông xa hoa nhất ngày xuân, làm cho Tiền phủ bao hạ đại bãi yến hội, khách quý các nơi đều tới mỗi ngày như trẩy hội.

Hỉ yến náo nhiệt, thu chừng tiền biểu, hôn lễ lại tiến hành có chút đơn điệu, chỉ biết là trong hi yến, Tề, Tiền hai phủ đã tiêu không ít ngân lượng, thuê cửa thành, hạ lệnh trong vòng trăm dặm không cho người lạ mặt tiến vào. Vô số đồ cưới, cùng với kiểu hoa tột đỉnh tinh xảo kia, mang Bảo Bảo ra khỏi kinh thành, đưa đến biệt thự Tề phủ.

Bảo Bảo đội mũ phượng khăn quàng vai, trong lòng cực kỳ không yên.

Hi khăn che khuất tầm mắt, thanh âm chúc mừng không dứt bên tai, bốn phía như là có rất nhiều người, nàng không thấy được, chỉ biết bản thân tim đập thật nhanh, mồ hôi lạnh cũng không ngừng tuôn ra, hần ướt tay nhỏ bé, gắt gao nắm hồng trù váy.

Từ xa có tiếng bước chân truyền đến, nhẹ nhàng liên bước, đi đến bên cạnh nàng rồi dừng lại.

”đội lát nữa vào sảnh, sẽ bái đường.” thanh âm Kim Kim xuyên thấu qua hi khăn truyền đến, còn lo lắng sửa sang lại khăn quàng vai, đối hôn lễ này coi trọng cực kỳ. (Nhu Nhi ỉ nhiên rồi! cơ hội kiếm tiền mà sao chị Kim bỏ qua cho được)

”cám ơn đại ti.” Bảo Bảo nhẹ giọng nói.

Kim Kim cười yếu ớt, cách hi khăn, nhỏ giọng hỏi: “sợ hãi sao?”

Bảo Bảo dùng sức gắt đầu, mũ phượng thiếu chút nữa bị hoảng xuống dưới.

”đừng sợ, nếu không thấy hần có tâm, biết hần sẽ hảo hảo đối đãi muội, ta cũng sẽ không đáp ứng cuộc hôn nhân này.”

Kim Kim vì chọn mi, nhìn về phía nam tử vĩ ngạn đứng ở trong đại sảnh, biết hần khẳng định đã chờ đến không kiên nhẫn. (Nhu Nhi: ý trời ời, anh Tề Nghiêm nôn cưới vợ vậy sao trời?)

Nam nhân này, thậm chí không chịu chờ trưởng bối Tiền phủ từ Tứ Xuyên trở về nữa! Cũng may hôn sự là nhiều năm trước đính hạ, cha mẹ cũng đều bằng lòng, chỉ phái người trở về, nói hết thay giao cho Kim Kim xử lý.

Bảo Bảo cắn môi, khắc chế xúc động, toàn thân hư nhược bị đưa vào đại sảnh, trong đầu đã là một đoàn hỗn loạn.

Nàng cũng biết Tề Nghiêm có tâm

Chính là, tâm hần, là đặt vào nàng, hay là đặt vào khóa phú quý nàng đeo?

Nếu nàng có thể tìm được biện pháp tháo khóa phú quý xuống, có phải hay không hần sẽ không thêm cưới nàng?

Đang miên man suy nghĩ, đại ti đột nhiên buông tay, tay nhỏ bé lạnh lạnh của nàng, được trao cho Tề Nghiêm, bị hần gắt gao cầm

Bảo Bảo chấn động toàn thân, lại bắt đầu không tự chủ được run run, nếu trước khi xuất giá nàng không phải đã uống một bình to thanh tỉnh trà, trong miệng vẫn còn cảm nhận vị đắng, thì chắc nàng đã ngất xỉu này giờ rồi.

Ánh mắt sắc bén, cho dù cách một tầng hi khăn, vẫn là lợi hại làm cho người ta không thể đối mặt, nàng buông xuống khuôn mặt nhỏ nhắn, phát hiện bàn tay hần thật to, thật ấm áp nha. (Nhu Nhi: giờ đang làm lễ mà chị toàn suy nghĩ cái gì đâu không à! =.=)

Nhưng nàng cảm nhận được tay hần đang siết lấy tay nàng. Có lẽ sự run rẩy của nàng, tựa hồ làm cho hần thực mất hứng.

Ở giữa huyền não của mọi người, nàng mơ hồ hoàn thành hết thấy lễ nghi, lại từ bọn nha hoàn vây quanh, đưa vào tân phòng, giống như tiểu oa nhi bị mang lên chiếc giường gỗ điêu khắc lớn.

Vài vị tân khách cũng theo vào tân phòng, miệng la hét lời chúc mừng, còn tranh kính rượu. Bất quá ngại vu biểu tình âm vụ, cùng với sắc mặt không kiên nhẫn của chủ rể, không ai dám nháo động phòng, thực thức thời nhanh chóng cáo từ, chỉ sợ lưu lâu một ít, gây trở ngại đêm xuân vô giá.

Vài nha phát mang lên chè, bánh ngọt, rồi sau đó hướng tới chỗ tân nương, chuẩn bị dỡ xuống mũ phượng cùng giá y.

Tề Nghiêm đột nhiên mở miệng.

”Lui ra.”

Bọn nha hoàn ngậy người trong chốc lát.

”Ách, Tề gia, nô tỳ phải giúp phu nhân thay quần áo.”

”Có ta làm được rồi.” trong thanh âm thuần hậu thấp trầm, có quyền uy tuyệt đối.

A, Tề gia muốn đích thân giúp tân nương thay quần áo?!

Mọi người sắc mặt đỏ lên, không dám làm trái, vội vàng phúc thân hành lễ, cũng cáo lui rồi đi.

Phòng trong vắng vẻ, chỉ còn tiếng Bảo Bảo hít thở hỗn độn. Nàng thu nhanh ti váy, đầu nhỏ cúi ở trước ngực, không dám ngẩng đầu, thân mình lại bắt đầu run lên, giường gỗ điêu khắc lớn bị nàng chấn đắc lắc lắc lắc lắc.

”Nàng lạnh sao?” Tề Nghiêm nhìn khỏi mảy rậm.

A, hần lại tức giận sao?

Bảo Bảo hít sâu một hơi, miễn cưỡng lắc đầu.

”ta ...ta ... không có ...”

Thanh âm thấp trầm lại lần nữa vang lên.

”Như vậy, nàng run rẩy, chính là bởi vì sợ ta?”

Kìa ngữ khí lạnh như băng, làm cho nàng co rúm lại một chút. Tâm đang ở thời điểm bất ổn, hi khăn đột nhiên bị vén lên, trong phòng ánh nến lung linh, Tề Nghiêm ánh mắt lợi hại, giống như hai thanh hỏa, nung chín khuôn mặt phấn nộn của nàng. (Nhu Nhi: mở tiệc BBQ thôi pà kon oi!!)

Khuôn mặt nam tính gần trong gang tấc, làm cho hô hấp nàng cứng lại, con ngươi đen không đáy yên lặng xem xét nàng, da thịt đoan trang bị hần cầm thận xem xét, đều như là có lửa, đã nóng lại nóng thêm.

Nàng đã thành thân, nam nhân trước mắt này, chính là trượng phu của nàng nha...

Bàn tay to ngăm đen, lướt qua hai gò má phấn nộn, ta thô ráp mang đến kích thích khác thường, làm cho nàng cảm thấy có chút tê ngứa, má phấn nháy mắt liền đỏ ửng.

Tay hần không có dừng lại, tiếp tục đi xuống, rơi xuống cổ nàng, nhanh chóng cởi bỏ giá y.

”A, Tề công tử, xin dừng tay!” (Nhu Nhi: trời ơi, giờ này mà còn kêu Tề công tử là seo? Phải kêu là trượng công nha! *chóp chóp mất*)

Nàng kinh hoàng thấp kêu, nhưng không ngăn được hấn, cổ áo thêu vòng, không đầy một khắc bị cởi ra, ngay cả mũ phượng đều bị gỡ xuống, tóc nàng đỏ xuống đen nhánh, làm cho bộ dáng vô tội của nàng, càng thêm đậm đậm đáng yêu.

Mày rậm một điều, trên khuôn mặt tuần tú không hiện lên hờn giận.

” Tề công tử? “

Nàng lúc này mới nghĩ đến, hai người đã báai đường thành thân, bản thân phải sửa miệng.

” Ách, phu quân.” nàng tình tứ nói nhỏ, cúi đầu, cố gắng thích ứng câu chữ xa lạ, không có phát hiện, trong con ngươi đen thâm u của hấn, hiện lên một tia ngọn lửa ôn nhu.

Tề Nghiêm không có ngừng lại, sau khi cởi bỏ vạt áo nàng, hấn đưa tay chạm vào khóa phú quý hoàng kim nàng đeo trên cổ. Lần này hấn phá lệ cẩn thận nhìn xem, ngắm nghía khóa này đến mấy lần.

Bảo Bảo nhìn bàn tay to của hấn, trong lòng như bị kim châm, truyền đến một trận đau nhột nhột.

Cho dù thành thân, hấn để mắt đến trước tiên, vẫn là khóa phú quý này ...

Ngay cả đã muốn hạ quyết tâm sẽ làm thê tử của Tề Nghiêm, nhưng mà cứ nghĩ đến hấn cưới nàng vì khóa phú quý, lòng nàng không tự chủ cảm thấy đau đớn

” cái này mở không được? “ hấn hỏi, tay ngắm đen chạm vào chốt khóa, mày rậm nhanh nhẹn.

” không thể.”

” thử qua rồi sao?”

Nàng gật đầu.

” khóa chế tác quá mức tinh xảo, một khi đeo vào sẽ không cởi ra được, thợ mở khóa trong kinh thành tất cả đều thúc thủ vô sách. Với lại, đại tì nói ổ khóa này rất đẹp, cứ để như vậy cũng không sao.”

Kỳ thật, khóa tinh xảo hoa lệ này, là món trang sức xinh đẹp hiếm có, nếu không phải thỉnh thoảng có kẻ xấu mơ ước, dễ dàng đưa tới chuyện phiến toái, cứ như vậy đeo, cũng giống như đeo nữ trang bình thường.

Lúc này, mày rậm nhanh càng nhanh, con ngươi đen trung cũng bật ra tức giận. Hấn buông khóa phú quý, xoay người rời giường, cởi bỏ trang phục chú rể trên người, đưa lưng về phía thân ảnh của nàng, càng có vẻ cao lớn nhiếp nhậm.

Bảo Bảo nháy mắt, mắt sưng sò nhìn bóng dáng hấn, tuy rằng phát hiện hấn đang tức giận, lại không biết vì sao lại như vậy nha.

Nàng cởi khóa phú quý ra không được, làm cho hấn thực mắt hững sao?

Đội cho bả vai ngấm đen rộng lớn, và bộ ngực rắn chắc hoàn toàn bại lộ ở dưới ánh nến, Bảo Bảo mới phát hiện rõ ràng, hấn ... hấn đang cởi quần áo! (Nhu Nhi:*chảy nước miếng* thân hình mãnh nam nha!!! *cầm tay Bảo Bảo*: tí tí, bảo trọng lấy thân,ta chuồn trước đây!)

Ông trời!

Bảo Bảo kinh suyền một tiếng, tay chân luống cuống trốn vào trong giường lớn, mặt đỏ bừng. Nàng suy nghĩ loạn chuyển, nhớ tới trước khi xuất giá, tam tì có nói qua, vợ chồng trong lúc đó sẽ có làm chuyện này.

Nam nhân cùng nữ nhân, thật sự sẽ như vậy thân mật sao? Chính là tưởng tượng, nàng sẽ không thờ nổi.

”Ách, phu quân, ta, ta chưa buồn ngủ ... nha.” Bảo Bảo đáng thương hề hề nói, lui thân vào góc giường, cực lực muốn kéo dài thời gian.

Tề Nghiêm đi trở về bên giường, buông hồng sa trường xuống, khí lực ngấm đen rắn chắc kia, khắp nơi uẩn ẩn lực lượng. Tầm mắt lợi hại trở nên càng nóng, càng nóng, lướt qua da thịt phấn nộn, cùng với thân mình mảnh mai của nàng.

” ta cũng vậy.” hấn từ tốn nói, rồi đột nhiên đưa tay, chạm vào mắt cá chân của nàng.

” A!”

Nàng cảm thấy chân mình mềm nhũn, nơi bị hấn chạm vào, nóng như bị lửa đốt.

” A, buông tay! Không, không cần ...” nàng vùng vẫy, cố thoát khỏi sự khống chế của hấn.

Tiếng cầu xin còn chưa kịp thoát ra khỏi miệng, gầy hồng thêu cùng vớ trắng đã bị ném ra ngoài.

Bảo Bảo hoa dung thất sắc, bị ngã lên chăn mềm, trên da thịt nhu nhuận đã lấm tẩm mồ hôi.

”Tề công tử ... không, không phải, tướng công, xin cho ta thay quần áo trước, sau đó mới...” nàng thờ hào hển cầu xin.

”ta đang giúp nàng.” hấn thân nhiên nói.

”giúp ta?”

”thay quần áo.”

Bảo Bảo thờ dốc vì kinh ngạc.

A, Tề Nghiêm muốn cởi xiêm y của nàng? Cứ như vậy, hấn sẽ ... bọn họ sẽ ...

”Ách, không được a, cái kia, ánh nến...” nàng cầu xin.

Hấn không để ý tới, hai tay thô ráp lướt qua da thịt mềm mại.

”van cầu chàng.” nàng vừa thẹn lại vừa khiếp, không thể kháng cự lại sức lực của hấn, nàng sắp khóc rồi.

Ánh mắt hấn ngưng lại, trên cao nhìn xuống tiểu nữ nhân trong lòng, bộ dáng run run cầu xin của nàng, ngoài ý muốn gọi lên trong nội tâm hấn cảm giác trân quý.

Bàn tay to ngăm đen cời vòng tai của nàng hướng tới ánh nến. Trong nháy mắt, ánh nến bị dập tắt, căn phòng lâm vào hôn ám, chỉ còn ánh trắng thân nhiên.

Trong bóng đêm thân hình nam tính càng thêm cao lớn khiếp người. Hấn vuron tay, con ngời đen lóe sáng, giống dã thú đi săn.

”lại đây.”

Đầu nhỏ lắc mạnh như muốn làm gãy cần cổ, nói gì cũng không chịu chui đầu vô lưới, tay trắng nõn nhỏ bé còn gắt gao nắm chặt xiêm y.

Hai hàng lông mày hấn nhất ninh, tay không hề nhàn rỗi.

Xoạt ...

Hồng giá y cũng bay ra ngoài.

”đại tì, cứu ta!”

Bảo Bảo theo bản năng hô to, không ngừng giãy dụa.

Xoạt...

Lại là một tiếng.

Nội y cùng tiết khố đang mặc trên người, nhẹ nhàng rơi xuống giường thấp.

”A, không cần a!”

Nàng bất chấp mọi thứ cố giữ lại xiêm y, thân hình không ngừng lui về phía góc giường. Nhưng ý định bất thành, một lần nữa, nàng bị hấn nắm lấy mắt cá chân, lôi trở về bên hấn.

Bên trong hồng sa trướng Tề Nghiêm đang ở trên giường chơi trò điều hâu bắt gà con. Vài lần Bảo Bảo chui đầu ra khỏi trướng, nghĩ cầu cứu người bên ngoài, nhưng môi hồng nhuận còn chưa kịp thốt lên tiếng kêu lại bị kéo trở vào.

Ép buộc vài lần xuống dưới, hấn không chút nào lưu tình, đem quần áo hai người hoàn toàn bỏ xuống giường. Trên thân hình mềm mại Bảo Bảo đáng thương lộ xuân quang, da thịt phấn nộn, thắt lưng mảnh khảnh, hai chân thon dài, toàn bộ lộ ra dưới ánh trắng.

”Nàng còn muốn kêu ai tới cứu nữa không?”

Tề Nghiêm đùa cợt hỏi, hai tròng mắt như có lửa, bàn tay to cẩn thận chạm vào da thịt mềm mại đã đỏ bừng của nàng.

Ô ô, đáng giận, hấn khi dễ nàng nha!

Mấy lần nàng muốn trốn đều bị hấn bắt về, vậy hấn còn hỏi nàng muốn kêu ai cứu nàng để làm gì?

Bảo Bảo thờ mặt, nhưng trên da thịt vừa có cảm giác chua xót lại kích thích, khiến nàng một trận run rẩy, nếu không cắn môi, nói không chừng còn có

thể phát ra tiếng rên rĩ.

”buông ra ... ngô ...ta ...”

Hắn duyên trụ đầu lưỡi hồng nộn của nàng, nuốt tiếng kinh hô của nàng, bàn tay to nắm đen lại không chút khách khí, ôn nhu nắm thân mình non mềm, khiến Bảo Bảo run rẩy từng trận.

Bảo Bảo đỏ bừng mặt, lại không chống cự được, toàn thân mềm yếu suy nhược, chỉ có thể thỉnh thoảng thở gấp, thanh âm vừa nhu vừa ngọt, khiến cho người ta mất hồn.

Ánh trắng sáng ngời, khi thân hình tinh trắng trần trụi của hắn triển lộ ở trước mắt nàng, nàng xấu hổ đến cơ hồ không thể hô hấp, nhanh chóng nhắm mắt lại.

Trong từng cái hành động bá đạo của Tề Nghiêm đều có không biết bao nhiêu ôn nhu đối với nàng. Thân mình hắn rắn chắc ngăn chặn mỗi một tác da thịt của nàng, ở trên người nàng dấy lên những cảm xúc xa lạ.

”Chàng muốn cái gì?” nàng nhỏ giọng hỏi, mơ mơ màng màng cảm giác được, vật nam tính nóng bỏng cứng rắn của hắn đang đặt vào chỗ mềm mại của nàng. Nếu hắn muốn chính là khóa phú quý, vì sao còn đối nàng ôn nhu như vậy?

Dưới ánh trắng, khuôn mặt tuấn tú nghiêm khắc hiện lên một nụ cười mê hoặc. Nụ cười hắn mềm mại hòa khí, hắn không hề lãnh khốc, ngược lại có vẻ tuấn mỹ mê người, nàng nháy mắt nhìn xem đến ngây ngốc. Nguyên lai, hắn cũng biết cười nha!

Nàng cảm thấy trong lòng ấm áp, nỗi sợ hãi từng giọt từng giọt hòa tan ...”ta muốn nàng.”

hắn thấp giọng nói, môi nóng phong giam nàng, bá đạo hấp thu ngọt ngào của nàng, xâm nhập chỗ non mềm của nàng.

Như vậy phú quý khóa thì sao? Hắn không phải muốn khóa sao?

Nàng không có cơ hội lại đặt câu hỏi.

Bên trong hồng sa trướng có tiếng rên rĩ yêu kiều của hai con người đang triền miên. Trong phòng hoa chúc ngập tràn xuân ý

Ngày thứ hai, trời còn chưa sáng, nàng đã bị hắn gọi tỉnh.

”rửa mặt chải đầu, chuẩn bị xuất phát.”

Tề Nghiêm lãnh đạm nói, xoay người rồi đi, ôn nhu của tối hôm qua, đến ban ngày liền nửa điểm cũng không còn.

Bảo Bảo mơ mơ màng màng, nha hoàn hầu hạ nàng rửa mặt chải đầu dùng bữa, rồi sau đó bị đưa lên xe ngựa.

Hai canh giờ sau, nhờ có gió lạnh thổi vào xe, Bảo Bảo mới hết mơ mơ màng màng mà tỉnh táo thực sự.

Nhà chính của Tề gia không ở kinh thành, mà là ở thành Song Đồng nơi phương bắc, chỗ quanh năm hàn đông lạnh giá, nguyên bản là đất cằn sỏi đá, do Tề gia ở đó đào ra mỏ vàng mới hấp dẫn đám người tụ trấn vì thành. Tề gia ba đời, dựa vào mỏ vàng kinh thương, đem chuyện kinh doanh của thành Song Đồng trở thành thương thành đứng nhất ở phương bắc.

Tề Nghiêm lần này tới kinh thành lần thứ hai, một là vì thương vụ, thứ hai là vì thành thân.

Nàng lui thân mình, tay nắm lại thành nắm nhỏ, mày liễu khinh túc.

Ngô, bất luận nghĩ như thế nào, nàng luôn cảm thấy, hắn lo chuyện thương vụ là chính, cưới nàng chỉ là tiện thể mà thôi.

Phiền não trong chốc lát, nàng lấy trong cửa hời môn ra sách để đọc giết thời gian. Hộp đựng sách làm bằng gỗ trầm hương điêu khắc, bốn góc bao bạc trắng, mở hộp ra, bên trong có đến mười bản sách, mỗi bản đều rất đẹp, làm cho người ta yêu thích không buông tay.

Đây là sách gì? Vì sao khi tam tử đưa cho nàng, tí ấy lại cười đến thần bí cổ quái như vậy?

Nàng tò mò mở ra, tầm mắt đảo qua trang sách, trên trang sách tinh xảo, có cả trai lẫn gái, tất cả đều có đôi có cặp, triền thành ma hoa côn nhi. Đầu nàng cúi sát vào, muốn nhìn cẩn thận chút.

Oanh!

Khuôn mặt mềm mại phấn nộn đỏ lên, mắt nàng như muốn hoa lên.

Oa, đây là, đây là ...

Tay nhỏ bé cuống quýt đóng bản sách lại, đợi cho khuôn mặt ửng đỏ trở lại bình thường, mới lại chậm rãi mở ra lại, vừa thẹn vừa sợ nhìn bản sách tinh xảo trên tay.

Oanh!

Nàng nhìn hình ảnh trong sách, liên tiếp thờ phỉ phò.

Lúc này nàng mới nhìn cẩn thận, nam nữ trong sách, hoặc ngồi hoặc đứng hoặc nằm, tất cả đều làm 「sự kiện kia」, nàng xấu hổ đến hai gò má đỏ bừng, cơ hồ muốn toát ra lửa.

Ngô, chính là, nàng không nhìn lầm đi? Nam nhân kia, thật sự đem nữ nhân kia đùa nghịch thành tư thế kia? Như vậy sẽ không bị thương sao?

Dựa vào lòng hiếu kì mãnh liệt, nàng áp chế ngượng ngùng, lại lặng lẽ mở sách ra xem tiếp.(Nhu Nhi: ai cũng vậy là sao vậy trời???)

Tề Nghiêm vén màn xe lên, nhìn tiểu thê từ ôm một quyển sách, không ngừng lặp lại động tác trộm ngắm cùng đồ mặt.

”Đang xem cái gì?” thân hình cao lớn vừa xuất hiện, nguyên bản toa xe rộng rãi lập tức trở nên chật hẹp.

Nàng kinh suyến một tiếng, tay chân luống cuống muốn đóng sách lại, nhưng lại thất thủ làm rơi sách xuống, trang sách lúc trước được nàng nghiên cứu lâu nhất kia, liền mở ra ở trước mặt hần.

Một trận yên lặng.

Tề Nghiêm khoi mào mây rậm, nhìn Bảo Bảo đang xấu hổ đến đỏ mặt tía tai, lại nhìn đến đông cung đồ trước mắt.

” cái này ở đâu ra? “

” tam ti đưa.”

nàng nhỏ giọng nói, hai tay thu gấu váy.

” ta... ta có thể phái người đem sách này trả về.” hần có thể cảm thấy nàng là người con gái không biết xấu hổ hay không?!

” không cần.”

” A?”

Bảo Bảo ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn hần.

” không cần phải trả về, nàng cứ giữ là được.” hần thân nhiên nói, ở chỗ sâu trong con người đen hiện lên ngọn lửa.

Nàng gật đầu, ôm lấy đông cung đồ cất trở vào hộp gỗ.

Bị bắt quả tang lên nhìn đông cung thư, nguyên bản Bảo Bảo nghĩ đến Tề Nghiêm sẽ nổi trận lôi đình, nếu không, ít nhất cũng sẽ quở trách nàng một chút, không nghĩ tới hần ngay cả mặt mày cũng không một chút nhăn nhó. Vậy là do nàng quá ngượng ngùng, hay là hần quá mức mạnh bạo?

Đang nghi hoặc, nàng đột nhiên cảm thấy bên hông căng thẳng,) thân hình nhỏ nhắn ngã vào vòng tay ôm ấp của hần.

” phu quân.” nàng thấp kêu một tiếng, rõ ràng kinh thấy, Tề Nghiêm không chỉ ôm nàng, bàn tay to còn sờ loạn, chỗ nào cũng không buông tha.

Hần ninh mi, vẻ mặt không hờn giận.

” như thế nào ăn mặc trang phục mỏng manh như vậy?”

” Ách, ta không lạnh.” vừa mới xem sách kia xong, nàng xấu hổ đến toàn thân nóng lên!

”Tuyệt rồi rồi, đem áo choàng mặc vào.”

Nghe hần nhắc tới như vậy, nàng mới đột nhiên phát hiện, ngoài cửa sổ tuyết bay tán loạn, tuyết đầu mùa đã xuất hiện, bên trong toa xe ấm áp, bên ngoài lại cực kỳ lạnh.

” Dạ!” nàng gật đầu muốn đứng dậy nhưng hần không cho phép, tay lại ôm nàng chặt chẽ.

Nhiệt độ cơ thể nam nhân nóng lại ấm, nàng được ủ trong vòng tay hần, ấm cơ hồ muốn đổ mồ hôi, căn bản không cần áo choàng.

Bảo Bảo có chút cứng ngắc, mắt ngập nước vụng trộm ngắm hần, trùng hợp bị ánh mắt thâm thúy của hần nhìn lại. Tim nàng nhảy dưng, lập tức lại cúi đầu tránh hần.

” còn đau không?” hần đột nhiên hỏi, hơi thở nóng rực thổi vào tai của nàng.

”A?” nàng bất ngờ đáp.

Tề Nghiêm không trả lời, con người đen đặc xem xét, bàn tay thô ráp, di chuyển đến phía đùi trong của nàng, xoa cơ bắp toan đau.

Lực đạo vừa phải ôn nhu, cơ bắp bị nhức mỗi, tối hôm qua cô ngửa khó nhìn, cùng với cử chỉ của hắn, lại lần nữa trở lại. Nàng cắn môi mềm, mặt hồng hào, đầu nhỏ dùng sức lay động, nói không ra lời.

”ta có làm bị thương nàng không?”

Bảo Bảo dùng sức lắc đầu.

”tối hôm qua nàng nhất định rất đau.” hắn từ từ nói.

Bảo Bảo toàn thân xấu hổ thành phần hồng sắc.

Tối hôm qua, nàng lại ngất đi, lúc này cũng sợ hãi, mà là bởi vì hắn cùng nàng làm chuyện đó...

Nhớ tới đêm qua vô cùng thân thiết, Bảo Bảo liền xấu hổ đến mức muốn đào cái lỗ chui xuống đất, vĩnh viễn không đi ra gặp người.

Nguyên lai, vợ chồng chính là như vậy sao?

Cần cổ của nàng còn có dấu hôn kích tình của hắn. Bên tai của nàng còn nhớ rõ hắn thở dốc. Mắt của nàng, môi của nàng, thân thể của nàng đều bị hắn để lại ấn ký...

Nghĩ đến đây, gáy của nàng lại có chút tê ngứa.

Ách, a, này không phải ảo giác, Tề Nghiêm đang hôn gáy của nàng!

”Ách, phu quân...” nàng kinh hoàng thấp hô, lại muốn trốn, không ngừng lùi lại, nhưng là bất luận trốn chỗ nào, chính là khó thoát khỏi miệng hổ.

Hắn kim eo nhỏ của nàng, cắn lên da thịt tuyệt nộn, dùng lực đạo không nhẹ không nặng, không có lưu lại vết thương nhưng lại làm nàng run không thôi.

Ô ô, hắn là đói bụng sao? Bằng không vì sao lại cắn nàng nha?

Bảo Bảo lắc lắc thân mình, ngây ngốc muốn tránh ra, hai tay dùng sức đẩy, không thể đẩy hắn ra, bản thân lại mất cân bằng, cả người ngã về phía sau.

Đồng!

Đau quá!

Nàng rên một tiếng, cái gáy đánh lên sàn xe, đau choáng đầu hoa mắt.

Bên ngoài xe truyền đến tiếng nam nhân cười khẽ, không biết đã ở bên ngoài nghe bao lâu rồi.

”chủ tử, chúng ta đến nơi rồi, ngài cùng phu nhân muốn đổi địa điểm rồi lại tiếp tục không?”

Lời này vừa nói ra, bên ngoài vang lên tiếng cười, tất cả đều nghe ra ý tại ngôn ngoại, nghĩ đến vợ chồng tân hôn không kiên nhẫn đang ở bên trong xe tình nùng ý mật.

Tề Nghiêm hừ một tiếng, vén màn xe lên, ánh mắt lợi hại đảo qua mọi nơi, tiếng cười nháy mắt biến mất, chỉ còn nam nhân tục tũn đang đứng bên ngoài xe chưa chịu ngừng, lộ vẻ không biết sống chết mà cười.

”chủ tử, quý rầy sao? “Tư Đồ Mãng nghiêng đầu nhìn Bảo Bảo đang nằm trên sàn, ý cười càng sâu.

”câm miệng.” Tề Nghiêm lạnh lùng nói, một tay duỗi ra, đem nàng kéo đứng lên. “tê có bị thương không?”

”không có.” nàng lắc đầu, khắc chế không sờ cái gáy, lại càng không dám nói bản thân bị ngã thật đau quá.

Hắn mặt không chút thay đổi gạt đầu, nhảy ra xe ngựa, sau đó mới xoay người hướng nàng vron tay ra.

Bảo Bảo cảm vật vấy, thật cẩn thận tiêu sái đến bên cạnh xe, dựa vào cánh tay hắn muốn xuống xe. Nhưng là toa xe thật sự rất cao, nàng thử trong chốc lát, vẫn là đạp không tới, có chút lúng túng, chỉ có thể đáng thương hề hề ngẩng đầu, hướng hắn cầu cứu.

”phu quân, ta ...a!”

Không kiên nhẫn nhìn động tác chậm chạp của nàng, Tề Nghiêm vron đôi tay to lớn của mình ôm lấy eo nhỏ của nàng, bế nàng xuống xe.

Nàng kinh hoàng hô, vội vàng ôm lấy cổ trượng phu, thân thể mềm mại dán vào chặt chẽ, chỉ sợ hắn sẽ buông tay làm nàng té bị thương.

Nhuyễn ngọc ôn hương tựa vào trong lòng khiến Tề Nghiêm hai mắt sáng ngời. Hắn nâng nàng lên cao, thông thả ôm lấy nàng, tuy rằng cách mấy tầng quần áo, nhưng chỗ mềm mại của nàng dán vào nơi cứng rắn của hắn, một tắc tắc đi xuống, quả thực giống như muốn ma sát ra ngọn lửa rực.

Hai chân vừa rơi xuống đất, Bảo Bảo liền vội vã muốn chạy trốn đi. Hắn cũng không thả người, còn nắm tay nàng chặt chẽ, cũng bất kể nàng có phải hay không xấu hổ đến muốn tránh mặt.

Một màn hấp dẫn này người khác thì nhìn đến mặt đỏ tím đập, còn Quân Mạc Tiểu nhìn thấy gai mắt.

”Gia, người phụ trách ngân hàng tư nhân mấy trăm lần cận đều ở trong phòng chờ.”

nàng đi lên phía trước, cố ý bỗng đánh uyên ương, còn lạnh lùng liếc tiểu tân nương một cái.

”dùng bữa trước, sau đó để bọn họ đến đại đường.” Tề Nghiêm nói, hướng đại môn bước đi.

Bảo Bảo thể này mới phát hiện, xe ngựa sớm tiến vào một cái sân, bọn họ đang đứng trước tòa nhà. Bốn bức tường cao vây xung quanh một tòa nhà lớn, trạch nội không có hoa phố, không có lầu các, mỗi kiến trúc đều cao lớn mà cứng rắn.

”hôm nay ở đây nghỉ tạm, ngày mai mới có thể tiếp tục đi.” Tư Đồ Mãng chủ động giải thích cho nàng, trên mặt lộ ra nụ cười thân mật.

Nàng mỉm cười lại với hắn, tuy rằng bị Tề Nghiêm dắt đi về phía trước, Bảo Bảo vẫn cố gắng quay đầu đặt câu hỏi.

”chúng ta khi nào sẽ tới thành Song Đồng?”

Quân Mạc Tiểu xen mồm “nếu đi suốt ngày đêm, ba ngày là có thể tới, chính là lúc này kéo dài, chỉ sợ phải lãng phí thời gian hơn một tuần.”

Lúc trước đi lại giữa kinh thành và Song Đồng thành đều là giục xe đi mau, không lãng phí một chút thời gian. Nhưng là lúc này Tề Nghiêm lại hạ lệnh, tốc độ xe không thể quá nhanh, vô duyên có hao phí mấy ngày.

Tư Đồ Mãng vươn ngón trỏ hướng nàng lắc lắc. Nàng lại hừ một tiếng, không thèm để ý đến.

Tổng quản, cùng với phần đông nha hoàn, nô tài, biết chủ nhân vừa mới thành thân, đã chuẩn bị chỗ dừng chân này, từ sớm đã xếp thành hàng ngay tại trước cửa chờ đợi.

”Đây là nơi nào? “nàng thấp giọng hỏi trượng phu.

”biệt thự của Tề gia.”

”Ngô, ta muốn hỏi, nơi này tên là gì? “trên đường vào cửa, nàng chỉ nhìn thấy, bên cạnh cửa lớn, có vài chữ thư pháp thật to khắc lại hai chữ「mười sáu」.

Tề Nghiêm nhìn nàng một cái. “nơi này chính là mười sáu.”

”A? “

Mười sáu? Đây là cái gì? Đánh số sao?

Tuy rằng sớm biết, Tề Nghiêm là người thực sự cầu thị, nhưng nàng trăm ngàn lần không nghĩ tới, tình trạng hắn lại nghiêm trọng đến như vậy, thậm chí không muốn đặt tên cho biệt thự, chỉ lấy số đánh dấu.

”Ách, ngôi nhà này không có tên sao?” Bảo Bảo chưa từ bỏ ý định.

”không có.”

”như vậy, tòa nhà ở kinh thành là ...”

”mười bảy.” (Nhu Nhi: bó tay với anh! =.=)

Hắn trả lời, dời cước bộ, đi vào biệt thự, không hề để ý tới nàng.

Bảo Bảo đứng ở chỗ cũ ngưỡng cao đầu, nhìn hai chữ to trên cạnh cửa thật lâu mà nói không ra lời.

Bạn đang đọc truyện *Thần Tài Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Tàu Xe Mệt Nhọc, Đi Một Chút Ngừng Một Chút, Một Tuần Sau, Đoàn Xe Mới Đến Thành Song Đồng

Mấy ngày liền mệt nhọc, làm cho Bảo Bảo đã mệt lại càng mệt, khi Tề Nghiêm đem nàng ôm xuống xe ngựa, nàng thậm chí không thể mở to mắt.

Hạ nhân Tề phủ, tất cả xếp thành hàng ngoài phòng nghênh đón. Bọn họ sớm nghe tin chủ nhân thành thân, phòng trong phòng ngoài, nơi nơi dán giấy cắt đỏ thắm, làm cho nhà cửa tỉnh mạch cũng hiện lên vài phần không khí vui mừng.

” chủ nhân, ngân hàng tư nhân trong thành ...” một nam nhân trung niên tiến đến, cung kính báo cáo tình hình gần đây.

Tề Nghiêm mặt lạnh đảo qua, đối phương lập tức cầm miệng, không dám mở miệng nói nửa tiếng.

”ngô, chúng ta đến nơi rồi sao?” nàng mơ mơ màng màng hỏi, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn ở hân trong lòng, hấp thu hơi thở nam tính dễ chịu yêu thích. Một ngày tiếp xúc làm cho sợ hãi của nàng chuyển đậm, dần dần có thể tiếp nhận sự đụng chạm thân thể giữa hai người.

” không có việc gì. Nàng tiếp tục ngủ đi.” hân thấp giọng nói, ôm nàng đi qua hành lang phòng ngoài nhanh chóng trở lại phòng ngủ.

Nàng đột nhiên ách xì một tiếng, không phát hiện bản thân đã rời khỏi vòng tay ôm áp của Tề Nghiêm, bị quán vào ổ chăn ấm áp.

Bốn phía im lặng trong chốc lát, thẳng đến cửa phòng lặng lẽ bị mở ra, tiếng bước chân nhỏ vun, thanh âm nói chuyện với nhau, giống như ong mật vỡ tổ, ong ong nán nã không chịu đi, quấy rầy mộng đẹp của nàng.

Bảo Bảo nhăn mày, mở to ánh mắt sưng mù, mới phát hiện rõ ràng một đoàn nữ nhân vây quanh ở bên giường, mở to mắt nhìn chờ nàng tỉnh lại, còn Tề Nghiêm lại không thấy bóng dáng đâu.

”A, tỉnh ... tỉnh rồi.” nữ nhân mặc áo hồng, đánh số Tám reo lên.

”ngươi àm ý đến nàng.” Người đánh số mười lăm hừ một tiếng, còn đi tới, giúp Bảo Bảo kéo chăn đắp, chỉ sợ nàng cảm lạnh.

” ta mới không có!”

” có!”

Bảo Bảo thu nhanh áo ngủ bằng gấm, trùm mắt, nhìn đoàn quân nương tử ở trong phòng.

Những nữ nhân trước mắt nàng, xinh đẹp có, tú lệ có, phong tư mỗi người một vẻ, chỗ duy nhất giống nhau là trên vạt áo các nàng, tất cả đều đeo bài từ màu đỏ, trên đó có đánh số.

” ngủ có ngon không? Trên đường không mệt chứ?” Nữ nhân đánh số ba mươi hai, vẻ mặt ôn hoà hỏi.

Nữ nhân đeo phượng trăm trên đầu, đánh số mười hai, vượt qua các chướng ngại, chạy đến bên giường, khẩn cấp kéo tay Bảo Bảo.

” đừng sợ đừng sợ, ta là nương (mẹ) nha, đến, ngoan, kêu một tiếng ‘Nương’.”

Còn chưa kịp trả lời, bên kia lại có người đi đến.

” Bộ chỉ có ngươi là nương, còn chúng ta không phải sao?”

Bảo Bảo nhìn về phía bên trái, nhìn thấy nơi phát ra tiếng gọi, là một phụ nhân xinh đẹp mặc áo hồng, đánh số mười.

” ai, đừng hiểu lầm, chúng ta đều là tỷ muội, nàng kêu ai là nương cũng vậy thôi”

Bảo Bảo nhìn về phía bên phải.

” kia cũng không thể cho ngươi đứng thứ nhất nha!”

Bảo Bảo lại lần nữa nhìn về phía bên trái.

” đừng cãi cọ, chúng ta liền bắt thăm, như vậy ai cũng không chịu thiệt.” trong đoàn quân nương tử có người đề nghị, mọi người đều tán thành.

Nha, gáy của nàng thật đau!

Đã sớm nghe qua tin đồn, phụ thân Tề Nghiêm phong lưu thành tánh, cưới một tá thê, một tá thiếp. Trong phòng đầy thê thiếp, nàng đếm ước chừng có hai mươi bốn bà bà (mẹ chồng) nha!

Chính mắt thấy một đoàn quân nương tử như vậy, Bảo Bảo mới có thể thể biết được, trách nhiệm trên vai Tề Nghiêm có bao nhiêu nặng nề.

Hắn không phải là con trưởng lại vĩ đại hơn người, trên vai gánh vác trọng trách nặng nề, cho dù chỉ là nuôi hết nhân khẩu trong nhà, so với nhà giàu khác đã hơn mấy lần, hắn vẫn là không rên một tiếng, vẫn kinh doanh rất thuận lợi.

Những nhà phú quý người ta chi phí ăn mặc một năm cũng không ít, tiền tiêu cứ như là nước chảy ra ngoài, nếu không phải Tề Nghiêm biết cách làm giàu, mặc dù là Tề gia lấy mỏ vàng lập nghiệp, chỉ sợ không sớm thì muộn đã bị ăn suy sụp, sao có thể tới bây giờ còn hô phong hoán vũ, nổi tiếng khắp nơi.

Làm người đứng đầu một thế gia như vậy, đúng là không đơn giản. Phải làm thế tử hắn, chỉ sợ cũng phải quản lý trăm việc khó khăn trên dưới Tề gia.

Bảo Bảo buông áo ngủ bằng gấm ra, tao nhã xuống giường thấp, trước mặt đoàn quân nương tử phúc thân (cúi người).

” con dâu Bảo Bảo, bái kiến các vị mẫu thân.”

” ai a, đừng đa lễ, mau đứng lên.” Đoàn quân nương tử, trong lòng vui như nở hoa, ba chân bốn cẳng đến nâng con dâu mới dậy, một phen xoi mói nhìn, không khỏi liên tục tán thưởng.

” nhìn khuôn mặt, dáng người này, xinh đẹp động lòng người, cũng khó trách Tề Nghiêm khẩn cấp, không thể chờ theo tục lệ, vội vã muốn đem con cưới vào cửa.”

Bảo Bảo mặt đỏ lên, không có trả lời.

Nhắc tới hôn lễ quá vội vàng kia, có người không thể nhìn không oán giận.

” hắn cũng thật là, tự mình ở kinh thành giải quyết, cũng không cho trưởng bối chúng ta dự lễ.”

Tiền phủ có Kim Kim ra mặt, Tề gia có Tề Nghiêm tác chủ, hai người đều là người ra lệnh. Trưởng bối hai nhà, đối với hôn sự này chỉ có quyền gật đầu ưng thuận chứ không được động tay vào tờ chức hôn lễ.

Nữ nhân mặc áo đỏ có đánh số hai đem một cái hộp gấm hồng nhung đưa qua.

” lại đây, nhìn cái này một chút, ta cho con dần quà gặp mặt.”

Bảo Bảo nhẹ giọng nói lời cảm tạ, mở ra nắp hộp.

Trong hộp gấm có một chuỗi vòng cổ trân châu, màu sắc đơn thuần, những hạt trân châu lớn nhỏ đồng nhất, tinh xảo trân quý. Đây là trân châu Nam Hải, trên chuỗi trân châu còn có mùi thơm.

” Đây là chuỗi hạt châu đẹp nhất trong Bảo Hi phường của chúng ta.”

Mắt thấy có người mang lễ vật sang, đoàn quân nương tử lập tức phát động thể tiến công, các loại vàng bạc châu báu, toàn bộ đặt vào lòng Bảo Bảo.

” Lại đây, nương giúp con đeo.”

Vì đeo chuỗi trân châu mà cô áo Bảo Bảo trễ xuống, khóa phụ quý hoàng kim hiện ra trước mắt đoàn thể thiếp Tề gia.

Mọi người lại một trận sợ hãi than lên.

” A, đây là khóa phụ quý trong truyền thuyết?”

” thật có thể thu gom tài phú trong thiên hạ sao?”

” cũng khó trách Tề Nghiêm tính toán thật lợi hại, có khóa phụ quý này, Tề gia chúng ta ...” còn chưa nói xong, người nói chuyện đã nhéo một phát.

Bảo Bảo, ngực đau xót lại vẫn cương khỏe miệng gắng gượng mỉm cười.

Đã sớm biết, hắn cưới nàng là vì khóa phụ quý. Nhưng khi chính tai nghe thấy, lòng nàng lại càng đau thêm. . .

Mắt thấy không khí có chút khó xử, nàng áp chế khó chịu trong lòng, nói sang chuyện khác.

” Ách, nương, ta muốn hỏi, đây là gì?” nàng chỉ vào bài tử đỏ trên vạt áo của đoàn quân nương tử, vẻ mặt hoang mang.

” nha, này hả, trong phủ gia đại nghiệp to lớn, nhân khẩu cũng đông đúc, Tề Nghiêm nói, hắn nhớ không nổi tên, liền phát ra bài tử, ghi rõ thứ tự xếp theo chức vụ, để dễ phân biệt.”

” mỗi người đều có sao?” nàng lại hỏi.

” đúng vậy, mỗi người đều có.”

Bảo Bảo lắc lắc đầu, quy định kì lạ này khiến nàng nhún nhún mày đắm chiều.

Nàng bắt đầu có thể lý giải ý tưởng của Tề Nghiêm.

Hắn là thương nhân trời sinh, thực sự cầu thị vô tình, trừ bỏ việc kiếm tiền ở ngoài, sẽ không dùng nhiều tâm tư, càng không thể có nhân hạ thoải mái lo lắng việc trong nhà. Để bớt việc, đơn giản ngay cả tên người cũng lười nhớ, trừ bỏ trợ thủ đắc lực bên cạnh, những người còn lại sẽ đánh số để xưng hô.

Chẳng lẽ trong đầu Tề Nghiêm, trừ bỏ con số không còn cái gì khác?

Như vậy, hắn không phải cũng sẽ đem nàng đánh số chứ?

Thành Song Đồng nơi phương bắc, được xây bằng cự thạch, hùng vĩ mà khổng lồ, so với kinh thành tráng lệ, lại càng có vẻ nghiêm khắc lạnh như băng.

Bắt đầu mùa đông, tuyết rơi không ngừng, cả tòa thành nhiễm một màu trắng như bạc, một mảnh tuyết trắng xóa.

Bảo Bảo dùng thời gian rất lâu, xuyên qua hành lang thật dài, trung đình rộng lớn, tiền viện, mới tới được đại môn của Tề phủ. Nàng tìm hiểu đại môn, không chút kinh ngạc, thấy bút pháp cứng cáp giống nhau khắc lại chữ “Nhất” ở cạnh cửa.

Nàng có chút đắm chiều, đi trở về lầu chính của Tề phủ.

” phu nhân, bữa tối chuẩn bị xong rồi.” nha hoàn phúc thân nói.

Nha hoàn này cũng không ngoại lệ, vạt áo thượng đeo bài tử, đánh số 「 ba mươi hai 」, lanh lợi hoạt bát, mới được phái tới lầu chính hầu hạ.

” bên ngoài trời lạnh, chờ gia trở về, trước hết đem canh nóng lên.” Bảo Bảo phân phó, kéo vạt váy, ngồi xuống bên cửa sổ.

Cẩn thận quan sát xuống dưới, dần dần để ý ra điểm chung, nhìn ra bài tử bên trong phủ, dựa vào màu sắc mà phân chia cấp bậc.

Bài tử màu đỏ, là hai mươi bốn vị nương chuyên dùng, địa vị tôn quý.

Bài tử phấn hồng sắc, là dành cho con cái của các vị nương, cụ thể là huynh đệ tỷ muội của Tề Nghiêm. Trừ bỏ những người còn nhỏ tuổi, đại bộ phận còn lại không được ở Tề phủ, đều bị hắn phân công đi ra ngoài nhậm chức các nơi.

Nha hoàn, bọn người hầu, đeo trên vạt áo là bài tử màu xanh lam, chiếm phần đông.

Những bài tử này thể hiện thân phận thuộc về Tề Phủ, Tề Nghiêm đã hạ lệnh, không có bài tử thì không được bước vào Tề phủ nửa bước.

Tình huống này làm cho Bảo Bảo cực kỳ cảm thấy không được tự nhiên, vào phủ vài ngày, mỗi lần nghe được hắn lấy thanh âm thuần hậu, kêu mọi người bằng số hiệu, nàng liền cảm thấy không thoải mái.

Không nói đến nhà ở, cửa hàng, nhưng mỗi người đều có họ có tên, đâu không phải là gia súc, làm sao có thể đánh số để phân biệt như vậy?

Cửa bị đẩy ra, thân hình cao lớn bước vào trong phòng cùng với một trận gió tuyết hàn khí.

” phu quân vạn phúc.” Bảo Bảo kéo vạt váy nhẹ nhàng nhún người hành lễ, sau đó tiến lên phía trước, tự mình cởi áo choàng lông cừu của hắn xuống.

Tề Nghiêm chụp lấy bàn tay trắng nõn nhỏ bé đang giúp mình cởi áo choàng đem đặt vào lòng, con ngươi tối đen, đảo qua mặt bàn trống rỗng.

” đã dùng bữa tối chưa?”

” vẫn chưa.”

” vì sao không ăn đi?”

Nàng mỉm cười.” ta đang đợi chàng.”

Tuy rằng thời gian dùng cơm đã qua lâu, nàng vẫn kiên trì muốn đợi hắn trở về.

Tề Nghiêm hai tròng mắt chớp động, bất động thanh sắc, đem áo choàng để sang một bên, kính tự ngồi vào vị trí.

Nha hoàn dựa theo phân phó, vội vàng bùng bùng nóng lên, đợi cho canh nóng được dùng xong, mới lục tục bùng bùng những món ăn khác lên.

Bảo Bảo gấp một cái chân gà, thực hiện chức trách của thê tử, vì phu quân gấp thức ăn.

” hôm qua nhóm mẫu thân đi tìm ta, nói cho ta biết rất nhiều việc. Diễm nương có nói, chàng thích ăn món này.” tuy rằng gia tài bạc triệu, hắn lại rất đơn

giản trong ăn uống.

” Ai?” hần ninh mi hỏi lại.

Vợ của cha nhiều lắm, hần thực sự nhận thức không rõ, phụ thân cười về nhà oanh oanh yến yến, thật không thể biết người nào là người nào.(Nhu Nhi *mặt khinh khinh*: có hai mươi bốn người thôi mà anh ko nhớ nổi.== Nghiêm ca *liếc*: nói gì đó!)

” là vị phu nhân đến từ Giang Nam ”

Hần nheo ánh mắt lại, cố gắng suy tư. Sau một lúc lâu mãnh liệt lắc đầu, rõ ràng là không thể đoán ra.

” quên đi.”

” thập tam nương.” nàng nhắc nhở nói.(Nhu Nhi:để nguyên tiếng hán cho nó hay)

Con người đen chột lóc, bưng bình đại ngọc.

Nàng thở dài một hơi, buông đĩa xuống.

” chàng không thể đem mỗi người trong nhà đánh số.”

” vậy cho tiện.” (Nhu Nhi:==!!!)

” nhưng điều đó không có chút hương vị gia đình tình thân gì cả”(Nhu Nhi ám sao này sinh con anh sẽ gọi là A Nhất,A Nhị, A Tam... quá!!!)

Hần không nói gì, hiển nhiên lười cùng nàng thảo luận chuyện này.

Bảo Bảo rũ mắt xuống, không tiếp tục truy cứu, môi mềm mại chu ra, mắt hạnh lại phá lệ lóe sáng, không biết đang tính toán cái gì.

Tay nhuyển nộn nhỏ bé bung lên bầu rượu, châm rượu cho hần.

Đường này không thông, nàng cũng không nóng vội, không dấu vết thay đổi đề tài.

” phu quân, ta muốn hỏi, vị nào là nữu thân chàng?” nàng cẩn thận quan sát qua, lại vẫn không nhận ra, Tề Nghiêm ngũ quan đến tốt cùng là giống ai. Lại nói, hần đối hai mươi mấy vị phu nhân đều đối xử bình đẳng, cung kính có lễ, lại lãnh đạm xa cách, nàng căn bản đoán không ra, mẹ đẻ hần đến tốt cùng là ai.

Tề Nghiêm chế trụ chén rượu, mặt không chút thay đổi.

”không người nào cả.”

”A?” đáp án này, nàng thật không nghĩ đến.

” ta được cha mang từ bên ngoài trở về.” hần đơn giản nói, phảng phất như chuyện không liên quan mình.

Mẹ đẻ của hần vừa không là thê, cũng không phải thiếp, mà là tình nhân bên ngoài của phụ thân. Hần là con tư sinh (con ngoài giá thú), bởi vì từ nhỏ khó nén tài hoa cùng thiên phú, phụ thân mới đối với hần phá lệ sùng ái, luôn mang hần theo bên người, bồi dưỡng làm người nổi nghiệp.

Bảo Bảo cắn môi đỏ mọng, nói không ra lời.

Hần kiêu ngạo như vậy, cho dù là bị mẹ đẻ vứt bỏ từng mang đến thương tổn, lòng tự trọng mãnh liệt kia, chỉ sợ cũng không chấp nhận được người bên ngoài đồng tình cùng thương hại.

Cũng khó trách hần đánh hạ quy củ, lãnh đạm cứng rắn bất cần tình người, trong cuộc đời của hần, cho tới bây giờ cũng chỉ có trách nhiệm, không có chứa nửa điểm ôn nhu.

Nàng cố lấy dũng khí, cầm bàn tay to của hần.

Tề Nghiêm vươn tầm mắt theo bàn tay nhuyển nộn nhỏ bé của nàng, sau chuyển qua trên mặt của nàng.

Mâu quang u ám, làm cho trong lòng nàng nóng lên, mặt bỗng dưng trở nên đỏ bừng, vội vàng nhanh chóng chuyển khai tầm mắt. Thành thân đến nay, nàng tuy rằng e lệ như cũ, nhưng cũng không phải không biết, có thể đoán ra ánh mắt như vậy của hần là đại biểu cho cái gì.(Nhu Nhi: là biểu thị gì vậy ta? *chớp chớp mắt cười zan*)

Nha nha, không xong, xem ra, hần đem an ủi của nàng suy nghĩ theo hướng khác rồi!

Nàng vội vàng muốn rút tay lại, đại chưởng ngăn đen lại phút chốc vừa động, đem tay nàng bắt lại.

” đừng tùy ý chạm vào ta.” Tề Nghiêm từ từ nói, mắt sáng như đuốc.

Ánh mắt nhiệt liệt làm thân thể của nàng một trận run rẩy, ừ ừ, những bất an ở trong đầu dạo qua một vòng, làm nàng thực sự khó thở.

” vì sao?” nàng nhỏ giọng hỏi.

” Như vậy sẽ làm cho ta muốn nàng.”

Tuyên cáo thẳng thắn như thế, làm cho Bảo Bảo cực thẹn, nếu không phải tay nàng còn đang bị hấn nắm, nàng khẳng định đã muốn bỏ của chạy lấy người.

Ngượng ngùng của nàng ngoài ý muốn lấy lòng hấn, môi hấn mang theo hương rượu bừa bãi nhu nhu nộn môi của nàng, thẳng đến khi nàng thở dốc không thôi, môi nhĩ đỏ bừng, hấn mới vừa lòng thu tay lại.

” ngày mai ta muốn ra khỏi thành, không trở về phủ, nàng không cần chờ ta dùng bữa.” hấn thân nhiên nói, hoài nghi nếu không có căn dặn, tiểu nữ nhân này nói không chừng sẽ chịu nhịn đói chờ hấn cả đêm.

Bảo Bảo lực chú ý bị điều trở về, mắt nhĩ sáng ngời.

” phu quân muốn đi Lâm thành?” nàng lúc trước nghe cửu nương đề cập qua, ngân hàng tư nhân Lâm thành xảy ra vấn đề cần Tề Nghiêm đi xử lý.

Hấn gật đầu.

” như vậy, trong lúc phu quân không ở bên trong phủ, ta nên làm cái gì?”

” cái gì cũng không cần làm.”

Đầu nhỏ dùng sức lắc lắc vài cái, không cho ý kiến đó là đúng.

” không được không được, ta là thê tử của chàng, cũng không phải là khách, có thể nào chơi bời lêu lổng?”

” như vậy, nàng muốn làm cái gì?”

Nàng trát trát nhãn tình, rũ mắt xuống, tránh đi tầm mắt dò xét của hấn.

” ngô, cũng không có gì, chính là làm một ít thay đổi nhỏ thôi.” nàng nhẹ giọng nói, bộ dáng ôn thuận đáng yêu, không mang nửa điểm uy hiếp.

Tề Nghiêm mặt lộ vẻ không kiên nhẫn, bàn tay to vung lên, hào phóng cho phép nàng.

” Nàng muốn làm cái gì cũng được.” nữ nhân nhỏ bé này, yếu đuối đến mức gió thổi qua sẽ bị thổi lên trời, cho dù hấn nguyện ý cho quyền lực, nàng có năng lực làm ra cái gì chuyện lớn gì? (Nhu Nhi: rồi đây anh sẽ hối hận! chuyện chị ấy làm rất nhỏ bé nhưng có sức ảnh hưởng vô cùng to lớn *hắc hắc*)

” cái gì cũng được sao?” nàng chứng thực.

” ta đây không nuốt lời.” Tề Nghiêm trầm hạ mặt, không nghĩ tới tiểu nữ nhân này dám nghi ngờ lời nói của hấn.

” tiểu nữ tử tin tưởng, phu quân tuyệt đối là một lời nói đáng giá ngàn vàng.”

Bảo Bảo chịu đựng cười, khuyên thân vì trượng phu chắm một chén rượu, mắt hạnh đào tròn đã chuyển tới trên vạt áo nha hoàn, nhìn thẳng vào bài tử kia, trong lòng tính toán nên bắt tay vào làm từ chỗ nào.

Nàng đã tìm được chuyện mình có thể làm.

*****

Ánh ban mai vừa hiện ra, Tề phủ mở đại môn, phần đông hạ nhân cầm cây cào tuyết, lau dọn tuyết đọng thật dày trong phòng ngoài phòng.

Tề Nghiêm vừa xuất môn, trên tuyết còn có dấu vó ngựa thật sâu. Cho dù chủ nhân không ở đây, nhóm nô bộc vẫn ra sức công tác, không dám lười biếng.

Thân ảnh yếu diệu xuyên qua hành lang, trái nhìn một cái phải nhìn một cái, chậm chậm đi đến đại thính, tiến đến cái ghế bằng gỗ hắc đàn ngồi xuống.

Nam nhân trung niên mặc áo xám nhìn thấy, lập tức tiến ra đón.

” thiếu phu nhân.”

Bảo Bảo ngưng mắt nhìn, phát hiện trên bài tử trước ngực hấn viết hai chữ, có thể thấy được địa vị phi phàm.

”ta là tổng quản trong phủ, thiếu phu nhân sau này nếu có cái gì phân phó, xin cứ việc dặn dò.” hấn một mặt tự giới thiệu, còn dặn nha hoàn nhanh chút bưng trà nóng lên cho thiếu phu nhân uống để ấm áp thân mình.

”nếu ta có việc muốn thỉnh giáo, cũng có thể làm phiền ông sao?”

”đương nhiên.”

”cái gì cũng có thể hỏi sao?”

”đúng vậy.”

Môi đỏ mọng cong lên, cười đến vạn phần ngọt, lấy ra trong tay áo một điệp giấy Tuyên Thành.

”như vậy, ta muốn biết tên của ông.”

Tổng quản đầu tiên là ngẩn ngơ, tiếp theo nhúu mày, đau khổ suy tư.

”Ách, thiếu phu nhân, xin đợi chờ, để cho ta suy nghĩ trong chốc lát.”

Lâu lắm rồi không dùng, hấn đã quên bản thân tên gì.

”từ từ sẽ nhớ ra, không vội.” nàng ung dung nói, đi đến thư án, đây là nơi Tề Nghiêm chuyên dùng để giải quyết công vụ, Bảo Bảo dùng bút cán đào mở giấy Tuyên Thành ra, trên đó sớm viết rậm rạp tất cả là tên của hai mươi bốn vị phu nhân, cùng với các thiếu gia, tiểu thư bên trong phủ.

Tổng quản trừng mắt nhìn giấy Tuyên Thành, có chút phản ứng bất ngờ.

”thiếu phu nhân muốn luyện chữ?” hấn hồ nghi hỏi.

Nàng mỉm cười cười.

”không, ta muốn làm một cái danh sách tên của tất cả những người trong phủ.”

Nàng tươi cười nhìn càng đẹp hơn, quả thực muốn làm nguòi hoa mắt thần mê.

”chờ tất cả mọi người nhớ tên mình, bài từ này có thể trở thành phế thải.”

Tổng quản hai mắt đăm đăm, không thể chuyển khai tầm mắt, qua một lúc lâu sau, những lời này mới thấm vào đầu hấn.

A, hấn đã hiểu!

Sắc mặt hấn trắng bệch, hai tay quơ loạn, trên trán đổ mồ hôi lạnh.

”Chuyện... này... này... này, thiếu phu nhân, chuyện này trăm ngàn lần không không được đâu, gia đã hạ mệnh lệnh, bài từ tuyệt đối không thể tháo xuống, nếu ai không mang bài từ, đồng nghĩa với việc bị đuổi ra khỏi phủ.”

Chỉ cần nghĩ đến phá hư sắc mặt của gia, hấn liền sợ tới mức hai chân phát run, cơ hồ muốn quỳ rạp xuống mặt đất, cầu Bảo Bảo bỏ qua ý tưởng điên rồ này.

”đừng lo lắng, gia sẽ không trách tội.” nàng tươi cười không giảm, mặt không đỏ, khí không suyễn nói.

”A?”

”đây là gia trước khi xuất môn, cho phép ta xử lý.” mắt hạnh thật dài, che lấp con ngươi lóe sáng, chỉ có môi đỏ mọng nở một nụ cười mê hoặc lòng người, tiết lộ một tia manh mối.

Tề Nghiêm nói, nàng muốn làm cái gì cũng được, không phải sao? Như vậy, nàng cũng chỉ là chiều theo lời hấn căn dặn, làm hết sức thôi.

Tổng quản sát mồ hôi lạnh, hai hàng lông mày đang nhúu chặt dần dần buông ra. Tuy rằng lòng tràn đầy hoài nghi, nhưng thiếu phu nhân có nói, chắc không phải giả đâu? Lại nói, gia trước khi xuất môn cũng có dặn, thiếu phu nhân muốn làm cái gì, nhất định phải hết thầy nghe theo, bất luận kẻ nào cũng không được làm trái.

Còn chưa nghĩ ra cái kết luận, thanh âm kiều nhuẫn lại lần nữa vang lên.

”có thể nhờ ông tìm vài vị phó dịch lại đây không? Ta nghĩ nên mau chóng bắt đầu.” cái quy luật cũ của Tề gia có chút khó giải quyết, nếu không tốn một phen công phu, có lẽ giải quyết không được. Trước khi Tề Nghiêm hỏi phủ, nàng phải mau chóng chuẩn bị tất cả thật tốt.

Tổng quản cắn răng một cái, buông tha mọi suy nghĩ, bó tay đầu hàng.

”Ách, cái kia ...cái kia, nguoi, mau tới đây.” hấn hét to.

Tiểu tử chạy vào thính, vội hành lễ, thần thái khẩn trương.

” thiếu phu nhân.”

Bảo Bảo gật đầu, cầm bút lên.

” nguoi tên là gì?”

Tiểu tử không trả lời, mặt đỏ bừng lên, lúng túng nhìn tổng quản.

” thiếu phu nhân đang hỏi nguoi tên gì?” tổng quản nhíu mày.

” ta lúc ba tuổi liền nhập phủ, trong phủ lại chỉ dùng dãy số đến xưng hô, cho nên ...” hấn cúi đầu, khốn quẫn trả lời, tên hấn đã quên từ lâu rồi.

Nàng thở dài một hơi.

” đem danh sách hạ nhân cho ta xem.” cho dù trong đầu đã quên, nhưng giấy trắng mực đen vẫn còn đó, trên danh sách chắc chắn có ghi lại.

Tổng quản lĩnh mệnh, hoá tốc chạy đi lấy danh sách, khi chờ trở lại đại sảnh, hạ nhân, nha hoàn, xếp hàng chờ đăng ký tên đã xếp thành một hàng rồng rắn rất dài.

Xem ra, thiếu phu nhân vừa vào Tề phủ, đã tạo ra những thay đổi mới, đầu tiên chính là đại sự này đây!

Bạn đang đọc truyện *Thần Tài Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Hấn Không Nên Giao Cho Nàng Quyền Lực

Thời gian ngắn ngủn mấy ngày, Tề phủ giống như thay đổi triều đại, quy củ duy trì mấy năm, hoàn toàn bị tiểu nữ nhân kia thay đổi hết.

Chuyện của ngân hàng tư nhân ở Lâm thành vừa giải quyết xong, Tề Nghiêm liền bỏ lại Tư Đồ Mãng cùng Quân Mạc Tiểu, giục ngựa chạy về thành Song Đồng, thời điểm trở lại Tề phủ, sắc trời đã tối muộn.(Nhu Nhi: hí hí! Anh Nghiêm vì nhớ vợ yêu nên mới hồi hã về nhà đó!)

Hấn nhảy xuống tuần mã, đi nhanh vào trạch lý, mắt ung đảo qua, lập tức phát hiện có cái gì đó không thích hợp.(Nhu Nhiranh quả thật tài giỏi!!!)

Bọn người hầu phòng trong, vẫn đang làm công việc thường ngày, nhưng miệng tất cả đều lẩm bẩm, không biết đang ngẫm nga cái gì. Lạ hơn là mọi người khi gặp mặt nhau liền dừng lại, lấy giấy ra đọc đọc, giống như đang nhận diện nhau.

Nhưng điều làm sắc mặt hấn chuyển màu nhất, là trên vạt áo mọi người lại trống trơn đặng đặng, bài từ dùng phân biệt từng người của hấn, lúc này hoàn toàn biến mất!

Thân hình cao lớn bởi vì phẫn nộ mà cứng ngắc. Con nguoi đen mỗi khi đảo qua một hạ nhân, liền trở nên càng thâm trầm.

Bên trong đại đường, tổng quản luôn miệng cần nhân niệm niệm, hai tay ở trên người sờ đông sờ tây, không biết đang tìm cái gì.

”Quái, rõ ràng để ở trong túi tiền, như thế nào không thấy?” hấn thì thào tự nói.

Thật là, danh sách thiếu phu nhân lập ra, liệt kê ra tên mọi người, muốn bọn họ hảo hảo học thuộc. Mới đầu, nhiều người rối loạn, vội vàng đem dãy số cùng tên ráp với nhau, đợi cho thói quen mới hình thành, cũng cảm thấy thú vị, không khí bên trong phủ thân thiện lên không ít.

Không nghĩ tới, quy củ mới vừa mới thấy hiệu quả, gia liền trở lại.

” A, gia, ngài đã trở về.” tổng quản vội vàng thỉnh an.

Tề Nghiêm ninh mi.

” bài từ đâu?”

”A, gia, ngài yên tâm, thiếu phu nhân đều xử lý thỏa đáng.” tổng quản vội vàng nói.(Nhu Nhi: mọi người đều đem chị Bảo Bảo đáng iu làm kim bài miễn từ rồi!)

Hắn nheo ánh mắt lại, mâu trung bật ra tia nhìn mang nguy hiểm, hai tay nắm lại thành quyền, toàn thân run lên vì tức giận.

”nàng đã làm cái gì?”

Ô ô, hình như có chỗ nào không đúng nha?! Vì sao biểu tình của gia trở nên dọa người như vậy, rất giống như muốn bắt hắn chặt thành mười tám khối! Hắn nhậm chức nhiều năm, còn chưa thấy qua gia phát hỏa lớn như vậy.

Toàn thân Tề Nghiêm phát ra sát khí, làm cho hạ nhân trong đại đường bỏ lại khăn lau, ném chổi, hoá tốc bỏ chạy, không dám ở lâu. Chỉ còn tổng quản toàn thân phát run, một mình đối mặt Tề Nghiêm.

Hắn kiên trì đem thiếu phu nhân làm lá chắn.

”Ách, chính là gia đã dặn dò! Thiếu phu nhân nói là ngài muốn nàng nhớ tên mọi người, bài tử không còn cần nữa.” thiếu phu nhân xem ra mảnh mai, xử lý sự tình cũng không hàm hồ, cần cần dục dục, mới ba ngày ngắn ngủn, khiến cho mọi người tâm phục khẩu phục.

Tề Nghiêm nắm cổ áo tổng quản, đem hắn kéo tới trước mặt.

”Ý. Của. Ta?” hắn hoãn thanh hỏi, con ngươi đen híp lại.”nàng nói như vậy sao?”

”Đúng vậy!Đúng vậy! Thiếu phu nhân nói, là gia trước khi xuất môn căn dặn.”

Tổng quản suy yếu nói, hai chân nhẹ nhàng, toàn thân run run, thiếu chút nữa quỵ rạp trên mặt đất cầu xin tha thứ.

”Vậy bài tử đâu hết rồi?”

”Ách, thiếu phu nhân nói, để tránh nhiều người còn ý lại bài tử, toàn bộ bài tử thu hồi, sau đó ném vào trong lửa thiêu cháy hết rồi.”

Nàng thiêu hủy bài tử?

Oanh!

Tề Nghiêm toàn thân cứng đờ, hòa được ở trong đầu đột nhiên nổ tung, lý trí còn lại đều bị oanh đến lên chín tầng mây rồi.

Tổng quản mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, hồ nháo tìm kiếm trên người, cuối cùng lấy ra một bản danh sách. Hắn giơ cao tay, đem danh sách dâng đến trước mặt Tề Nghiêm.

”gia, đây là danh sách, thiếu phu nhân dặn chúng ta,phải hảo hảo ...”

Lời còn chưa nói xong, hắn bị thả xuống đất,do bất ngờ nên loạng choạng ngã trên sàn nhà.

Tề Nghiêm xoay người, hướng lầu chính đi đến, bước nhanh như sấm, chấn động toàn phủ.

Mọi người tìm đường chạy trốn,đóng cửa sổ, trốn trong chốn bồng không dám đi ra, chỉ sợ vạ lây.

Nguy rồi nguy rồi, thiếu phu nhân có phải sẽ gặp tai ương hay không?

*****

Cửa gỗ điêu khắc tinh xảo của lầu chính, “phịch” một tiếng bị đá văng.

”Nàng đã làm cái gì?” tiếng gầm gừ thật lớn vang lên.

Bọn nha hoàn sợ hãi kêu lên, tất cả đều hoa dung thất sắc, có một nha hoàn quá sợ hãi, run tay làm đổ chén trà.

”gia, thiếu... thiếu... thiếu phu nhân...”

”nàng ở nơi nào?”hắn lạnh giọng hỏi, con ngươi đen ở phòng trong quét một vòng, không nhìn thấy bóng dáng Bảo Bảo.

”thiếu phu nhân đang thay quần áo.”nha hoàn nhỏ giọng nói, sợ tới mức sắp khóc.

Hắn mày rậm nhất ninh, xuyên qua phòng khách, bước vào phòng ngủ.

Phía sau màn sa lộ ra một cái đầu nhỏ, khuôn mặt Bảo Bảo ửng đỏ lên.

”phu quân xin đợi chút.”Bảo Bảo nói, vừa mới mặc sa y vào, ngay cả áo ngoài cũng còn chưa có mặc vào.

Tề Nghiêm híp con ngươi đen, cước bộ không ngừng, bàn tay to kéo sa trường, rồi đột nhiên giật xuống.

”A!”

Nàng vừa mới tắm rửa qua, trên thân mình khiết nhuận chỉ mặc sa y mỏng manh, mơ hồ có thể thấy được đường cong bên người, trừ bỏ khóa phụ quý trên cần cổ, không có trang sức khác, bộ dáng kiều nhuần kia dưới ánh nền phá lệ mê người.

Con người đen đảo qua da thịt của nàng, dừng ở trên khuôn mặt phần nộn nhỏ nhắn, mâu quang chột lóe, tức giận vẫn không tiêu biến.

”đi ra ngoài.” hần lạnh lùng hạ lệnh.

Nhóm nha hoàn nào dám ở lâu, tình huống nguy cấp đã quên phúc thân hành lễ, lật đặt chạy ra khỏi lầu chính.

Bên trong phòng yên lặng đáng sợ, chỉ còn vợ chồng hai người.

Tề Nghiêm trừng mắt nhìn nàng, sắc mặt khó coi tới cực điểm.

”phu quân, ta biết chàng có chuyện muốn nói với ta, nhưng là, để cho ta mặc xiêm y vào trước được không?”

Nàng cầm áo ngủ bằng gấm, che khuất cảnh xuân trước ngực, con người trong suốt khát vọng nhìn xiêm y nha hoàn chuẩn bị đặt ở trên bàn.

Cho dù là hần muốn mắng người, cũng phải đợi cho nàng trang phục chỉnh tề đã! Ăn mặc đơn bạc như thế, đừng nói là đêm đông giá lạnh, chỉ cần nhìn ánh mắt thâm u của hần đã làm cho chân tay nàng luống cuống.

Chính là, hần cũng không cho nàng như ý.

”không cần.”

”Ách, nhưng là...”

”đợi lát nữa cũng sẽ coi ra, không cần lãng phí thời gian mặc vào.”(NhuNhi:BT quá!) Hần bình thản nói, ngồi xuống ở trước bàn, mắt lạnh nhìn nàng.

Bảo Bảo sắc mặt đỏ lên, không nghĩ tới hần lại nói được rõ ràng như thế.

”giải thích rõ ràng.” Tề Nghiêm trầm thanh hạ lệnh, mày rậm nhíu chặt, bắt đầu ép hỏi.”ta không ở nhà mấy ngày nay, nàng động tay động chân làm gì rồi?”

Nàng ngồi nghiêm chỉnh, tay nhỏ bé ôm chân.

”ta lúc trước có nói với phu quân, chính là một ít việc nhỏ.” nàng cười yếu ớt.

Thần sắc hần đã cho nàng biết hần có bao nhiêu tức giận. Khi huỷ bỏ cái quy củ này, nàng đã có chuẩn bị tâm lý, biết hần khẳng định sẽ phát hỏa.

Chính là, nàng tuy rằng bất an, cũng không cảm thấy sợ hãi.

Trước khi thành thân nàng sợ hần, là vì ấn tượng xấu đối với hần khi còn nhỏ khắc quá sâu trong trí nhớ nên nàng bị hần làm cho sợ hãi. Nhưng là sau khi thành thân, nàng dần dần phát hiện, hần tuy rằng lãnh khốc nghiêm khắc nhưng chưa từng thương tổn nàng bao giờ.

Hần có lẽ lãnh đạm, có lẽ tính tình không tốt cũng tuyệt đối không phải người xấu.

Tuy rằng thứ Tề Nghiêm muốn chính là khóa phụ quý, nhưng mà nàng đã hạ quyết tâm, sẽ trở thành một hiền thê của hần. Như vậy, đối quy củ vớ vẩn bên trong phủ, nàng sẽ không thể coi như không thấy.

”thieu hủy bài tử, mà xem như việc nhỏ?!” hần bạo phát!

Nàng bảo trì tươi cười, mười ngón lại xoay xoay, tiết lộ khản trương trong lòng.

”ta hy vọng bên trong phủ sau này bỏ phương thức lấy con số xưng hô.”

Tề Nghiêm nhíu mày, nhìn tiểu thê tử, vẻ mặt sâu xa khó hiểu.

”vì sao?”

Nàng hít sâu một hơi, may là hần ít nhất không phải bạo gào thét cự tuyệt.

”thân thể con người, bao gồm cả tên họ, đều là cha mẹ ban tặng, làm sao có thể tùy ý để qua một bên? Người không phải gia súc, không phải hàng hóa, không nên lấy số đếm mà xưng hô.”

”quy củ bên trong phủ luôn luôn như thế.” hần không kiên nhẫn nói.

”nhưng là, quy củ là người đặt ra, có thể thay đổi.” nàng vượt qua e lệ, đi xuống giường thấp, cầm danh sách tên nhân khẩu trong phủ để lên bàn, mời hắn xem qua.

”ta đã hỏi qua tên mỗi người, lấy chức vụ phân chia thành danh sách, giao từ người trong phủ học thuộc.”

Tề Nghiêm nheo con ngươi lại, áp lực tức giận.

”nàng lừa gạt bọn họ nói đây là chủ ý của ta?”

Cái nữ nhân vừa nhìn lên thấy hắn, liền sợ tới mức té xỉu đầu mất rồi?

Thành thân chưa đến một tháng, nàng liền giống như thay da đổi thịt, tính cách thay đổi hoàn toàn, dám phá hư quy củ hắn đặt ra, khiêu chiến quyền uy của hắn.

Bảo Bảo nhảy mất hạnh, ngồi xuống bên cạnh hắn, trên khuôn mặt xinh đẹp bày ra vẻ ngây thơ vô tội.

”phu quân trước khi xuất môn từng nhận lời, nói ta muốn làm gì cũng được mà.”

Hắn cười lạnh.

”Nhưng không bao gồm cho nàng làm xằng làm bậy, hỏng hết quy củ của ta rồi.” hắn áp chế lửa giận, trào phúng nói

”ta nếu không trở về, chỉ sợ ngay cả số hiệu trên cửa của Tề Phủ cũng bị nàng thay đổi hết!”

Bộ dáng của nàng càng vô tội.

”đó là chuyện của mấy ngày sau, thợ đá có nói, trong phủ chúng ta muốn bằng đá quá lớn, tốn thời gian lại phí công, cần mấy ngày mới có thể khắc xong.”(Nhu Nhi: hé! Chết anh chưa???)

”Nàng ngay cả cạnh cửa cũng muốn đổi!” cười lạnh rút đi, về mặt hắn dữ tợn, giống như gấu lớn bị thương, nhảy dựng lên rít gào.

Gào thét thật lớn, làm nàng trước mắt kim tinh loạn mao (Nhu Nhi: ý là vầng đầu hoa mắt, mắt nổ đom đóm đó). Nàng cố giữ vững trấn định, không có trốn trong chăn bông phát run.

”lấy con số phân chia trách nhiệm, thật sự không phải phương pháp tốt, ta cho người dỡ xuống hai chữ kia, khắc lại hai chữ Tề phủ, phu quân thấy có thỏa đáng hay không?”

Nàng nhớ là nên hỏi ý kiến hắn.

Hắn nắm chặt quyền đầu, trợn mắt nhìn nàng, không có hé răng.

”Lại nói, phu quân thông minh cơ trí, không lẽ thay đổi cạnh cửa, liền nhận thức không ra phủ đệ của bản thân sao?” nàng cười đến hảo ôn nhu, làm người ta như tắm trong gió xuân.

Tề Nghiêm không còn cách nào quyết định, hắn là nên đem nàng đặt trên đầu gối, thưởng cho phần mừng nhi kia vài phát, trừng phạt tội dám tiền trạm hậu tẩu của nàng. Hay là nên hung hăng hôn nàng?

Nữ nhân này nhìn như yếu đuối, nhưng chung quy là nữ nhi Tiên gia, được Tiên Kim Kim dạy dỗ, một khi hạ quyết tâm, liền kiên quyết chấp hành.

Đáng chết! Vài năm trước khi đính hôn, hắn nên yêu cầu đem nàng cách ly Tiên Kim Kim ra mới đúng.

Sau một lúc lâu, hắn chậm rãi mở miệng.

”ta không đồng ý.”

”ta nhớ rõ, phu quân là một lời nói đáng giá ngàn vàng.” nàng cự tuyệt bị đá bại, bảo trì cười yếu ớt.

”vậy nàng hãy quên chuyện đó đi!” hắn lạnh lùng nói, coi bỏ ngoại bào.

Bảo Bảo tươi cười có chút cứng ngắc.

”phu quân cảm thấy biện pháp của ta không ổn?”

Ngoại bào rất nặng rơi xuống đất, tiếp theo là đai lưng, sau đó là giày, thân hình nam tính tinh trắng, ở dưới ánh nến lộ nửa thân trần.

”không phải không ổn, mà là không cần thiết. Ta chỉ muốn bọn họ có thể làm tốt công tác thuộc bổn phận là được.”

Tề Nghiêm trả lời, thân mình cao trắng chỉ còn một cái quần dài. Hắn ngồi trên ghế, hai tay hoàn ở trước ngực.

Nàng cắn môi đỏ mọng, dùng sức chuyển khai tầm mắt.

”phu quân cũng thừa nhận, phương pháp của ta không tồi?”

”kia không trọng yếu.”

Bảo Bảo nhủ lại mảy, nghĩ trong chốc lát.

”phu quân, chàng chắc sẽ không phải là lười nhớ tên người đi?” (Nhu Nhimột phát trúng tim đen*hắc hắc*)

Hắn sắc mặt cứng đờ, không có trả lời.

A, thật vậy sao?

Nàng trừng lớn ánh mắt, không nghĩ tới bản thân đoán mò lung tung, nhưng lại có thể đoán trúng mấu chốt.

Bất quá nghĩ đi ngẫm lại, Tề phủ cơ nghiệp khổng lồ, toàn do hắn một tay lo liệu, chuyện tình hắn phải xử lý đã muốn nhiều lắm rồi. Quy củ hạng bất cận nhân tình kia, tuy rằng lãnh khốc nhưng cũng là phương pháp tốt nhất.

Nhưng là, nàng thật hy vọng, trừ bỏ con số ra, trong lòng hắn có thể thêm chút độ ấm. Nàng muốn giúp hắn, mà cái quy củ mới này, chính là khai đoan hết thảy.

Bảo Bảo đi ra phía trước, tay nhỏ bé trắng nõn bao trùm cánh tay hắn.

”ta đang phiền não, không thể học thuộc lòng danh sách, cầu phu quân cùng ta học, có được không?” nàng ôn nhu nói, dụ dỗ hắn đồng ý.

”ta đang phiền não, không thể học thuộc lòng danh sách, cầu phu quân cùng ta học, có được không?” nàng ôn nhu nói, dụ dỗ hắn đồng ý.

Trên khuôn mặt xinh đẹp tràn ngập chờ mong, làm cho hắn trong lòng vừa động. Ở sâu trong tâm lạnh như băng nào đó bị cặp con ngươi nhu như nước mùa xuân kia nhìn lên mà bắt đầu lạnh lẽo hòa tan.

Xinh đẹp như vậy, ôn nhu như vậy, chỉ cần là nam nhân liền không thể cự tuyệt.

Tề Nghiêm khẽ cắn môi, cuối cùng mở kim khâu.

”đem đến đây.”

Hắn nguyện ý?

Nàng hí thướt đuôi lông mày, lập tức ôm hai trang danh sách đến, ở hắn trước mắt mở ra.

”đây là cái gì?” hắn sắc mặt lại biến thành xấu.

”đem danh sách cho phu quân.”

Tề Nghiêm trừng mắt nhìn hai trang danh sách kia, mày càng nhíu càng nhanh.

”vì sao?” hắn không hờn giận hỏi.

”A?” cái gì vì sao? Bảo Bảo hoang mang nhìn hắn.

Con ngươi đen ở trên danh sách đảo vài vòng tràn ngập bất mãn.

”vì sao danh sách cho ta lại đặc biệt nhiều tên?” hai tờ giấy kia so với tay áo của nàng còn dài hơn, lúc trước tổng quản cầm trong tay danh sách kia cũng không dài như vậy.

”Ách, chàng là chủ nhân, tên những người cần phải nhớ có rất nhiều nha.” nàng thần nhiên nói, hai mắt lóe sáng, khẩn cấp muốn bắt đầu học nhớ.

Đủ!

Tề Nghiêm tính nhẩm nại đã dùng hết, lười lại thảo luận trương danh sách phiên người chết kia. Hắn miết khai tầm mắt, không kiên nhẫn đứng dậy.

”ngủ.”

”A, không phải muốn học nhớ tên sao?!”

”ngủ.”

” chàng sẽ đi nhớ tên của bọn họ chứ?” nàng ôm tờ giấy, tiến đến bên cạnh hắn truy vấn.

” ngủ.”

Hắn lãnh đạm nói, mang theo nàng hướng giường đi tới, còn không quên đem tờ giấy để qua trên bàn.

” nhưng là ...”

Sa y bị ném ra.

” phu quân, chúng ta phải ...”

Tiết khổ cũng bị ném ra.

Bạc môi đề lên môi nộn nộn đỏ mọng, hữu hiệu ngăn lại thao thao bất tuyệt của nàng.

*****

Quy củ mới của Tề phủ được thiếu phu nhân đại lực thi hành, thuận lợi đi vào quỹ đạo. Tuy rằng Tề Nghiêm sắc mặt khó coi, nhưng cũng không hề răng cang không nhúng tay phản đối, đồng nghĩa ngầm đồng ý.

Qua mấy ngày, băng đá được đưa tới, mọi người mới phát hiện thiếu phu nhân là lấy bút tích của gia cho thợ đá khắc bảng hiệu. Chữ viết ngân câu tranh sắt, tăng thêm khí thế hào môn, mọi người đi ngang qua nhìn thấy đều dừng chân tán thưởng.

Không khí bên trong phủ có phần vi diệu biến hóa. Vị thiếu phu nhân này, lấy bộ dáng xinh đẹp, ôn hòa thái độ, dễ dàng thắng được lòng người.

Đồng chí qua đi, tất cả mọi người ăn bánh trôi ngọt ngào ấm áp. Buổi trưa mỗi ngày, Tề Nghiêm ở đại sảnh nghị sự, Tư Đồ Mãng, Quân Mạc Tiểu, cùng với hai mươi lăm người phụ trách gian ngân hàng tư nhân quản tụ một chỗ, tính toán tiền lời cả năm.

Hội nghị tiến hành dài dòng, thân ảnh kiêu nhô lại ở cửa sổ hoàng a hoảng, mắt nhĩ trong suốt lén nhìn vào trong, nhìn Tề Nghiêm muốn nói lại thôi.

Hắn ngẩng đầu, bắt gặp bóng dáng thê tử.

” tiến vào đây.” nếu không cho nàng vào trong, nói không chừng nàng sẽ ở bên ngoài hoảng sợ cả ngày.

Bảo Bảo khuôn mặt nhỏ nhắn sáng ngời, kéo vạt váy đi vào, cúi người hành lễ, tư thái tao nhã, các nam nhân trong phòng đều nhìn xem đến thất hồn lạc phách.

Chỉ có Quân Mạc Tiểu, nheo con ngươi lại, vẻ mặt không hồn giận, cũng không vui đang nói đến sinh ý hội nghị, nhìn vị thiếu phu nhân nũng nịu này.

” phu quân vạn phúc.”

” chuyện gì?”

” Ách!” nàng trái nhìn một cái, phải nhìn một cái, có chút chần chờ.

Nàng là cùng đường, không có biện pháp giải quyết, mới đến hướng hắn cầu cứu, nhưng là, lúc này nhiều người ở đây như vậy, nàng ...

Tề Nghiêm nhú mày.

” nói!”

Tiểu đầu cúi đến ngực, dán mắt vào khóa phụ quý.

” không thấy”

Mọi người vênh tai mới nghe thấy thanh âm nhỏ như muỗi kêu này nha.

” cái gì không thấy?” hắn nhú mày.

” sách.” nàng nhỏ giọng trả lời.

Mày rậm nịnh càng nhanh.

” chính là không tìm thấy sách, có cần ngạc nhiên không?” xem ra hắn đang bức vì việc nhỏ thật sự không cần thiết phiền đến hắn.

Bảo Bảo hai tay thu váy, xoay thành mười cái gút màu trắng, vừa vội vừa quăn.

” phu nhân, đừng lo lắng, bắt quá chỉ là sách thôi.” mọi người một bên hát đệm, vội vàng hoà giải.

” đúng vậy, không thấy sách nào, người liệt kê ra đi, bên trong phủ tức khắc có người sẽ giúp người tìm ”

Tề phủ giàu có vô song, chẳng lẽ còn mua không nổi mấy quyển sách sao?

Nàng càng lo lắng, cắn chặt môi đỏ mọng.

” lại đây.” hần thân thủ.

Nàng đi ra phía trước, đứng ở bên cạnh hần, bàn tay nhỏ bé đặt vào bàn tay to của hần, đầu vẫn cúi cúi. Nhiệt độ cơ thể hần làm cho nàng thoải mái không ít, thân mình kiều nhỏ không tự giác chui vào lòng ngực của Tề Nghiêm.

Mấy ngày nay tới giờ, mỗi khi hần chạm đến càng lúc càng làm cho nàng không muốn xa rời. Có khi hần ban đêm rời giường, nàng sẽ tỉnh lại, như là đột nhiên mất đi cái gì đó.

Xuyên thấu qua sa trướng, lộ đầu ra bên ngoài nhìn, có thể thấy hần nửa thân trần, ngồi ở dưới ngọn đèn, trong tay còn nắm một tờ giấy dài, ninh mi học nhớ kỹ.

Tề Nghiêm thì thảo luận âm thầm, lại vẫn đọc nhanh như gió, nhanh chóng nhớ thuộc lòng. Hình ảnh như vậy thường làm cho trong lòng nàng tràn đầy ấm áp.

Đang ôn lại trí nhớ ngọt ngào ở trong đầu, Tề Nghiêm lại đưa tay, nhẹ nhàng chạm vào nộn môi của nàng.

” đừng cắn chính mình.” hần không hờn giận nói.

Nàng vội vàng nhả ra, nhớ tới mục đích của bản thân tìm đến hần.

” không tìm thấy sách gì?” hần hỏi.

”... tam ....sách ...”

” cái gì?” thanh âm quá nhỏ, ngay cả gần trong gang tấc hần cũng nghe không rõ ràng lắm.

Nàng càng lúc càng sốt ruột, mà càng sốt ruột, càng nói không nên lời, quả thực quần bách muốn đào một cái lỗ rồi tự mình chui xuống đó.

”... tam tí ...sách ...”

” nói rõ ràng!” hần rít gào nói.

Nàng hít sâu một hơi, nhất thời đã quên e lệ, thốt ra.

”đông cung đồ tam tí đưa cho không thấy.”

Lúc này, tất cả mọi người nghe được rành mạch. Không ai dám hé răng, tất cả đều lễ phép cúi đầu, uống trà có, nghiên cứu trưởng mục có, cố gắng trông thật sự bận rộn, duy nhất Tư Đồ Mãng không sợ chết nhếch môi mỉm cười.

”Hóa ra, ngươi cũng thích sách đó? Không thành vấn đề! Ta có thể làm mấy lâu đông cung đồ cho ngươi làm hạ lễ tân hôn!”

Quân Mạc Tiểu đi đến bên người hần, hung hăng nhéo hần một cái.

Hần da hậu thịt thô, việc không đáng lo, chính là nhún nhún vai, như cũ xem kịch vui bày ra tươi cười, xem xét vợ chồng tân hôn.

” không thấy chính là bị mất rồi, không nên ngạc nhiên.” Tề Nghiêm vẫy vẫy tay, muốn nàng rời đi.

Nàng lại nắm váy, không nhúc nhích.

”không được.” nàng hít sâu một hơi, lấy hết toàn bộ dũng khí.

” tam tí còn thêm tên người ta lên bìa sách nữa “.

Thêm tên trên sách, bằng chứng như núi, nếu truyền lưu ra ngoài, toàn kinh thành mọi người sẽ biết, nàng vụng trộm xem loại sách như vậy...

Tề Nghiêm nhú mày, cuối cùng biết vì sao nàng khẩn trương như thế. Mặt nàng mỏng manh không dám làm cho người ta biết nàng tàng trữ đông cung đồ.

” ta sẽ phái người mau chóng tìm về.”

Nàng gật đầu, nâng lên ánh mắt ngập nước, khiếp đảm nhìn hấn một cái, lo lắng có nên hay không nói thật toàn bộ.

Tư Đồ Mãng liên tục vỗ tay hoan nghênh, dường như chán sống cứ tiếp tục cười ha ha.

”không hổ là Tiền phủ tam cô nương, tiếng đồn không phải giả, còn dám thêu tên muội muội mình lên đông cung đồ.” lấy đông cung đồ làm hạ lễ tân hôn, chỉ có tam cô nương nghĩ ra!

”không chỉ có thêu tên của ta.” nàng nhỏ giọng bổ sung.

Bên trong lâm vào yên tĩnh.

Tề Nghiêm sắc mặt nháy mắt trở nên khó coi vô cùng.

”không chỉ là thêu của nàng?” hấn trầm thanh hỏi.

Nàng gật gật đầu.

”vậy có nghĩa là ...”

Nàng lại lần nữa gật đầu.

Mọi người tầm mắt chuyển hướng Tề Nghiêm, trong mắt toát ra đồng tình.

Một lát sau, tiếng gầm gừ truyền ra đại sảnh, chấn động cả tòa Tề phủ.

”Tim! Cho dù lật tung cả Tề phủ, cũng phải tìm ra sách cho ta!”

Bạn đang đọc truyện *Thần Tài Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Tề Bên Trong Phủ Tổng Động Viên, Từ Trên Xuống Dưới, Tất Cả Đều Tìm Kiếm Qua Một Lần

Không đến thời gian nửa ngày, cuối cùng ở chỗ hòn non bộ ẩn mật trong hoa viên, phát hiện sách đông cung đồ kia. Cẩn thận điều tra mới biết được là có một phó dịch, thừa dịp trong lầu chính không có người đã trộm lấy.

Cả tòa thành Song Đồng có truyền thuyết, thiếu phu nhân Tề gia trên giấy mang khóa phú quý, mệnh mang phú quý, so với chậu châu báu càng quý hơn, ngay cả nước mắt của nàng cũng là trân châu sang quý!

Kẻ trộm còn tưởng rằng, trong rương là bảo bối thật, nào biết đâu rằng, đó là sách đông cung đồ thêu tên hai vợ chồng. Hấn còn chưa bước ra khỏi Tề phủ, đã bị người bắt lại.

Sau khi đơn giản thẩm vấn, tổng quản phái người đem kẻ trộm đưa cho quan phủ.

Ngoài trời gió to tuyết lớn, Tề Nghiêm đội gió tuyết, tự mình bắt trộm, lại còn thẩm tra kẻ trộm kia một chút, vì vậy mà thân mình càng trắng nhảm phong hàn.

Một ngày sáng sớm đại tuyết bay tán loạn, nhiệt độ trong không khí đặc biệt thấp.

Trên giường lớn lầu chính, Tề Nghiêm thức dậy, một tay vén sa trường lên.

Bảo Bảo đã rửa mặt chải đầu xong, ngồi ở mép giường, tự mình nhin ắm khăn mặt, hầu hạ hấn rửa mặt chải đầu.

Hấn luôn luôn dậy sớm, ăn mặc chỉnh tề, liền xuất môn xử lý công việc. Mà nàng cũng không tham ngủ, luôn dậy sớm hơn hấn vài khắc, làm công việc hầu hạ hấn, không cho nha hoàn nhúng tay.

”phu quân mời dùng trà.” nàng bưng trà, biết hấn sáng sớm nhất định phải uống một ly trà ngon.

Khi chưa xuất giá, nhị tì rất thích ngủ, lúc nào ở đâu cũng đều có thể ngủ, muốn tìm nàng thương nghị đại sự, còn phải bóp cái mũi của nàng, đổ vào miệng nàng hai ấm thanh tỉnh trà mới chịu tỉnh lại.

Tề Nghiêm tiếp nhận trà, nhin mi uống cạn, nửa thân trần nhảy xuống giường lớn, so với đã thú còn muốn mạnh mẽ hơn.

” phu quân thân thể không khoẻ sao?”” nàng nhẹ giọng hỏi, tiếp nhận lại chén trà.

Hắn nhú mày, ngưng mắt nhìn nàng.

”đêm hôm qua, phu quân ho vài lần.”

” việc nhỏ.” hắn đơn giản nói, mặc nội bào vào, đeo đai lưng, bước đi ra ngoài, chuẩn bị đi xử lí thương vụ.

Cửa lớn mở ra, phong tuyết vũ vũ tiến vào phòng khách, làm cho người ta lạnh run.

Bảo Bảo hai tay nhanh chóng lấy áo choàng cho Tề Nghiêm, chạy theo phía sau hắn.

” phu quân, xin mặc thêm áo choàng.” hắn mặc như vậy đã muốn xuất môn, chẳng lẽ không sẽ bị đông chết sao?

” chi là một trận tuyết nhỏ, không cần đề ý.” hắn không kiên nhẫn nói, nín thở mày.

Tuyết nhỏ?

Nàng nhìn thấy khắp nơi tầng tầng tuyết đọng, còn đầu gối thì sắp bị đông cứng.

” không, như vậy không được. Phu quân, xin đợi một lát, ta đi lấy thêm áo ấm.”

nàng vội vàng nói, quay lại trong phòng, ở trong tủ áo đào đông bối tây, thật vất vả tìm ra một chiếc đại bào xanh đen sắc mao hải.

Nam nhân nhiễm phong hàn, thường thường không chịu ngoan ngoãn nghỉ ngơi. Huống hồ Tề Nghiêm vẫn là người cuồng công tác, muốn hắn nghỉ ngơi dưỡng bệnh, buông tha thương vụ bên ngoài là chuyện tuyệt đối không có khả năng.

Nàng lo lắng bệnh tình của hắn, lại không dám mở miệng, chỉ có thể mắt bò mới lo làm chuông, hy vọng hắn ăn mặc ấm một tí.

Chính là, khi Bảo Bảo trở lại phòng khách, Tề Nghiêm đã không thấy bóng dáng.

Cửa lớn mở rộng, gió lạnh thổi vũ vũ, làm cho trong phòng cũng trở nên hảo lạnh.

” Gia đâu?” nàng hỏi.

”sau khi thiếu phu nhân vào tắm phòng, gia liền xuất môn.”

A, hắn lại không đợi nàng!

Bảo Bảo ôm đại bào, thấy trên tuyết có lưu dấu chân thật to, thẳng tắp hướng ngoài phủ đi đến. Hành trình hôm nay của hắn, hình như là muốn đi tuần sát các gian hiệu buôn trong thành, cả một ngày đều phải bên ngoài chịu đựng đại phong đại tuyết.

Ăn mặc đơn bạc như vậy, hắn làm sao chịu được?

Chỉ cần nghĩ đến hắn bị bệnh, nàng lập tức bất an.

Tề Nghiêm có uy mãnh cường kiện như thế nào, lúc này cũng chỉ là một bệnh nhân, nếu lại không có mặc ấm, bệnh tình khẳng định sẽ nghiêm trọng thêm. Hắn cố chấp như vậy, đừng nói nghỉ ngơi, ngay cả mặc nhiều kiện xiêm y đều ngại phiền toái.

Bất quá, chiếu cố trọng phu là trách nhiệm của thê tử. Hắn ở bên ngoài bốn tẩu chịu đại phong đại tuyết, nàng làm sao có thể thoải mái, cả ngày oa ở trong phòng?

Ân, đúng rồi, nàng có thể mang theo xiêm y, cùng canh nóng đuổi theo, đem thân mình hắn điều dưỡng ấm một ít a!

Suy nghĩ trong chốc lát, nàng bỗng đứng nhảy xuống ghế dựa, mang giày thêu, hướng phòng bếp chạy đi.

” ta đi phòng bếp, hầm ít canh gà. Các người đi lấy áo choàng, đợi lát nữa chúng ta sẽ xuất môn.” nàng vội vàng phân phó, cước bộ cũng không ngừng, thùng thùng thùng đi thẳng đến phía trước.

Nhóm nha hoàn không hiểu chuyện gì, đi theo phía sau đặt câu hỏi. “thiếu phu nhân, chúng ta chuẩn bị đi đâu?”

Nàng ngoái đầu nhìn lại cười.

” theo dõi.”

*****

Trên đường cái thành Song Đồng, xuất hiện một đội ngũ lén lút.

Thân mình kiêu nhỏ, mặc áo choàng song sắc vô giá, lén lút lấp ló. Mà sau lưng của nàng còn có một đám người đi theo, nha hoàn có, hạ nhân có, cùng với vị tổng quản lo lắng quá độ.

Toàn bộ hạ nhân trong phủ, đối với thiếu phu nhân này đều vui lòng phục tùng, cực kỳ yêu thích.

Bị người lấy con số xưng hô, tổng thiếu phần tôn trọng, Tề phủ tuy rằng không khắt khe với hạ nhân, nhưng không hề cảm thông với bọn họ. Thẳng đến sau khi thiếu phu nhân nhập phủ, bọn họ mới cảm thấy, bản thân có danh xưng, chứ không chỉ là cái dây số.

Nay, nàng hạ chỉ thị, nói muốn xuất môn, hạ nhân rảnh nhàn bên trong phủ, toàn bộ xưng phong nhận việc, gặt gao đi theo phía sau nàng.

Tề Nghiêm đến Thương Đức phường thị sát trưởng mục, nàng ngồi xổm xuống đất không nhúc nhích, lo lắng nhìn hấn,. Khi hấn rời đi, bọn người hầu phải đến giúp nàng đứng dậy, vì tuyết đã phủ dày trên người nàng.

Đội ngũ “theo dõi” khá đông, hấp dẫn ánh mắt toàn thành. Mọi người giống đang nhìn diễn viên diễn tuồng, ngoài miệng cười cười, nhìn nàng dẫn đầu một đám người, bắt ngờ ngã lên trên tuyết.

Một canh giờ trước, Tề Nghiêm đã nhìn thấy nàng.

Nàng đứng đó, hai mắt chớp chớp, giống như nai con vô tội, lo lắng nhìn hấn. Muốn lại đây, lại sợ hấn tức giận, cực kỳ do dự.

Hấn ho khan một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức tràn đầy lo lắng.

Hấn miết thị liếc mắt một cái, thân hình kiêu nhỏ ngóc nghếch trốn vào góc tường, lại quên kéo áo choàng về. một góc áo choàng lộ ra cũng đủ thông báo với mọi người sự theo dõi của nàng.

Cử chỉ ngu dốt cực kỳ, quả thực làm cho toàn thành chế giễu. Nhưng mà, không biết vì sao, hấn không cảm thấy phẫn nộ, trong lòng ngược lại tràn ngập độ ám xạ lạ nào đó.

“Gia, đợi lát nữa là đến Tụ Tài phường, chỗ đó cách nơi này hơn phân nửa thành, thật là xa đó nha!” Tư Đồ Mãng cầm túi da, hướng miệng uống rượu, khoát trá nhìn Tề Nghiêm, sớm đã phát hiện hấn không yên lòng.

Tề Nghiêm nhú mày, kéo y bào, một mạch hướng phía trước đi tới, cự tuyệt để cho tiểu nữ nhân kia ảnh hưởng đến hành trình của hấn.

A, hấn phải đi!

Bảo Bảo hốt hoảng, ôm chặt chum canh gà trong lòng, gian nan rút chân bị chôn trong tuyết ra, lưng ta lưng túng như gà mắc tóc muốn đuổi theo. Nhưng chỉ đi được vài bước, nàng bỗng dừng trọt ngã

Ai ya! Người toàn thành đồng thanh phát ra kinh hô.

Băng tuyết ẩm ướt, nàng không có chú ý, trọt ngã vào trong tuyết, thân mình kiêu nhỏ ở trên tuyết trắng ản ra lỗ thủng hình chữ nhân.

Tề Nghiêm áp chế căng thẳng, không có quay đầu lại.

Tư Đồ Mãng nhìn thấy vậy, liên tục lắc đầu, rất là đau lòng. Biểu tình của chủ tử, rõ ràng rất muốn xông lên phía trước, một phen ôm lấy giai nhân gặp nạn nha.

”Chắc chắc, ngã trên tuyết ẩm ướt cứng rắn, nhất định đau cực kỳ.”

Tề Nghiêm nhìn chằm chằm.

”chủ tử, người muốn cho nàng ở lại đây sao?”

Hung ác nhìn chằm chằm.

”Hay là đuổi nàng trở về đi? Hoặc là giống như cũ đừng để ý nàng, để cho nàng đông lạnh thành người tuyết?”

Càng hung ác nhìn chằm chằm.

”Biểu tình của người thật là khó coi.” Tư Đồ Mãng tán thưởng, còn giờ túi da lên.

Tề Nghiêm hít sâu một hơi, khắc chế xúc động tự tay bóp chết Tư Đồ Mãng. Hấn quay thân mình lại, vượt qua tầng tầng tuyết đọng, đi đến hố tuyết, bàn tay to tìm kiếm, ôm thê tử trong hố tuyết ra.

”phu..phu...phu...phu...phu...” thật sự rất lạnh, nàng đông lạnh không thể nói chuyện, trong tay vẫn còn đang cầm cái chum canh kia, kiên quyết không chịu buông ra.

Hắn thấp giọng rửa một tiếng, đem nạng kéo vào trong lòng, đại chương dùng sức ma sát hai tay của nàng, làm cho nàng nhanh chóng ấm lên.

Ép buộc một hồi lâu, trên khuôn mặt tuyết trắng nhỏ nhắn hiện lên thần nhiên ứng đồ, răng của nàng cũng không còn đánh cập cập nữa.

”Tại sao lại đi theo ta?” Tề Nghiêm hỏi, miệng tho lỗ nhưng động tác rất mềm nhẹ, cẩn thận đem nạng ôm vào trong ngực.

Nhiệt độ cơ thể cực nóng, làm cho nàng thoải mái thở dài một hơi, giống chỉ tiểu động vật ở hẳn trong lòng cọ xát nhẹ nhàng.

”ta đến đưa áo ấm cho phu quân.”

”ta không lạnh.” Chút phong tuyết nhỏ, có là cái gì?

Bảo Bảo cắn môi, không có tranh cãi, ở trong lòng vụng trộm mừng hắn cậy mạnh.

Hừ, không lạnh? Vậy dọc theo đường đi người nào ho hết bảy lần nha?

Hắn dời tầm mắt, thấy cái chum trong tay nàng.

”đó là cái gì?”

”là ta trước khi xuất môn hầm canh gà, thêm chút ôn bổ được liệu, có thể chống hàn.” nàng xóc bát cái lên, thế mới phát hiện, ở ngoài phòng đợi lâu như vậy, canh gà đã thành gà đông lạnh.

Tâm huyết nửa ngày coi như đổ sông đổ biển, nàng chu môi đỏ mọng, uể oải thở dài.

Ai, nàng vốn muốn đem canh gà nóng hổi cho hắn uống!

Tề Nghiêm mâu quang hợp lại, bất động thanh sắc, đem nạng bế lên.

”Trong cửa hàng có bếp, hâm nóng lại là được rồi.” (Nhu Nhi: thấy anh dễ thương chưa?)

”A, thật sao?” khuôn mặt nhỏ nhắn sáng ngời, cao hứng cực kỳ.

Biểu tình nhảy nhót kia làm cho hắn trong lòng cảm động. Sự quan tâm ấm áp như thế, so với tình dục càng ảnh hưởng lý trí hắn.

”phân phó xuống dưới, bảo họ nhóm lửa bếp lò đi.” Tề Nghiêm nói, ôm nàng hướng cửa hàng gần nhất đi đến.

”lập tức đi làm.” Tư Đồ Mãng đáp, trước khi đi còn nhe răng nhìn Bảo Bảo cười.

Chủ nhân ra lệnh, muốn ở cửa hàng nghỉ tạm, bọn người hầu nào dám chậm trễ? Mọi người hối hả ngược xuôi, lấy rượu và đồ nhắm có, lấy thảm lông có, còn mang tới lò than hỏa, dùng cây quạt phiến quạt lò, mới trong chốc lát, trong một gian phòng thanh tĩnh đã toả ra không khí ấm áp.

Bảo Bảo đem chum canh gà đặt lên bếp lò, cầm thìa cẩn thận khuấy, cho đến khi gà đông lạnh hòa tan thành canh gà thơm ngào ngạt.

Hắn nửa ngồi nửa nằm trên trường kỷ, một tay chống cằm, con ngươi đen khóa trên khuôn mặt nhỏ nhắn chút đăm chiêu.

”phu quân, chàng chỉ mặc một chiếc áo choàng, chẳng lẽ không lạnh sao?” nàng loان thất lưng, múc một ít canh gà, thử xem độ ấm.

Cái lưỡi dính hương sắc phấn hồng, nhẹ đảo qua thìa, lại lùi về bên trong môi đỏ mọng.

Hạ phúc hắn nóng lên, đừng nói là lạnh, quả thực oi bức khó có thể chịu được.

Mất thấy canh gà một lần nữa nóng lên, nàng vẫy tay, muốn hắn lại đây, sau đó một muống một muống, đem canh gà đút cho hắn uống.(Nhu Nhi *mơ màng* lãng mạn quá đi)

Tề Nghiêm không nói gì, yên lặng xem xét nàng, uống canh gà nóng, trong cặp con ngươi đen kia, băng lạnh trong ánh mắt từng giọt từng giọt hòa tan.

Đợi cho canh gà thấy đáy, nàng đứng thẳng thân mình, cởi áo choàng, khoác lên đôi vai rộng lớn của hắn.

”áo choàng ấm này, chàng mặc trong chốc lát, đợi lát nữa đổ mồ hôi, hàn khí tự nhiên thoát ra ngoài.” tay nhuyển nộn nhỏ bé để ở trên trán hắn, thử nhiệt độ.

Hắn nhú mày.

”đem áo choàng mặc trở về.”

”không được.” nàng miệng ôn hòa, thái độ cũng rất kiên quyết.

”chàng bệnh, cần được giữ ấm.” Sau khi cởi áo choàng xác thực có chút lạnh, nhưng trong phòng có lò sưởi, nàng chỉ cần ngồi ở lò sưởi sưởi ấm là được.

Khuôn mặt tuấn tú uốn éo, xem ra phi thường không tán thành đề nghị của nàng. Hắn vươn bàn tay to bá đạo đem nàng ôm vào lòng, xác định nàng trốn không thoát, thế này mới chịu ngoan ngoãn mặc áo choàng.

”đừng nhúc nhích.” hắn ra lệnh, hai tay chế trụ thắt lưng của nàng, mặt dựa vào hõm vai của nàng, đem nàng khóa lại chặt chẽ.

Cử động? Hắn ôm nhanh như vậy, nàng cử động được sao?

Bảo Bảo giãy dụa vươn một cái tay nhỏ bé, ôm cổ hắn, vừa lòng phát hiện thân thể hắn phát ấm, dần dần chảy ra mồ hôi.

”chỗ này nóng như vậy, thiếu chết người ta.” nàng thân nhiên cười.

”nàng làm sao mà biết ta bị bệnh?!”

Mặt nàng đỏ lên, tiểu đầu cúi đến trước ngực hắn, có chút ấp a ấp úng.

”Ách, đêm qua, nhiệt độ cơ thể chàng không giống như bình thường, thực nóng.”

Bạc môi nhất câu, lộ ra nụ cười yếu ớt, thêm mới biết được, vì sao nàng sáng sớm liền khăn trương hề hề, lo lắng ở bên cạnh hắn nhiều lại nhiều khúc.

Bàn tay to ngăm đen, nhẹ nhàng vỗ về bả vai mảnh khảnh của nàng, di chuyển đến trên lưng, không chút để ý vỗ về.

Nàng thoải mái thở dài, nhẹ nhàng ngân giọng, toàn thân đều mềm nhũn.

Tay Tề Nghiêm tiếp tục đi xuống, xoa phần hông mượt mà.

”có đau hay không?” hơi thở nóng rực, thổi vào bên tai của nàng.

”A?”

”chỗ vừa bị ngã.” hắn nhắc nhở.

”Ngô, có một chút.” nàng nhỏ giọng nói, gương mặt nói cho hắn, vừa mới bị ngã đau, hông nhĩ của nàng đau như bị lửa đốt.

”ta giúp nàng xoa xoa.” Vừa nói xong, bàn tay to đã tìm được mục tiêu, cực vận lực xoa nhẹ, dễ dàng làm nàng hết đau.

Nàng ngấm khẽ một tiếng, mặt ảm ảm trở nên đỏ bừng, vội vàng muốn tách rời khỏi chi lộc son chi thảo kia.

”ách, phu quân, không thể.” nàng kêu nhỏ, lo lắng nhìn ra cửa, chỉ sợ có người xông tới.

Tề Nghiêm hừ một tiếng, con ngươi đen hiện lên trên tức, bàn tay to hoạt càng sâu, thậm chí lớn mật vén ti váy của nàng lên...

Nàng kinh hoàng kêu một tiếng, giống như bị nóng phải nhảy dựng lên. Mắt thấy tình huống khẩn cấp, tay nhỏ bé cũng gia nhập cuộc chiến, ở trong áo choàng sờ sờ, đẩy tay hắn ra, ngăn cản hắn làm càn.

”phu... phu quân, xin chàng dừng tay.” nàng xấu hổ quần thấp kêu, sợ hắn lại sờ loạn, cho nên đem tay hắn ôm thật chặt. Sườn trong cổ tay hắn có một chỗ da thịt phả lệ thô ráp, hấp dẫn lực chú ý của nàng.

Phát hiện tầm mắt của nàng, Tề Nghiêm ý cười dừng lại, thân hình trở nên cứng ngắc hơn cả tượng đá.

”đây là cái gì?” nàng không có phát hiện sự thay đổi của hắn, nghi hoặc đặt câu hỏi, đưa cổ tay hắn giơ lên trước mắt.

Trên da thịt ngăm đen có một vết sẹo, có lẽ bị thương thiệt nhiều thiệt nhiều năm, vết thương đã muốn mờ hồ, chỉ có thể mờ hồ nhìn ra được, vết thương có hình đồng tiền.

”đây là bị thương khi nào? Như thế nào lại bị thương?” nàng vuốt ve vết thương cũ, thắc mắc nhìn hắn.

Con ngươi đen chột lóe.

”đã quên.” Tề Nghiêm rút tay về, trả lời cực lạnh như băng.

Nàng không có hỏi tiếp, trực giác biết hắn đang nói dối.

Không khí có chút cương, ấm áp ôn nhu lúc trước sớm tan thành mây khói. Hắn tuy rằng vẫn ôm nàng, không chút nào không để ý tới nàng, tựa hồ đang tức giận.

Bọn họ thân thể là vợ chồng, nhưng là, tâm lại cách hạo xa hạo xa. Hấn chôn giấu cảm xúc, giấu ở nơi nàng không thể chạm đến.

Ngoài cửa truyền đến động tĩnh, Quân Mạc Tiểu diễm lệ xông vào.

Ngoài cửa truyền đến động tĩnh, Quân Mạc Tiểu diễm lệ xông vào.

”Gia, Tư Đồ Mãng nói người ở chỗ này.” nàng dừng một chút, nhìn thấy Bảo Bảo, như phát hiện điều gì đó.

”À, thiếu phu nhân cũng đang ở đây.”

”Có chuyện gì?” Tề Nghiêm hỏi, âm điệu đã khôi phục sự lãnh đạm ngày thường.

”Người của Mộ Dung son trang tới thành, nói là muốn gặp mặt gia, nói chuyện mượn tiền năm kia.” Quân Mạc Tiểu nói, tầm mắt luôn cố ý tránh nữ nhân trong lòng Tề Nghiêm.

Tề Nghiêm nhú mày, suy nghĩ một chốc lát.

”Còn bao lâu thì đến ngày trả tiền?”

”ba tháng lẻ bảy ngày.”

”là người nào tới?”

”đại công tử Mộ Dung son trang, cùng với đám người tổng quản, tổng cộng mười hai người.”

Hấn trầm ngâm một lát. “ nhân số thật không ít.”

”Gia, người nghĩ mục đích bọn họ sẽ là gì?” Quân Mạc Tiểu hỏi:

”Khả năng có liên quan tới chuyện Mộ Dung son trang gặp khó khăn dạo trước. Tiền vốn lợi nhuận toàn bồi hết, lần này tới, chắc là muốn trì hoãn kỳ hạn trả.”

Khi bọn họ bàn công việc, Bảo Bảo không thể nào xen vào.

Hai người trước mắt một hỏi một đáp, phá lệ lưu sướng, không lãng phí thời gian, ăn ý như vậy, không phải một, hai năm thời gian có thể làm được.

Quân Mạc Tiểu là nữ nhân xinh đẹp, phong thái động lòng người, cổ tay buôn bán hạng nhất, là trợ thủ đắc lực không thể nghi ngờ của Tề Nghiêm. Nàng ở thương trường, có thể giúp đỡ, bất luận là kẻ nào cũng không thể bằng được.

Bảo Bảo cúi hạ tiểu đầu, ở trong lòng vụng trộm thở dài, biết bản thân căn bản kém Quân Mạc Tiểu.

Nàng thật sự không rõ, bên người Tề Nghiêm, nếu đã có thiên hạ tiêu trí như vậy, vì sao còn muốn cưới nàng? Chẳng lẽ, cũng chỉ bởi vì nhìn trúng mục tiêu phát tài sao?

Vàng bạc châu báu, mọi người đều yêu. Tuy rằng Tề Nghiêm đã có rất nhiều tiền, nhưng mà đại tỉ cũng nói, tiền nhiều như nước vẫn chê là ít. Như vậy, nếu không có khóa phú quý này, hẳn chắc không thêm nhìn nàng một cái?

Thật là như vậy sao?

Nàng sờ sờ cổ áo, cầm khóa phú quý, trong lòng tràn ngập hoang mang.

Nếu hẳn đề ý chính là khóa phú quý, ngẫu nhiên tiết lộ sủng ái này, lại là vì cái gì?

*****

Đại tuyết bay tán loạn, cái ao bên trong phủ Tề kết đông lạnh, tất cả cá chép đều lặn xuống đáy ao ngủ đông.

Tề Nghiêm đi vào cửa lớn, ở trong đại đường dọn dồ, đem đục bồn bằng gỗ mới vừa tạc xong chuyển vào trong lầu chính. Hấn biết Bảo Bảo thích sạch sẽ, cho dù là trời giá rét đông lạnh, mỗi ngày vẫn kiên trì tắm rửa.

Chính là thời tiết giá lạnh, nước tắm rất nhanh liền chuyển lạnh. Khi nàng trở lại giường, da thịt luôn lạnh lẽo, không ngừng run run. Hấn cho người ta làm riêng một đục bồn, để ở trong lầu chính cho nàng tắm ấm thân mình.

Thân hình cao lớn bước ra khỏi đại đường, mới đi đến vườn hoa, liền thấy áo choàng song sắc kia đang thấp thoáng ẩn hiện sau chậu hoa mai.

Hấn nhìn khỏi mày rậm, vô thanh vô tức tới gần.

”chuyện này, chỉ có thể nhờ Tư Đồ tiên sinh.” Bảo Bảo nhẹ giọng nói, bị long áo choàng vây quanh mặt, phá lệ sở sở động lòng người.

Tư Đồ Mãng mỉm cười.

”chuyện thiếu phu nhân nhờ, ta tự nhiên sẽ hết sức đi làm”

”Ách, chuyện này, cũng xin Tư Đồ tiên sinh giữ bí mật.” thanh âm của nàng ép tới càng thấp, không biết đang trù bị cái kế hoạch gì.

Tề Nghiêm đứng đằng sau cây mai, chậm rãi nheo con ngươi lại.

” thiếu phu nhân cứ việc yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không tiết lộ nửa câu.” Tư Đồ Mãng chấp tay, bỗng nhiên giương mi lên, nhìn thấy Tề Nghiêm.

” chủ tử, ngài cũng đến ngắm hoa sao?” hần ung dung hỏi, không hề toát ra nửa điểm kinh hoàng.

Ngược lại là Bảo Bảo rồi loạn tay chân, nàng nhanh chóng xoay người, mặt cười tái nhợt, toàn thân cứng ngắc, như là ăn trộm bị bắt được, chỉ kém không quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

” phu, phu quân vạn phúc.” nàng si ngốc hành lễ, suýt chút nữa té ngã.

Tề Nghiêm đi qua cây mai, âm thúu tầm mắt, từ khuôn mặt nhỏ nhắn của thê tử, chuyển hướng sang khuôn mặt tươi cười của Tư Đồ Mãng.

” các ngươi đang nói chuyện gì?” (Nhu Nhi: ồ! chuẩn bị cháy nhà!pà con mau vô xem nè!)

” bí mật.” Tư Đồ Mãng nhếch miệng cười.(Nhu Nhi: Mãng ca!nói hay lắm! ai nóp du! d(>3

Bạn đang đọc truyện *Thần Tài Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Hôn Sự Của Cẩm Nhi, Nhờ Bảo Bảo Yêu Cầu, Cuối Cùng Tề Nghiêm Đồng Cũng Đồng Ý Nhượng Bộ

Sau sự kiện đó, bầu không khí đột nhiên rất nóng nực, ban ngày khách đến nhiều như nước, mỗi người đều có chuyện muốn khẩn cầu nàng nói với Tề Nghiêm một tiếng. Người trong phủ hiểu được, chỉ cần nhờ Bảo Bảo, mọi chuyện đều có thể giải quyết. Ít nhất lời nàng nói, Tề Nghiêm đều nhẫn nại lắng nghe không có một ngum phủ quyết.

Thời tiết càng lúc càng lạnh, đào mất đến cuối năm, trong thành Song Đồng cực kỳ nóng nực, mọi người cùng nhau quây quần, vui mừng ăn bữa cơm đoàn viên.

Càng gần lễ mừng năm mới, Tề Nghiêm càng có nhiều việc, ngân hàng tư nhân các nơi đưa tới kết hối cả năm, hần phải tự mình kết toán sổ sách, liên tiếp mấy ngày cũng không gặp mặt, thậm chí không có về lầu chính qua đêm.

Ngày ba mươi đêm đó, trong đại sảnh xiêm áo sáu bàn, người Tề gia đều quay về nhà ăn bữa cơm tất niên, chỉ thiếu một mình Tề Nghiêm, đợi hơn nửa ngày, hạ nhân mới vội vàng thông báo là chủ nhân đã hồi phủ.

Bảo Bảo rất hạnh phúc động, trên khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn khó nén niềm hân hoan. Nàng đứng dậy, trước tiên căn dặn nha hoàn bưng thức ăn lên, tiếp theo liền xỏ chân vào giày thêu, ba bước cũng hai bước* đuổi tới cạnh cửa chờ đợi.(* có nghĩa là nôn nóng muốn làm gì đó, nghĩa chung chung là như vậy)

Đã nhiều ngày không gặp mặt hần, trong lòng nàng trống trơ, có loại cảm xúc khó chịu nói không nên lời.

Không biết bắt đầu từ khi nào, nàng đã quen có hần bên cạnh. Đây là tương tư sao? Nàng sau khi trở thành thê tử của hần, mới chậm rãi hiểu được loại tư vị này.

Thân hình cao lớn, xuyên qua hành lang dài treo đèn lồng chiếu sang đi vào, bọn người hầu đều phúc thân thỉnh an. Tề Nghiêm bước vào đại sảnh, con người lợi hại ở phòng trong dạo qua một vòng, cuối cùng mới dừng lại trên người thê tử.

Nàng mặc một thân áo màu hồng mai, cổ áo, cổ tay áo kết một vòng long chôn bạc, xinh đẹp chiều chuộng, ai nhìn thấy cũng muốn đem nàng ôm vào trong ngực hảo hảo che chở.

” phu quân vạn phúc.” Bảo Bảo kéo váy hành lễ, đi ra phía trước, cầm bàn tay to của hần.

Mới từ ngoài phủ trở về, tay hần dính tuyết, lạnh như khối băng. Nàng không chút nghĩ ngợi kéo tay hần đến trước khuôn mặt nhỏ nhắn, nện môi khê hé

mở thối thối khí, muốn cho hần mau ấm lên một chút.(Nhu Nhi: chời oi dễ thương quá)

Sâu trong con người đen hiện lên một tia quang mang mềm mại, lại nhanh chóng biến mất không thấy.

” đã xảy ra chuyện gì?” hần phụng phịu hỏi, khẩu khí đông cứng.

Nàng chớp chớp mắt hạnh, nắm bàn tay to của hần, quay về bàn ngồi xuống, lúc này mới chậm chậm trả lời.

”ngô, không có việc gì.”

Tề Nghiêm sắc mặt trầm xuống.

” Vậy vì sao vội vã tìm ta trở về.”

Trong vòng một ngày, Bảo Bảo liên tiếp phái sáu hạ nhân, thúc giục hần mau mau hồi phủ, làm hần không có tâm trạng kết toán sổ sách.

” phu quân chẳng lẽ đã quên đêm nay là trừ tịch?” (Nhu Nhi: trừ tịch có nghĩa là đêm giao thừa đó các nàng. Cái này ta coi Bộ Bộ Kinh Tâm nên biết)

”Vậy thì thế nào?”

” đêm trừ tịch đương nhiên là cả nhà nên đoàn tụ, cùng nhau ăn cơm tất niên a. Chẳng xem, hai mươi bốn vị nương, cùng huynh đệ tỷ muội đã đến đông đủ, đang chờ chàng ăn cơm tất niên đó!” nàng thân nhiên nói.

Tề Nghiêm nheo nửa mắt lại, nhìn quanh mọi người, từng người nhìn đến tầm mắt hần đều tươi cười cứng ngắc.

” ta có việc phải làm, không ăn.” hần thân nhiên nói, đứng dậy, chuẩn bị xuất môn.

Bảo Bảo giữ chặt cánh tay hần, kiên quyết không buông ra, ánh mắt trong suốt, trùng to như cái đĩa để tách trà (Nhu Nhi: cái gì 0_o), phảng phất như lời hần vừa mới nói ra là lời nói cực kì vô văn.

” cơm tất niên là cả nhà tụ cùng một chỗ, sao có thể nói không ăn là không ăn? Có chuyện gì quan trọng hơn so với một nhà đoàn tụ?”

Hần cúi đầu, trùng mắt bắt tại chỗ cánh tay bị thê tử bắt phải.

” trong nhà này không có quy củ như vậy.”

Lúc trước lễ mừng năm mới, hần cũng bận việc đến thiên hôn địa ám (Nhu Nhi: là bận đầu tắt mắt tối đó mà), mỗi ngày đi sớm về trễ, thậm chí quên cả ăn cơm, nào có cái thời gian rảnh rỗi ăn cơm tất niên? (Nhu Nhi: nhưng bây giờ lấy vợ rồi phải khác anh Nghiêm oi! hí hí)

” như vậy, từ nay về sau sẽ có.” nàng đứng dậy khỏi ghế dựa, hai tay đặt ở trên vai rộng lớn của hần, dùng hết khí lực ép hần ngồi trở lại, lại đem khuôn mặt nhỏ nhắn tiến đến trước mắt hần, trình trọng thông báo với hần:

” Chàng ngoan ngoãn ăn xong bữa cơm này, nếu không chàng sẽ không chạy thoát được đâu.” (Nhu Nhi: chị Bảo Bảo giống xã hội đen quá)

Trong đại sảnh im ắng, không ai dám hé răng, tất cả đều vì Bảo Bảo toát một phen mồ hôi lạnh, nghĩ đến Tề Nghiêm sẽ đẩy ra nàng, xoay người rời đi.

Nhưng mọi người đều kinh ngạc, Tề Nghiêm lại không phát hỏa. Hần hít sâu một hơi, sau một lúc lâu mới mở miệng.

” Ngồi xuống.”

” Sao cơ?” nàng hơi ngạc nhiên.

” Nàng không ngồi xuống làm sao ăn cơm tất niên?” hần lạnh lùng nói.

A, hần muốn ở lại?

Nàng vội vàng gạt đầu, dựa vào cánh tay trợ phu, ngoan ngoãn ngồi trở lại ghế trên, trên mặt dạt dào ý thoả mãn.

Tuy rằng mặt hần đang đen sì, nhưng ít nhất cũng chịu lưu lại, cùng cả nhà ăn bữa cơm đoàn viên. Một ngày nào đó, nàng luôn có thể dạy hần nên cùng người thân ở chung như thế nào.

Nhiều người cùng nhau trao đổi ánh mắt, hai tay không dám động, nhưng thật ra ở trong lòng dùng sức vỗ tay vì Bảo Bảo, tán thưởng dũng khí khả gia của nàng.

Mắt thấy tất cả mọi người ngồi vào vị trí, tổng quản thấp giọng phân phó, bọn nha hoàn bưng đồ ăn lên. Từng món ngon mỹ vị từ phòng bếp mang đến, đặt đầy mặt bàn làm cho người ta thèm nhỏ dãi.

Không lâu sau đó, không khí trong đại sảnh từ cứng ngắc chuyển sang thân thiện, mọi người kính rượu nhau, tiếng cười không ngừng. Vài huynh đệ uống

rượu có thêm can đảm, còn đi đến trước chủ bàn, hướng Tề Nghiêm kính rượu, cảm tạ hân một năm qua đã vất vả.

Đồ ăn ngon không ngừng bung lên, cuối cùng là canh ngọt ấm áp, cùng với mười loại điểm tâm tinh xảo, buổi cơm tất niên cuối cùng cũng sắp kết thúc.

Bảo Bảo cũng uống chút rượu, mặt hồng nộn nộn, phá lệ xinh đẹp. Nàng còn kéo tay áo, tự mình gấp một cái bánh ngọt cho vào trong chén của Tề Nghiêm.

”đây là bánh đoàn viên, là điểm tâm miền nam, dùng hoa quế, đường mai, đường trắng làm thành, vừa ngọt vừa thanh, ta lúc ở kinh thành rất thích ăn, không nghĩ tới nơi này cũng có đâu!” nàng cẩn thận nói.

Hắn ánh mắt chợt lóe, không nói gì, bàn tay to ở dưới bàn tìm được tay nhỏ bé nhuyển nộn của nàng, gắp gao nắm lấy.

Cử chỉ đột nhiên này làm cho mặt nàng căng đỏ.

Tuy rằng không có người nhìn thấy, nhưng nàng vẫn cảm thấy ngượng ngùng. Về mặt hắn làm cho nàng cảm thấy ngực nóng lên, ánh mắt cực nóng kia phảng phất lúc bọn họ ở cùng một chỗ mà trên người nàng chỉ mặc rất ít rất ít quần áo. Nàng khẽ nuốt nước bọt làm thông yết hầu, mở đề tài muốn dời đi lực chú ý.

”đúng rồi, Tang nương nói, sau lễ mừng năm mới, hy vọng có thể quay về thăm viếng miền nam”

Lời này vừa nói ra, tiếng cười liền ngừng lại, đại sảnh khôi phục lặng yên.

Mây rậm nhú lại, quét về phía Tang nương.

Tang nương bưng bát canh lên, cố gắng uống canh ngọt, không dám ngẩng đầu.

”Thập tứ đệ mạnh dạn nói rõ, đệ ấy không muốn tiếp chương cửa hàng, mà muốn lên Thiếu Lâm học võ công.”

Thấy Tề Nghiêm không động đũa, nàng đem ghế dựa kéo gần một tí, gắp bánh đoàn viên đút hắn ăn.

Con người đen nhìn về phía Tề Mạnh Minh.

thiếu niên thủ dài chân trường cúi đầu, đem mặt giấu dưới bàn.(như nhi: ta cũng không biết lấy từ gì thay cho từ thủ dài chân trường nữa, thấy đề vậy cho nó hay)

”còn gì nữa không?” Tề Nghiêm ung dung hỏi, ngữ khí ôn hoà, nghe không ra cảm xúc.

Bảo Bảo dùng sức gật đầu, buông chiếc đũa.

”còn nữa còn nữa, nhiều lắm, ta thật sự không nhớ hết được.” nàng ôn nhu cười. “bất quá chàng yên tâm, tất cả ta đều viết ra hết rồi.” nàng sẽ không phụ lòng nhờ vả của mọi người đâu!

Không biết là người nào phát ra một tiếng kêu ông trời ơi.

Nàng hoang mang nhìn trái nhìn phải, lại phát hiện mọi người đều cúi đầu, không dám nhìn nàng.

Di, là nàng nghe lầm sao?

”nàng viết ở đâu?” Tề Nghiêm mở miệng.

Nàng quay đầu lại. “ta để ở trong phòng”

”đi lấy lại đây.”

”ân.” nàng gật gật đầu, trước múc bát canh nóng, để trước mặt hắn sau đó mới đứng dậy.

”chàng uống canh trước, ta trở về phòng lấy bút ký, lập tức trở về.”

Thân mình kiêu nhỏ thùng thùng thùng ra đại sảnh, bọn nha hoàn vội vàng theo sau, thay nàng mở ô, chống đỡ phong tuyết bên ngoài. Trong chốc lát, nàng liền ôm bút ký vội vàng trở lại đại sảnh.

Mở bút ký ra, bên trong rậm rạp chữ, mỗi người ở đây cơ hồ đều có tên trong đó.

”Liễu nương nói, thời điểm công tử Vương gia đến làm khách, nàng cũng muốn ở đây nhìn một cái; Diễm nương nói, hai tháng trước Trường Giang có lũ, nàng liên lạc không được với người nhà, trong lòng sốt ruột, muốn nhờ chàng phái người đi tìm; Từ nương nói, đại phu chẩn trị nàng không nên ở tại bên bờ ao, vừa vặn Thu nương thích cảnh ao sen, cả hai muốn đổi phòng ở cho nhau...” nàng lật sang trang khác, tiếp tục đọc.

Mọi người yêu cầu thiên kì bách quái, có việc quan trọng như đại sự, cũng có việc nhỏ lông gà vỏ tỏi, nàng toàn bộ không có quên.

Tề Nghiêm yên lặng uống rượu, nghe giọng nàng kiều thúy.

Sau một lúc lâu, nàng thật vất vả đọc đến dòng cuối cùng.

”A, đúng rồi, tiểu muội cho rằng chàng ngẫu nhiên cũng nên cười một cái.”

Hô, một tờ danh sách yêu cầu dài như sớ táo quân, cuối cùng cũng đọc xong.

Hắn lược lược gật đầu, đem trà đưa đến trước mặt nàng.

”uống đi!”

Nàng tiếp nhận chén trà, vui vẻ tòng mệnh, nàng đã sớm khát nước.

Trong đại sảnh không ai nói chuyện, tất cả đều vui đầu ăn, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, không biết có nên thăm oán Bảo Bảo không. Bọn họ vội vàng đem canh ngọt, điểm tâm nhét vào miệng, tất cả đều không kịp nuốt vào.

Tề Nghiêm tầm mắt cực kì thông thả lướt một vòng qua từng người ở trong phòng.

”nhị ca, cầm đuũa ngược kia.” hắn thân nhiên nhắc nhở nói.

Khách một tiếng, nhị ca sợ tới mức nhẹ buông tay, chiếc đuũa rớt xuống.

”thực xin lỗi, thực xin lỗi.” hắn cuống quýt nói, từ trong tay hạ nhân tiếp nhận đuũa sạch, lập tức lại đem mặt chôn vào trong bát.

Bảo Bảo uống hết một ly trà, nhận thấy được không khí có chút quái, nàng nhìn Tề Nghiêm một cái, cảm thấy hắn lặng yên không nói mới làm cho người ta khẩn trương không thở nổi.

”phu quân.” nàng giật nhẹ ống tay áo hắn, kiên trì muốn hắn tỏ thái độ.

”chàng nói chuyện đi, mọi người đều đang chờ!”

Hắn nhìn nàng liếc mắt một cái, sau đó mới chậm rãi mở miệng.

”sau này nếu có chuyện gì, không được nhờ Bảo Bảo nữa, trực tiếp đến gặp ta mà nói.” nếu không lập hạ quy củ mới này, chỉ sợ nàng sẽ cả ngày ôm bút ký, không để yên ghé vào lỗ tai hắn tụng kinh.

Mọi người liên tục gật đầu, thiếu chút nữa trẹo cổ.

”ăn no rồi?” tầm mắt hắn trở lại trên người thê tử.

”ân.” nàng gật đầu, cười ngọt ngào.

Hắn gật gật đầu, đứng dậy.

”Được, chúng ta trở về đi.”

Nàng mặt đỏ, biết hắn muốn về lầu chính.

”chàng không quay về kết toán sổ sách sao?” nàng nhỏ giọng hỏi.

”Mấy cái đó không chạy đi đâu được.” hắn đem nàng kéo vào trong lòng, cũng không có mở miệng nói cáo lui, ngay tại ánh mắt nhìn của cả nhà, kéo thê tử ra khỏi hội trường.

Hành động này lớn mật làm cho mặt Bảo Bảo đỏ bừng. Nàng đem khuôn mặt nhỏ nhắn chôn ở ngực hắn, không dám xem biểu tình người khác.

Mọi người liên tục nhìn vợ chồng hai người biến mất ở cuối hành lang dài.

Tiết nguyên tiêu, tuyết trắng bay bay, không thấy được mặt trời.

Trời còn chưa sáng, Bảo Bảo liền tỉnh lại. Nàng thận trọng chuẩn bị thỏa đáng, ngồi ở bên giường chờ Tề Nghiêm dậy.

Đợi một hồi lâu, hắn vẫn nhắm chặt hai mắt ngủ say. Nàng có chút không chờ được,giơ cánh tay nhỏ bé lắc lắc cánh tay rắn chắc của hắn.

”phu quân ơi?” nàng nhỏ giọng kêu.

Con người đen lợi hại ngày thường bởi vì thiếu ngủ mà lơ mơ.

” Chuyện gì?” hấn thô thanh hỏi, bởi vì bị đánh thức mà có phần khó chịu.

” ta muốn ra ngoài.”

” đi nơi nào?”

”ngờ ...” nàng suy nghĩ trong chốc lát, vụng trộm lấy ra tờ giấy trong túi áo, xem lại một lần nữa, mới mở miệng.

” đi Thiên Hương tự ở huyện Trần Xa xem hoa đăng.”

” ta không rảnh, để người khác đi cùng nàng.” hấn mở miệng từ chối.

Bảo Bảo cắn môi, có chút lo lắng, không chịu hết hy vọng.

” Ách, nhưng mà ... nhưng mà ... ta hy vọng phu quân có thể đưa ta đi.” nếu hấn không đi cùng nàng, vậy kế hoạch kia coi như thất bại trong trứng nước rồi!

Tề Nghiêm nhắm mắt lại, không có trả lời.

Nàng lại duỗi tay thôi thôi hấn.

” van cầu chàng, đưa ta đi đi.” Trong mắt to ngập nước lóe lên tia cầu xin, khiến cho người ta rất đau lòng.

Nhưng mà, lúc này hấn nhắm mắt lại, nhắm mắt làm ngơ, miễn dịch đối với khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập sự khẩn cầu kia.

Bảo Bảo cầu xin nửa ngày, vẫn là không được đáp lại. Nàng cắn môi đỏ mọng, quyết định tung tuyệt chiêu, Tư Đồ Mãng từng cười nói cho nàng, chỉ cần dùng tới chiêu này, Tề Nghiêm khẳng định sẽ đi vào khuôn khổ.

” phu quân, chàng thật sự không đưa ta đi sao?” nàng rời xa giường, thối lui đến phạm vi an toàn, mới cẩn thận cẩn thận mở miệng.

” một khi đã như vậy, như vậy, ta đây nhờ Tư Đồ tiên sinh đưa ta đi thôi, huynh ấy rất nhiệt tình, nói là chỉ cần ta mở miệng, huynh ấy lúc nào cũng sẵn sàng quyết không từ chối ....”

Nàng còn chưa nói xong, chỉ cảm thấy hoa mắt.

Tề Nghiêm căn bản nằm ở trên giường, động tác cực kì mau lẹ, nháy mắt đã nhảy xuống giường, sắc mặt biến thành màu đen đối diện trước mặt nàng, phát ra tiếng rống kinh thiên.

” không cho nàng cùng hấn xuất môn!” hấn rít gào nói.

Đáng chết, tên Tư Đồ Mãng kia càng lúc càng quá đáng, còn dám đề nghị, muốn cùng thê tử hấn một mình xuất môn! Hai người bọn họ, khi hấn không chú ý, đã than thiết đến vậy rồi sao?

Bảo Bảo hai tay bịt lỗ tai, rụt cổ, mắt hạnh tròn to liền nhắm tịt lại, nếu không phải đã sớm chuẩn bị tâm lý, khẳng định nàng sẽ bị hấn dọa sợ tới mức ngất xỉu luôn.

” như vậy, phu quân sẽ đưa ta đi?” nàng chờ mong hỏi.

Tề Nghiêm không có hé răng, hung tợn trừng mắt, động thủ mặc xiêm y vào, rồi sau đó đi ra cửa.

” nửa giờ sau xuất phát.” hấn cũng không quay đầu lại, nói ra những lời này.

Nàng liên tục gật đầu, giống tiểu theo đuôi đuôi theo, khuôn mặt phấn nộn nhỏ nhắn không dám lộ ra tươi cười, trong lòng không ngừng hò hét.

Nha, Tư Đồ tiên sinh, cảm ơn huynh!

*****

Ngày hội nguyên tiêu, hoa đăng như ban ngày.

Song Đồng thành cách Trần Xa huyện hai mươi dặm, hoa đăng nguyên tiêu chương nổi tiếng thiên hạ, hàng năm đến tết âm lịch, trong tòa thị trấn đẹp không sao tả xiết, người ngắm hoa đăng chật ních mỗi điều ngã tư đường.

Thiên Hương tự là chùa trong Trần Xa huyện, tuy rằng ngoài tự người tụ tập đông, náo nhiệt phi thường, nhưng khi vào cửa chùa, mỗi người đều nhẹ giọng nói nhỏ nhẹ, không dám ồn ào.

Tề Nghiêm dặn dò, không được quấy rầy Phật môn, chỉ để hấn cùng Bảo Bảo vào tự thắp hương, nô tỳ đi theo, hạ nhân, tất cả chờ ngoài tự.

” buổi trưa sao?” nàng hỏi lần thứ sáu.

Hắn gật gật đầu.

” Aa, Vậy mau một tí.” nàng không đầu không đuôi nói, lôi kéo Tề Nghiêm liền hướng ngoài tự đi.

Xuyên qua cửa chùa, bước qua mặt cỏ, phía sau chùa miếu là một rừng cây. Trong rừng có một tòa lương đình, cung cấp chỗ cho khách hành hương nghỉ ngơi.

” chàng ngồi ở chỗ này một chút, ngoan ngoãn chờ ta trở lại.” nàng áp hắn ngồi xuống, xoay người rời đi.

Hắn giờ tay kéo nàng trở về trước mặt.

” nàng muốn đi đâu?”

”Ách, ta, ta, ta muốn xem hoa đăng.”

” nàng không phải là muốn ta cùng nàng đến xem hoa đăng sao?” hắn nhủ mảy, phá tan lời nói dối của nàng.

Bảo Bảo cắn môi, càng lúc càng lo lắng, lại nghĩ không ra lý do.

” ngô, cái kia, này, dù sao, chàng ở chỗ này đợi là được.” nàng vội vàng căn dặn, tiếp theo nhắc tiểu giày thêu, chạy ra khỏi lương đình, chạy được dặm thước, vội trốn phía sau một gốc cây đại thụ, đầu nhỏ tò mò nhô ra, khẩn trương hê hê nhìn về phía hắn.

Tề Nghiêm khoanh hai tay ở trước ngực, con ngươi đen âm vụ, xa xa nhìn nàng.

Tiểu nữ nhân này, không biết đang làm trò gì! Từ khi vào Thiên Hương tự, nàng liền tâm thần hoảng hốt, trái xem phải xem, không biết đang tính toán cái gì, khi thấp hương bái Phật lại thì thảo tự nói, ở trước Phật quỳ cả buổi, phá lệ thành khẩn.

Tiếng cười trẻ con đánh vỡ yên tĩnh, từ xa lại gần hương lương đình mà đến.

Hắn quay đầu lại, thấy một đôi vợ chồng trẻ tuổi nắm tay một nam hài, tay đỡ phụ nhân lớn tuổi, chậm rãi đến gần lương đình. Bốn người nói nói cười cười, xem ra là một gia đình hoà thuận vui vẻ.

Khi đi đến trước bậc thang, người thanh niên mới vừa hai mươi kia, nhìn thấy Tề Nghiêm trong lương đình, hơi sững sốt, tựa hồ không dự đoán được, sẽ có người chiếm vị trí trước.

” nương, người này có người.” thiếu phụ thấp giọng nói.

” Không sao, ta ngồi ở lương đình chếp kinh cũng được.” phụ nhân trả lời, thanh âm rất nhẹ, kiên trì muốn vào lương đình.

Tề Nghiêm đứng dậy, nhường lại ghế đá.

Thanh niên đầu tiên là chấp tay nói lời cảm tạ, rất cảm kích, tiếp theo liền giúp đỡ mẫu thân ngồi trên ghế đá, việc phụng dưỡng thập phần tận tâm.

Tề Nghiêm mặt không chút thay đổi bước đi, chuẩn bị rời đi, nhưng mà cước bộ mới một bước trên thềm đá, đầu nhỏ đại thụ sau liền lác lác đến mức muốn gây cò, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn cũng tràn ngập cầu xin, chỉ kém không quỳ xuống, cầu hắn đừng rời đi.

Hắn thấp rủa một tiếng, không kiên nhẫn tiêu sái quay lại chỗ cũ.

Nháy mắt, Tề Nghiêm cứng người lại rồi.

Hắn nhận ra phụ nhân này.

Bất luận kẻ nào cũng đều nhớ rõ khuôn mặt mẫu thân, cho dù cách rất nhiều rất nhiều năm, trí nhớ cũng sẽ không mất đi, chỉ cần gặp mặt, liền có thể nhận ra được.

Phụ nhân ngồi trên ghế đá, đúng là mẹ ruột hắn!

Thiếu phụ mang sang giấy và bút mực, cùng với một quyển kinh Phật, bày ra trên bàn đá.

” nương, xong rồi.”

Phụ nhân gật đầu.

” Để cho ta ở chỗ này là được rồi, các con đi dạo đi, đợi lát nữa rồi trở về.”

” như vậy, nương, chúng con đi bên ngoài mua trần hoa đăng.”

” đừng quên mua bánh hoa mai về.”

” Con nhớ rồi, để nương dâng cúng phật!” thanh niên cười nói, mang theo thê tử, con rồi đi.

Phụ nhân cầm lấy bút, chuyên chú bắt đầu sao chép kinh thư. Một trận gió lạnh thổi vào lương đình, kinh thư cách cách cách cách bị gió lật nhiều trang, bà nhất thời không có đề lại, kinh thư mỏng manh rơi xuống đất.

Tề Nghiêm đi lên phía trước, nhặt lại, không nói gì đưa qua.

” đa tạ.” phụ nhân cảm kích nói, vươn tay tới đón.

Cánh tay kia, từng chải đầu cho hắn, dỗ hắn đi vào giấc ngủ, còn dạy hắn nên như thế nào mặc quần áo.

Cánh tay kia, từng vì hắn mua xuyến kẹo hồ lô đầu tiên trong đời.

Cánh tay kia, cũng từng không để ý đau đớn, nắm đồng tiền nóng đỏ, áp vào nội sườn cổ tay hắn, sau đó ôm hắn rơi lệ.

Ngày đó hắn không khóc, nước mắt mầu thân lại thấm ướt trước vạt áo hắn, khi Tề Nhân dẫn hắn trở lại Tề phủ, hắn còn cảm thấy trước ngực lạnh như băng.

Tề Nghiêm cứng ngắc, làm cho phụ nhân nổi lên lòng nghi ngờ. Nàng hoang mang ngẩng đầu, tầm mắt từ kinh thư hướng lên trên nhìn lại, lập tức thấy sườn bên cô tay hắn có dấu ấn đã mờ.

Đó là ấn ký bà tự tay tạo ra, căn bản nghĩ rằng, đời này sẽ không bao giờ còn nhìn thấy được.

Phụ nhân toàn thân rung động, nước mắt lập tức tràn mi. Bà muốn vuốt ve dấu ấn đã mờ kia, tay vươn ra lại ngừng ở giữa không trung, không ngừng run run, không dám tiến về phía trước.

Trong lương đình tràn ngập yên lặng, hồi lâu sau, phụ nhân mới nghẹn ngào mở miệng.

” Công tử sống có tốt không?” Mong nhớ nhiều năm như vậy, đều ngưng kết trong câu hỏi này.

Vấn đề này, làm cho hắn không tự chủ được quay đầu, nhìn về phía thê tử đang tránh ở phía sau đại thụ.

Nếu là nửa năm trước, có lẽ hắn chỉ có thể không nói gì mà chống đỡ, nhưng là nay bên cạnh có Bảo Bảo, đáp án kia trở nên rõ ràng như thế.

Trên bạc môi nhắc lên nụ cười nhợt nhạt.

” tôi sống tốt lắm.” hắn nhìn phụ nhân hai mắt đã đầm lệ lưng tròn.

” người thì sao?”

Nàng run run gật đầu, nói không ra lời.

Xa xa truyền đến thanh âm nam hài, hai vợ chồng đi trở về lương đình. Người thanh niên kia, hắn là em trai cùng mẹ khác cha của hắn.

” hảo hảo bảo trọng thân mình.” Tề Nghiêm đơn giản nói, không có lưu lại lâu, bước đi rồi khỏi lương đình, đi về chỗ thê tử nấp sau đại thụ.

Nàng đứng tại chỗ, hai tay thu gấu váy, sớm khóc sưng mắt.

” là nàng an bài?” hắn hỏi, khẩu khí thực ôn hòa, còn tự tay lau đi nước mắt trên gò má phẫn của nàng. Bảo Bảo rung rung gật đầu, nhào vào trong lòng Tề Nghiêm, ôm chặt lấy hắn. Mặc dù hắn chưa từng bao giờ nhắc tới, nhưng là nàng đoán rằng, hắn nhất định cũng rất nhớ mẹ ruột của mình.

” Là Tư Đồ tiên sinh mất công một phen mới giúp ta tìm được. Hắn nói, Trung thu hàng năm, nương đều đến chỗ này chép kinh, cầu phúc cho chàng.” nàng nắm tay hắn, ngửa đầu nhìn thẳng cặp con người đen kia.

” trong lòng nương vẫn nghĩ về chàng.”

” ta biết.” hắn thân nhiên nói, hướng cửa chùa đi, có ý không nhìn hướng lương đình, nhưng lại có thể mơ hồ nghe thấy, nơi ấy truyền đến tiếng khóc vừa buồn vừa vui.

” phu quân, chúng ta liền trở về như vậy sao?” Bảo Bảo kinh ngạc thấp giọng hỏi, đối với chuyện mẹ con họ cảm thấy đau lòng.

Bọn họ rõ ràng nhận ra lẫn nhau, lại không nói với nhau một câu nào, mẹ con tách ra ba mươi năm, không phải có thiệt nhiều thiệt nhiều lời muốn nói sao?

Tề Nghiêm cúi đầu, ánh mắt hắc u khóa trụ nàng.

”Trượng phu của nương sẽ không vui nếu biết bà có con trước khi xuất giá.”

Đây là chuyện dễ bị gièm pha, cho dù trải qua ba mươi năm, đối một nữ nhân mà nói vẫn là tràn ngập lực sát thương.

”ta chỉ cần biết rằng bà sống tốt lắm, như vậy là đủ rồi.” hắn đơn giản nói, nắm tay nàng, mang theo nàng về nhà.

Nỗi đau xót trong lòng, trải qua lần gặp mặt này, cùng với vài câu đối đáp ít ỏi kia, đã có ôn nhu ấm áp bỏ khuyết.

Đêm đó, hắn đối nàng phá lệ điên cuồng, cũng phá lệ ôn nhu.

Bạn đang đọc truyện *Thần Tài Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Hai Tháng Sau, Mộ Dung Sơn Trang Đưa Phó Văn Tới Báo Tin Trang Chủ Phu Nhân Nhân Bệnh Qua Đời

Tề phủ cùng Mộ Dung sơn trang giao tình không phải là ít, trên một thế hệ khi có thâm hậu tình nghĩa, cả hai còn sớm có quan hệ mượn tiền, để thể hiện thành ý, Tề Nghiêm phải đi một chuyến, tự mình dâng hương.

Căn bản là cả Báo Báo cũng cùng đi, nhưng Tề Nghiêm nói, lúc này mà lên đường, phải tốn gần mười ngày, thân thể nàng yếu đuối, khẳng định không chịu nổi mấy ngày liền bốn ba. Thế là hắn để thê từ lại, không chút lãng phí thời gian, dẫn mấy người lập tức xuất phát, tiếng vó ngựa theo trước cửa một đường vang đến ngoài cửa thành, dần dần nghe không thấy.

Sau khi đưa trượng phu ra cửa, nàng chậm chậm hướng lầu chính đi vào, trong lòng đang tính toán, nên trải qua những ngày này rảnh rồi như thế nào.

Cuối hành lang dài của Tề phủ là một vườn mai. Tuy rằng thời tiết chuyển ấm, nhưng hoa mai trong vườn thật đẹp như cũ, Báo Báo quay bước, muốn đi hái vài cành mai.

Còn chưa đi đến trước vườn, nàng chợt nghe đến bên trong có thanh âm.

Nàng hướng đầu nhỏ vào bên trong tìm hiểu, phát hiện ra người ở trong vườn mai nói chuyện, đúng là Tư Đồ Mãng cùng Quân Mạc Tiểu. Hai người cũng không biết là ở thương nghị đại sự gì, sắc mặt rất nghiêm túc.

”ngươi vì sao muốn giấu diếm?” Tư Đồ Mãng hỏi, hai hàng mi thô thô nhíu lại một chỗ, thái độ nhân nhả ngày thường toàn không thấy nữa, hắn giờ phút này xem ra có chút dọa người.

Quân Mạc Tiểu cắn môi, sắc mặt tái nhợt.

”ta cơ bản nghĩ đến, dựa vào sự điều hành của ta, có thể vượt qua được.”

”kết quả, ngươi lại làm vấn đề càng nghiêm trọng hơn.”

”nếu không một gian phòng châu báu khác đột nhiên khai trương, còn dùng giá thấp ác tính để cạnh tranh, vấn đề sớm đã được giải quyết!” nàng oán hận giậm chân, bẻ gãy vài cành hoa mai cho hả giận.

Tư Đồ Mãng trầm ngâm một lúc lâu sau mới từ từ mở miệng.

”ngươi còn không thấy rõ, đó là một cạm bẫy sao?”

”ngươi muốn nói ...”

Tư Đồ Mãng đột nhiên nhấc tay, không cho nàng nói chuyện. Sau đó, hắn chậm rãi tiêu sái đến trước cửa vườn mai.

”thiếu phu nhân, xin mời đi ra cùng thảo luận.”

Báo Báo đỏ mặt, chậm rãi đi ra, bởi vì bị bắt gặp khi nghe lén mà ngượng ngùng.

”các ngươi đang nói chuyện gì?”

”không có việc gì.” Quân Mạc Tiểu bỏ xuống những lời này, quay đầu muốn đi.

Tư Đồ Mãng giữ chặt nằng.

” cùng thiếu phu nhân nói rõ ràng.”

” ta không ...”

” đừng quên, nằng chính là bà chủ của chúng ta.” khẩu khí hẳn trở nên có chút nghiêm khắc.

Khuôn mặt Quân Mạc Tiểu biến đổi, gãy không thoát khỏi kiềm chế trên tay, đơn giản cắn môi, hung ác trừng mắt hẳn, cố chấp không chịu mở miệng.

Nằng ở Tề phủ nhiều năm, từng vùng trộm thích Tề Nghiêm, vì vậy lúc trước mới phản đối cưới Bảo Bảo vào cửa. Nhưng mà nằng cũng không mù quáng, mấy ngày nay dần dần nhận ra, tình cảm vợ chồng hai người khăng khít, người bên ngoài tuyệt đối không thể xen vào, ngọn lửa yêu thầm dần dần giảm, nhưng mà muốn nằng hướng Bảo Bảo cúi đầu, thậm chí cầu viện, nằng vẫn là làm không được.

Đang giằng co không ngừng, Bảo Bảo đã mở miệng trước.

” là việc làm ăn của Bảo Hi phường xảy ra vấn đề sao?” nằng hỏi.

Hai người nháy mắt ngây người, quay đầu trừng mắt nhìn nằng? Giống như là nằng đột nhiên mọc ra ba đầu sáu tay.

” ngươi cũng biết chuyện này?” Quân Mạc Tiểu thất thanh kêu lên.

Bảo Bảo gật đầu, nhặt lên một cành hoa mai bị ném.

”trước khi thành thân, đại tì cho ta một cái túi gấm. Bên trong có tên của ngươi, cùng ba chữ ‘Bảo hi phường’.”

” nằng quả nhiên đã sớm biết! Khó trách ngày đó ở Tiền phủ, nằng đã hỏi ta, buôn bán vận chuyển Bảo Hi phường dạo này như thế nào.”

Tư Đồ Mãng nhướng mày, cũng không tin nổi, trong lòng sinh bội phục.

”chuyện trên thương trường, làm sao giấu giếm Tiền Kim Kim?”

Bảo Bảo thường thức hoa mai, cúi đầu, vùng trộm sát mồ hôi lạnh trên trán.

Tính cách đại tì, nằng rất rõ.

Tiền Kim Kim đã sớm nhìn ra, thái độ Quân Mạc Tiểu không tốt, nên tiết lộ chuyện Bảo Hi phường cho Bảo Bảo, không phải muốn nằng ra tay giúp việc, ngược lại là ám chỉ nằng, nếu sau khi thành thân, Quân Mạc Tiểu còn dám có hành động gì, có thể lấy chuyện Bảo Hi phường để uy hiếp, chiêu này chẳng những cao minh, hơn nữa cực kỳ lợi hại.

Không biết vì sao, Bảo Bảo bắt đầu có chút cảm thông Quân Mạc Tiểu.

” có thể đem tình hình cụ thể nói cho ta biết không?” nằng muốn biết nội tình.

Quân Mạc Tiểu đang muốn cự tuyệt, cổ tay lại căng thẳng.

” ngươi không cùng thiếu phu nhân nói, chẳng lẽ là muốn trực tiếp nói cùng chủ tử?” Tư Đồ Mãng nhú mày hỏi.

Nhắc đến Tề Nghiêm, quả nhiên hữu hiệu thật sự. Quân Mạc Tiểu dù không tình nguyện vẫn mở miệng.

” Bảo Hi phường là sản nghiệp Tề gia, việc buôn bán châu báu, toàn từ ta phụ trách, tổng điểm thiết lập tại Song Đồng thành, còn mở mười sáu gian chi nhánh.” Tề gia lấy mỏ vàng lập nghiệp, giao thiệp với buôn bán châu báu cũng là đương nhiên.

” ta nhớ rõ, ở trong kinh thành cũng có phân hào.”

Quân Mạc Tiểu gật đầu.

”tháng sáu năm trước, ta tuần tra kì hạ phân hào, phát hiện tài liệu vàng bạc bảo thạch thượng đẳng tổng bộ phát hạ chín thành đô bị đã đánh tráo.”

” Vậy tại sao lúc đó không báo ngay cho phu quân?”

” ta ...” nằng hít sâu. “Ta không dám nói cho chủ tử biết.”

Người vận chuyển tài liệu là nằng tự mình chọn, chuyện này nói trắng ra, tất cả đều là trách nhiệm của nằng. Tề Nghiêm luôn luôn mặc kệ chi tiết, chỉ hỏi doanh thu, việc buôn bán ở trên tay nằng xảy ra sai lầm, nằng phải tự thông báo.

Quân Mạc Tiểu lúc này cũng thật không cười nổi.

”ta đã tính toán, lại nhập một lần hàng, đem sai làm che dấu đi, nào biết đâu rằng ốc lậu Thiên Phùng mưa suốt đêm, trong kinh thành mở một gian châu báu khác đi, những sư phó châu báu trên tay ta, đều bị họ dùng số tiền lớn cướp đi.”

”trước đoạt nguyên liệu, sau chiếm khách hàng, chiêu này cao minh.” Tư Đồ Mãng thần nhiên nói.

”không chỉ như thế.” nàng hít sâu một hơi, áp lực uể oải cùng tức giận, mới có thể tiếp tục nói.

”sáu ngày trước, đối phương ở Trấn Xa huyện mở phân hào, vì cạnh tranh, giá so với tiền vốn còn thấp hơn.”

Đối phương tiến sát từng bước, mắt thấy mọi người có mặt đông đủ liền đi lên điều võ dương oai, sự tình giống quả cầu tuyết, càng lăn càng to, nàng nếu không cùng đường cũng sẽ không hướng Tư Đồ Mãng cầu cứu.

Nghe xong chân tướng, bên trong vườn mai lâm vào một trận yên tĩnh, ba người cũng không mở miệng, suy nghĩ đắm chìm. Sau một lúc lâu, Bảo Bảo ngẩng đầu lên.

”ta có thể giúp đỡ.”

”ta không cần sự giúp đỡ của ngươi, ta ...”

Tay nhuyển nộn nhỏ bé, dè dặt tay Quân Mạc Tiểu lại, hai tròng mắt trong suốt mà chuyên chú thẳng tắp nhìn Quân Mạc Tiểu.

”ta chỉ là không muốn ngươi bị Tề Nghiêm mắng.” nàng tự mình lĩnh giáo qua, Tề Nghiêm mắng người thật đáng sợ thế nào!

Quân Mạc Tiểu yên lặng, sắc mặt càng thêm tái nhợt, khí điểm nhất thời bị diệt hơn phân nửa.

”Cho ta hỗ trợ, được không?” thanh âm mềm mại lại vang lên, tiến vào trong tai làm cho người ta nghe, ngay cả xương cốt đều phải mềm nhũn. Cặp con ngươi sáng như ngôi sao kia, không chỉ hữu hiệu đối nam nhân, liền ngay cả nữ nhân nhìn thấy, cũng muốn mềm lòng.

”ngươi có thể hỗ trợ cái gì? Khách hàng đều chạy, chẳng lẽ còn có thể đem bọn họ kéo trở về?” Quân Mạc Tiểu quay đầu đi, còn dám mạnh miệng.

”không, bọn họ sẽ quay lại.”

”trở về làm cái gì?”

Bảo Bảo kéo cổ áo xuống, lộ ra khóa phụ quý hoàng kim.

”đến xem cái này.”

Tư Đồ Mãng hạ chỉ thị, trước chi nhánh Bảo Hi phường Trấn Xa huyện, làm một tòa ban công hoa lệ.

Buổi trưa mỗi ngày, Bảo Bảo chỉ cần đứng trên ban công, ngắm người tựa như thủy triều, phía sau tiếp trước vọt tới, làm các khu phố phụ cận chật như nêm.

Thiên hạ nghe danh khóa phụ quý hoàng kim, cùng thế tử giấu trong khuê phòng của Tề Nghiêm, đều là quảng cáo tốt nhất, tất cả mọi người tò mò, từ nơi xa tìm tới, liền nhất đồ trước bảo vật cùng chân diện giai nhân, khiến đường cái Trấn Xa huyện so với lễ hội còn náo nhiệt hơn.

Ngày thứ nhất, nàng đeo dây chuyền trân châu Nam Hải. Buổi chiều vật phẩm trang sức trân châu trong Bảo Hi phường đã bị nhóm phu nhân trong thành cướp đoạt tinh quang, còn đặt cọc trăm vạn lượng cùng đơn đặt hàng.

Ngày thứ hai, nàng đội trên đầu xuyến vàng hình tán hoa, không đến buổi trưa, Quân Mạc Tiểu nhất định phải đến tiệm, giải thích với khách hàng không mua được hàng, cam đoan sắp tới sẽ làm ra một số lượng lớn xuyến vàng kiểu dáng tán hoa.

Không đến thời gian mấy ngày, khách nhân đều quay lại Bảo Hi phường, chẳng những cứu lại việc kinh doanh, còn hưng hăng đại kiếm nhất bút*, gian tiệm châu báu mới mở kia, cho dù có nhiều hàng hoá mới lạ, cũng chỉ có thể ở trước cửa giăng lưới bắt chim>(* cái này có nghĩa tương đương với việc buôn bán thuận lợi, có nhiều khách hàng đến nỗi khiến cho những chỗ khác bị cướp hết mồi)

Tầng đá lớn trong lòng Quân Mạc Tiểu cuối cùng cũng rơi xuống. Ác cảm đối với Bảo Bảo lúc trước, sớm bị tình cảm cảm kích đá bay lên chín tầng mây rồi, giống những người khác trong Tề phủ, đối vị thiếu phu nhân này vui lòng phục tùng, chỉ kém không đem nàng trở thành Bô Tát cứu mạng.

Sau khi kết thúc ngày thứ ba “thời gian quảng cáo”, nàng tự mình bùng canh gà, đi vào phía sau phân hào, một gian phòng nhỏ yên lặng trong viện.

Bọn nha hoàn mở cửa, cung kính phúc thân.

”tất cả đều lui ra.” nàng dặn dò, hướng phòng khách đi đến.

Trên nhuyển thấp đặt dưới cửa sổ, Bảo Bảo oa ở trong áo choàng hai mặt ngủ, hai mắt nhắm nghiền, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập mệt mỏi, kim tương trân ngọc trên tóc còn chưa gỡ xuống (Nhu Nhị tâm sự chút, ta tính dịch là Bảo Bảo rúc vào trong áo choàng ngủ. Nhưng mà ta lại thích từ

oa, nghe có vẻ trẻ con, ngây thơ. Nếu có tình yêu nào ko thích thì cứ comt ở dưới cho ta biết mà sửa nhé!)

” thiếu phu nhân.”

” ần?” nàng đột nhiên ngồi dậy, vẫn đang nửa mê nửa tỉnh, hai mắt lơ mơ.

” Phải lên ban công sao?”

” không phải.” Quân Mạc Tiểu vội vàng đỡ bả vai của nàng lại, sợ nàng mơ mơ màng màng, lại muốn lên ban công.

” ta bưng canh gà đến, mời thiếu phu nhân dùng bữa.”

” được.” nàng bưng canh gà lên uống, ánh mắt chậm rãi nhắm lại, đầu nhỏ gật lại gật, thiếu chút nữa rơi vào trong bát.

” thiếu phu nhân, ta muốn cảm ơn người.” Quân Mạc Tiểu thành tâm nói.

” cảm tạ cái gì cơ?” trên khuôn mặt mềm mại nhỏ nhắn mờ mịt không hiểu.

” cảm ơn người ra mặt giúp ta, mời chào khiến khách nhân quay lại.” nếu không có ra kì chiều này, Bảo Hi phùng chỉ sợ phải đóng cửa.

” việc nhỏ thôi, ta cũng thường làm như vậy.”

” A, thường xuyên?”

” đúng vậy, lúc trước trong nhà chỉ cần có cửa hàng mới khai trương, đại tỉ sẽ bảo ta đến đó ở hai ngày nhằm hấp dẫn đám đông.” Lúc còn là cô nương của Tiền gia, trách nhiệm của nàng cũng chỉ là đi nơi nơi cất băng, đến chỗ nào đi ở mấy ngày, cửa hàng mới tự nhiên sẽ người xe tấp nập, mỗi ngày kiếm không ít ngân lượng.

Quân Mạc Tiểu trợn mắt há hốc mồm, một lúc lâu sau vẫn không nói ra lời.

Lâu nay nghe danh Tiền Kim Kim vì kiếm tiền thủ đoạn gì cũng có thể nghĩ ra. Chính là không ai nghĩ tới, nàng ngay cả tỷ muội mình cũng không buông tha, bắt Bảo Bảo “ đi công tác” khắp nơi. (Nhu Nhữ đề biết thêm chi tiết về nhân vật vô cùng nổi tiếng Kim Kim, xin đọc Kim Ngọc Mãn Đường)

Nói xong, Bảo Bảo lại mệt mỏi nằm xuống ngủ, tay nhỏ bé buông lỏng, chén canh gà rơi xuống đất.

Mạc Tiểu lấy tay đón lấy, không để cho chén canh rơi xuống mặt đất, miễn làm Bảo Bảo giật mình thức dậy. Nàng không lên tiếng nữa, khẽ bước rời khỏi phòng, lại thiếu chút nữa đánh ngã người vạm vỡ đứng ngoài cửa.

” A!” nàng hô nhỏ một tiếng, sợ tới mức thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Tư Đồ Mãng nhanh chóng ra tay, đem nàng ôm chặt chẽ.

” Uy, chúng ta ngang hàng, không cần phải gấp gáp quỳ xuống hành lễ.” hần cười nói, hướng vào bên trong cửa nhìn thoáng qua.

” thiếu phu nhân đâu?”

” ở trong phòng tiểu khê.”

” Vậy thôi, đừng làm ầm ỹ nàng.” loại thời tiết này mà đứng lâu ở trên ban công, dù sao cũng không phải chuyện thoải mái gì. Thiếu phu nhân là phú quý thiên hạ được nuông chiều, liên tục mấy ngày chịu đựng như vậy, khẳng định đã mệt muốn chết rồi.

” người tìm thiếu phu nhân có việc gì?”

” không có việc gì, ta tìm người. Ta đã điều tra qua, chuyện nguyên liệu bị đánh tráo, cùng với chuyện sư phó châu báu bị mua mất, đều cùng cái tên vận chuyển hàng hóa kia có liên quan, gian tiệm châu báu mới mở kia là của hắn đầu tư.”

” đáng chết, tên kia dám [ăn cây táo, rào cây sung], lại còn vọng tưởng muốn giành chuyện buôn bán của Tề gia.” Mạc Tiểu nắm chặt hai tay thành nắm đấm, tức giận nghiến răng.

” đừng tức giận, ta đã tìm được tên kia, cũng đã thay người xử lý hắn.”

” người xử trí hắn như thế nào?”

” Chuyện này người không cần quan tâm.” hần nhếch miệng cười, nhẹ nhàng bâng quơ nói ra, xoay người chuẩn bị rời đi.

” Tư Đồ.” nàng đột nhiên mở miệng kêu.

Hần quay đầu lại.

” Ờ?”

Mạc Tiểu cắn môi, ngần ngại trong chốc lát mới mở miệng.

” Đa tạ.”

” Cảm tạ cái gì cơ?” hần cố ý làm bộ như không hiểu. (Nhu Nhi: cũng cùng câu hỏi nhưng chị Bảo Bảo dễ thương ngây thơ ko hiểu còn Mãng ca thì tính giả nai =.=)

Nàng trừng mắt, rất muốn đánh hần một quyền.

” không hiểu cũng không sao.” nàng quật cường nói, quay đầu tránh đi.

Chính là, đi không tới hai bước, bỗng thấy hoa mắt, thân hình cao lớn kia liền vọt đến trước mặt nàng, cúi đầu, mỉm cười nhìn nàng. Hần tươi cười có vài phần vô lại, làm cho trên mặt nàng nóng lên.

” Đừng đi đừng đi, ta tự nhiên biết ngươi muốn nói về chuyện gì, chính là, ta nói Quân đại cô nương, ân tình lớn như vậy, chỉ trị giá một câu cảm tạ của ngươi thôi sao?” hần nhún mày.

” vậy ngươi muốn ta cảm tạ ngươi như thế nào?”

Nàng cũng biết, cộc ân tình này không nhỏ, Tư Đồ Mãng chẳng những hao phí tiền tài còn vì nàng điều hành tài chính, bù vào lỗ lỗ. Tốn tiền là chuyện nhỏ, đáng quý nhất là hần còn mất tâm tư, vận dụng nhân lực, tìm sư phó châu báu, bổ sung nhân công cho phân hào.

Công phu nhiều như vậy, còn phí sức lao động, gian nan cực kỳ. Ân tình lớn như vậy, nàng nên lấy cái gì để đền đáp hần? (Nhu Nhi: đưa tiền đây ta nói cho nghe, lấy thân đền là được chứ gì, làm Tư Đồ phu nhân sướng thấy mò)

Tư Đồ Mãng vươn tay, đại chưởng đặt ở trên đầu nàng, đem tóc của nàng vò rối loạn, trên khuôn mặt tục tũn, cười đến làm càn mà ôn nhu.

” ngươi suy nghĩ kĩ một chút đi!”

*****

Tiết mục ban công “hiền Bảo” đến ngày thứ sáu đã gần kết thúc, đám đông càng nhiều, không khí càng náo nhiệt, nhất cử nhất động của nàng, mỗi cái nhìn mỗi nụ cười đều có thể khiến tất cả cho xôn xao, Tư Đồ Mãng còn phải phải ra người duy trì trật tự, miễn cho đám người nhào tới làm đổ ban công. (Nhu Nhi: chắc giống crazy fan thời hiện đại của mình)

Trưởng phòng Bảo Hi thường đếm ngân phiếu đếm tới hai tay bị chuột rút, ngay cả bàn tính cũng gãy hết hai cái, mỗi người đều cười toe toét. (Nhu Nhi: lúc đó ta xuất hiện bán mấy đếm tiền cho trưởng phòng, ta học Ngân hàng mà. kekeke)

Nhưng không ai nghĩ đến, Tề Nghiêm đã trở về.

Giữa ngày, Bảo Bảo trên ban công bảo trì mỉm cười, khắc chế không thể ngáp, mắt hạnh trong suốt ở trong đám người quét một vòng, đột nhiên nhìn thấy, Mạc Tiểu ở ban công chính phía dưới vừa la vừa vẫy tay, gấp đến độ giống kiến bò trên chảo nóng, miệng không biết đang nói cái gì. Nàng chớp chớp hai mắt, tựa vào lan can, nửa thân trên vươn ra tìm hiểu.

” cái gì cơ?! Ngươi nói cái gì?”

Quân Mạc Tiểu sắc tái nhợt, hai tay hai chân, tính luôn cả đầu đang mãnh liệt lay động. (Nhu Nhi: bà đang múa may quay cuồng báo động cho chị đi trốn thế mà chị lại không biết! hic)

” lớn tiếng một chút, bằng không ta nghe không được a!” Bảo Bảo càng vươn người ra bên ngoài tìm kiếm, hơn phân nửa thân mình đã muốn treo ở ngoài lan can. (Nhu Nhi: gan ghê. Ta là ta không dám làm vậy đâu. Té một cái là năm luôn)

Sấm dậy đất bằng, “oanh” một tiếng ban công lung lay sắp đổ.

” Cẩn thận!”

A, ở phía sau Mạc Tiểu, khuôn mặt tuần tú đang tức giận đến biến thành màu đen kia, xem ra nhìn rất quen mắt nha... (Nhu Nhi: mô phật! mặt chồng chị mà chị còn chưa nhận ra! =. =!!!)

Tề Nghiêm!

Nàng ôm lan can, toàn thân cứng ngắt, chỉ có thể trừng lớn ánh mắt, theo dõi khuôn mặt phẫn nộ của hần.

Không đúng nha, hần đi Mộ Dung sơn trang dâng hương, quay lại không phải cần mười ngày sao? Lúc này cách ngày hần về tới nhà còn tới ba ngày, hần chẳng những đã trở lại, còn đuổi tới Trấn Xa huyện, vừa vận bắt quả tang nàng làm chuyện lén lút.

”ngươi sẽ làm nàng sợ.” Tư Đồ Mãng lên tiếng, đem Quân Mạc Tiểu đang sợ tới mức mồm miệng cứng đờ ra sau lưng mình để tránh nàng bị chủ tử trách phạt.

Tề Nghiêm hít sâu một hơi.

”xuống dưới này.” lúc này đây, hấn khắc chế không có gầm rú, nhưng biểu tình vẫn thực dọa người.

Hắn vội vã gấp rút trở về, thiếu chút nữa làm tuần mã mệt chết, không nghĩ tới nàng không ngoan ngoãn chờ ở nhà, ngược lại còn làm ra chuyện tày trời. Hắn nghe được tin tức nàng đi Bảo Hi phường làm việc, tức giận đến trước mắt biến thành màu đen, thiếu chút nữa bóp chết người đưa tin tức.

Bảo Bảo không nhúc nhích, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, hai tay giống như bị dính vào lan can, không chịu buông ra.

”thiếu phu nhân có thể bị những chân.”

”sao ngươi biết?” Tề Nghiêm quay đầu, ánh mắt hung ác.

Tư Đồ Mãng nhún vai mỉm cười.

” chủ tử, người muốn ở lại chỗ này phát hỏa, hay là đi bế thiếu phu nhân xuống đây? Nếu ngài không nghĩ sẽ đi lên, ta có thể làm giúp nha.”

Giọng Tề Nghiêm như sấm gầm rú, lại lần nữa “oanh” một tiếng.

” không cho phép!”

Tư Đồ Mãng càng cười vui vẻ, mang theo Mạc Tiểu lui ra phía sau.

” như vậy, làm phiền chủ tử rồi.” hấn vẫy vẫy tay, cho thuộc hạ ngăn đám người kia lại tạo một lối đi lên cho Tề Nghiêm.

Tề Nghiêm thấp rủa một tiếng, nhất liệu y bào, trước ánh mắt của đám đông, nhúng mũi chân một cái, thân hình cao lớn thoáng như quỷ mị, nhanh chóng lên đến ban công.

mọi người phía dưới tới xem náo nhiệt có tăng chứ không giảm, tất cả đều tròn to ánh mắt, không ngừng đoán, Tề Nghiêm đang tức giận đến đỉnh đầu bốc khói kia có đổi kiểu thê rít gào tức giận hay không.

Lan can bên cạnh ban công, Bảo Bảo giống con thú nhỏ bị khiếp đảm, lui về một góc. Khi trượng phu nghiêm mặt bước lên tầng cao nhất, nàng bắt đầu lo lắng, nếu từ chỗ này nhảy xuống có phải so với bị hấn bế đi xuống sẽ an toàn hơn không (Nhu Nhitem xin chửi cái đó gọi là chơi đại đó)

”nàng lại làm cái gì?” Tề Nghiêm vẻ mặt dữ tợn quát, phát hiện mỗi lần mình xuất môn, nữ nhân này sẽ bày ra nhiều trò mới, căn bản không chịu an phận.

”ta chỉ là muốn hỗ trợ.” nàng áp a áp ứng trả lời, tuy rằng dùng ngón tay bịt lỗ tai, nhưng hấn gầm rú vẫn thật là lớn tiếng dọa người.

”là kẻ nào đưa ra mưu ma chước quỷ này, muốn nàng ra mặt? Tư Đồ Mãng? Hay Quân Mạc Tiểu?” hấn híp mắt.

Bảo Bảo vội vàng lắc đầu.

”là bản thân ta tự đề nghị.”

Hấn sắc mặt càng đen.

”thê tử của ta không cần xuất đầu lộ diện.”

”nhưng mà đại tì có nói qua ...”

”nàng ta còn nói qua cái gì?” hấn rống.

”ách, tì ti nói, có thể kiếm tiền là tốt rồi.” nàng đây là giúp hấn kiếm tiền nha, vì sao hấn mất hứng, ngược lại còn rất tức giận?

Tiếng hút không khí bên nhón vang lên, thân hình cao lớn cũng ần ần run run.

Hấn muốn bóp chết Tiền Kim Kim!

Bất quá, việc cấp bách trước mắt là phải mau chóng ôm Bảo Bảo xuống lầu. Thân mình kiều nhỏ kia không ngừng hướng ra phía ngoài lan can, thật là nguy hiểm. Hơn nữa, hấn cũng không muốn cho toàn bộ người Trần Xa huyện thưởng thức đường cong phần mông mê người dưới ti váy của thê tử hấn.

”lại đây.” hấn vươn cánh tay.

Nàng đáng thương hê hê lắc đầu.

”ta, ta, chân của ta không động đậy.” ô ô, đều tại hấn, lớn tiếng rống như vậy, hại hai chân nàng đều nhùng ra.

Tề Nghiêm cắn răng, gằn từng tiếng, từ từ ra lệnh.

”bắt lấy tay ta.”

Nàng chậm rãi vươn tay, nhưng không có đụng tới hấn, giống như là đột nhiên lại nghĩ tới cái gì, tay nhỏ bé lại thu trở về.

”phu quân.”

”làm cái gì?” hấn không kiên nhẫn hỏi.

Nàng co rúm lại một chút.

”Sau khi trở về nhà, chàng không được mắng ta nha!”

Hấn chịu đủ rồi!

Bảo Bảo thậm chí không kịp phát ra tiếng kinh hô, Tề Nghiêm đã vươn tay, nhanh chóng kéo một cái, đem nàng tách khỏi lan can, thân mình mềm mại xa cách mấy ngày nay liền nhanh tiến sát trong vòm ngực rộng lớn không có một tia khe hở.

Trò hay kết thúc, Tề Nghiêm mang tiểu mỹ nhân cùng khóa phủ quý đi, một lần nữa thu hồi quyền lợi riêng của hấn, không cho phép bất cứ ai nhìn tiểu thê tử của hấn.

Dưới ban công vang lên một trận thở dài tiếc hẫ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Tài Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Trên Đường Về Song Đồng Thành, Không Có Ai Nói Chuyện, Không Khí Phá Lệ Ngưng Trọng

Bảo Bảo ngồi ở trong xe ngựa, ngẫu nhiên xóc màn xe lên, nhìn phía trước xe ngựa bóng dáng cao lớn của trượng phu ngồi trên lưng ngựa một cái. Nhìn trong chốc lát, nàng liền lui đầu oa tiến vào trong xe ngựa, thở dài một hơi thật mạnh.

”thiếu phu nhân, đừng lo lắng, gia chỉ là đang giận thôi.” Mạc Tiểu lên tiếng an ủi, trong lòng thật sự băn khoăn. Nếu không phải vì giúp nàng, thiếu phu nhân sẽ không ra mặt, gia cũng sẽ không phát hỏa như vậy.

Bảo Bảo uể oải lắc đầu.

”không, lần này khác, hấn thật sự rất tức giận.” Bắt đầu từ lúc rời Trấn Xa huyện, sắc mặt Tề Nghiêm liền phá hư dọa người. Vô luận nàng giải thích như thế nào, vẻ mặt hấn vẫn lạnh như băng, nhếch bạc môi, một chút quan tâm nàng cũng không có.

Trước khi thành thân, nàng đã phát hiện Tề Nghiêm rất kiêng kỵ việc nàng lộ diện trước mặt người ở bên ngoài, chỉ kém không đem nàng nhốt lại trong phủ, ra lệnh cường chế không cho phép nàng xuất môn. Nay nàng lại thừa dịp hấn không có mặt ở đó, dám trở thành vật triển lãm cho người người cùng xem, việc này thật quá nghiêm trọng.

Nhưng mà, nàng thật sự không hiểu, chỉ lộ cái mặt thôi, vì sao hấn liền giận dữ? Chẳng lẽ hấn muốn đem nàng giấu trong nhà, vĩnh viễn không cho người khác nhìn thấy nàng sao?

Trước khi thành thân, lời nói hấn nói lúc ở Tiền gia, vang lên trong đầu nàng.

”Ta chính là không cho nàng gặp người.”

Bảo Bảo cắn môi đỏ mọng, đau đớn đã lâu lại lặng lẽ hiện lên trong lòng. Nghi vấn vẫn không được giải đáp, nàng thủy chung không dám hỏi, hấn thật sự cảm thấy nàng khó có thể gặp người sao?

Nàng oa ở trong xe ngựa suy đông nghĩ tây, bên ngoài đã có động tĩnh.

Núi rừng đường mòn, rõ ràng xuất hiện mười mấy tên hắc y nhân, trong tay cầm đao kiếm, giương giương mắt hổ nhìn xe ngựa.

Tư Đồ Mãng kéo dây cương, dẫn đầu hô: “ chủ tử, có chuyện rồi!”

Nói còn chưa nói xong, hắc y nhân đã phát ra diệt diện cuồng gào thét, cầm đao đằng đằng sát khí nhào tới.

” cẩn thận!” Tề Nghiêm khắc thanh quát, rút ra trường kiếm tùy thân, phi thân xuống ngựa.

Thanh âm đao kiếm va chạm nháy mắt vang vọng bốn phía, hắc mắt lạnh mà chống đỡ, một tay cầm kiếm dễ dàng không chế mười tên hắc y nhân, đao của đối phương thậm chí còn không dính đến góc áo của hắn.

Mạc Tiểu xúc màn xe lên, cân nhắc tình hình chiến đấu.

Bọn hắc y nhân đại khái không dự đoán được, gia cùng Tư Đồ Mãng không chỉ có thể tự bảo vệ mình, kiếm thuật càng cao siêu, tuy rằng bọn chúng chiếm số đông, lại vẫn là chiếm không được tiện nghi, không bao lâu thời gian, đã bị không chế hơn phân nửa.

Vài tên hắc y nhân, quay lại phương hướng, tiến công phía sau, hướng xe ngựa đánh tới.

” thiếu phu nhân, xin đừng đi ra!” Mạc Tiểu nói, lùi thân nhảy ra xe ngựa, giúp đỡ ứng phó địch nhân.

Bảo Bảo dùng sức gạt đầu, ngồi ở bên trong xe ngựa, hoàn toàn không dám nhúc nhích.

Nàng không học qua võ, căn bản không thể giúp, lúc này cho dù là lao ra, chỉ sợ chỉ là chui đầu vô lưới.

Bên ngoài tiếng đao kiếm va chạm, có mấy đoạn kiếm dính máu, bởi vì lực đao quá lớn bắn vào bên trong xe ngựa, chặt chẽ ghim xe trên vách đá.

Kia hai tên đại hán đeo đao tính tiến tới xe ngựa.

Tề Nghiêm quay đầu, nhìn mi hét to.

” ra tay!”

Tư Đồ Mãng cùng Mạc Tiểu đồng thời xuất chiêu, không có huy hướng địch nhân, ngược lại đá mạnh vào hai sườn xe ngựa.

Bảo Bảo ngồi ở bên trong xe ngựa, chỉ cảm thấy trong đầu “ong” một tiếng nổ, ngực buồn nôn, ngũ tạng lục phủ khó chịu cực kỳ.

” á!” nàng hét lên một tiếng, lực cường quá mạnh đánh nàng từ bên trong xe văng ra, thẳng tắp bay về phía đường mòn đầy đá.

Còn chưa kịp “thân mật” với đường đá lởm chởm, trên lưng của nàng đột nhiên căng thẳng, thân mình bị một cánh tay to kéo trở về, thoát khỏi cảnh trầy da tróc thịt khi ngã xuống đường đá.

Tề Nghiêm ôm lấy nàng, bàn tay to ngăn chặn cái gáy của nàng.

” đừng nhìn.” thanh âm thấp trầm, xuyên thấu qua ngực dày rộng truyền đến.

Nàng đem khuôn mặt nhỏ nhắn dựa vào trong ngực hắn, không dám trợn mắt, chỉ cảm thấy gió bên tai vù vù rung động, thanh âm đao kiếm va chạm, thanh âm nam nhân kêu thảm thiết không dứt bên tai, không đầy chốc lát, tiếng kêu thảm thiết ngừng, bốn phía im ắng.

” thiếu phu nhân, đều giải quyết sạch sẽ.” Tư Đồ Mãng nói, đem trường kiếm cắm vào đất, thở dài thậm thụt.

Nàng mở to mắt, đầu tiên đập vào mắt, là sắc mặt lạnh lùng của Tề Nghiêm. Nàng chậm rãi buông tay, thối lui vài bước, không dám ở gần hắn.

” ách, phu quân, những người này là ai?” nàng nhỏ giọng hỏi.

” Người nàng đưa tới.” hắc lạnh lùng đáp, hướng xe ngựa, coi tình trạng ngựa, thái độ so với lúc trước càng bất hòa.

Bảo Bảo nháy mắt, mặc danh kỳ diệu bị chỉ trích. Là người nàng đưa tới sao? Nàng làm cái gì dẫn tới những người này, toàn dẫn theo lực muốn đến giết nàng?!

Ba người đều hướng xe ngựa đi đến, chỉ có nàng nắm vạt váy, không biết làm sao đứng ở tại chỗ.

Bỗng dung, ánh đao chợt lóe. Một người nam nhân đột nhiên nhảy dựng lên, dao nhỏ trên tay thẳng tắp lao đến chuẩn xác đặt trên gáy Bảo Bảo, hắc nhãn xuống đất giả chết, chờ chính là giờ khắc này.

” đừng tới đây!” hắc y nhân gầm rú nói, kéo tóc nàng, dùng sức xoay kéo, lộ ra gáy tử trắng nõn nộn cùng với khóa phú quý hoàng kim sáng loá.

Trên da đầu đau đớn làm cho nàng đau cơ hồ muốn rơi nước mắt.

” buông ra nàng.” Tề Nghiêm quát.

Còn không có động tác gì, đao nhỏ sắc bén liền đè nén gáy tử trắng nõn, còn không ngừng dùng sức uy hiếp.

”Dám bước lên phía trước, ta liền cắt đứt cổ của nàng!” trên mặt hắc y nhân có vết thương đao dữ tợn, còn đang chảy máu tươi, hắc kích động gầm rú, máu tươi bắn tung tóe ra miệng vết thương, đáng sợ cực kỳ.

Tề Nghiêm toàn thân cứng ngắc, nắm chặt quyền đầu, con ngươi đen thâm u nhìn không thấy, tầm mắt lại thủy chung nhìn chằm chằm hắc y nhân, không có tiếp xúc khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của thê tử.

Đau đớn dần dần tăng lên, nàng nhìn không được run run, môi đỏ mọng bật ra đau đớn “á!”.

”đừng nóng vội, ta chỉ muốn tiền, không cần nữ nhân, đợi lát nữa sẽ đem phụ nữ này trả lại cho ngươi.” hắc y nhân nói, hai mắt đỏ bừng, toàn thân hung phấn phát run.

Khóa phú quý là đại biểu cho tài phú vô tận a! Người trong thiên hạ đều nói, chỉ cần có khóa này, có thể ăn mặc không lo, hưởng hết vinh hoa phú quý.

Tham lam dục vọng làm cho hắc mắt đi lý trí, tay dính máu giữ chặt khóa phú quý, dùng sức kéo lại kéo, nhưng khóa vòng hoàng kim kia lại không chút động dẩy.

Tề Nghiêm càng nắm chặt tay, ần ần co rúm

”gia ...” Mạc Tiểu lo lắng nói nhỏ, thật sự nhìn không được.

Hắc âm thầm dương tay, ý bảo an tâm một chút chờ mạnh động, lực toàn thân cũng đã vận sức chờ phát động, mũi trường kiếm bởi vì chứa đầy lực lượng, đang nhẹ nhàng rung động.

Hắc y nhân vẫn vội vàng cùng khóa vòng triền đầu, hắc thô lỗ vừa kéo vừa giật, lực tay càng lúc càng lớn.

”đáng chết, tại sao không còi ra được?”

Khóa vòng ở trên da thịt mềm mại, cửa một vết thương, cổ đau đớn bén nhọn, dần dần hình thành tức giận theo ngực nhiễm nhiễm nổi lên. Nàng xiết chặt nắm đấm, hít sâu một hơi.

Mất thấy khóa phú quý, hắc y nhân không có tính nhẫn nại, đao trong tay cao giờ lên cao.

”một khi đã như vậy, vậy thật có lỗi. Khóa phú quý, Lão Từ muốn ...”

Nguy cơ ở nhảy mắt giải trừ, tuyên ngôn đắc ý hóa thành kêu thảm thiết bén nhọn.

Dao nhỏ còn chưa hạ xuống, sắc mặt hắc y nhân lại đột nhiên trắng nhợt, cả người cuộn thành một đoàn, không ngừng run run, trường kiếm Tề Nghiêm đâm tới, xuyên qua ngực hắc.

Bảo Bảo nhắm chặt hai mắt, toàn thân mềm nhũn, ngã xuống, rơi vào vòng tay của Tề Nghiêm.

Nàng mới vừa ở trước quỹ môn quan dạo một vòng, lúc này mới cảm thấy sợ hãi, không thể ngăn chặn run run. Thẳng đến ngực đau đớn, nàng mới phát hiện, bản thân đang ngừng thở.

”ách, thiếu phu nhân, người làm cái gì?” Tư Đồ Mãng hỏi, đi đến giữ hắc y nhân, tò mò trái xem phải xem.

Tuy rằng là chủ tử ra tay, mới làm thịt người này, nhưng là trước lhi trúng kiếm, sắc mặt người nọ cũng đã trắng bệch kỳ cục, hiển nhiên là thiếu phu nhân cũng ra tay.(Nhu Nhịsai rồi!phải nói là chị ra chân mới đúng)

”ta đá hắc.” nàng vừa thở vừa nói.

Tề Nghiêm nhú mày, nhìn tiểu kiều thê mảnh khảnh.

”đá hắc?”

”ân, đá nơi đó của hắc.”

Hắc lặng yên một lúc lâu sau mới xác nhận.

”nơi đó?”

Nàng gật đầu.

”đúng nơi đó.” tam ti có nói qua, gặp nguy hiểm, cho dù đánh không lại, cũng phải đá một cước trí mạng đối phương. Ngô, nàng hắc là đã đá đúng địa phương nha?

Tư Đồ Mãng co rúm lại một chút, không dám tưởng tượng chỗ đó sẽ bị đau cỡ nào.

”đủ, trở về.” Tề Nghiêm đột nhiên mở miệng, khẩu khí lạnh lẽo, dẫn đầu cất bước rời đi. Xác định nàng bình yên vô sự, con người ưu ám không từng quay lại nhìn nàng, thậm chí chưa từng mở miệng hỏi, vết thương trên gáy nàng có đau hay không.

Bảo Bảo cũng không dám ở lâu nữa, vội vàng đuôi theo. Nàng đi đến bên cạnh hắn, cũng không dám chạm vào hắn, lại càng không dám nắm tay hắn, chỉ dám vụng trộm nhìn sườn mặt lạnh như trời đông giá rét của hắn.

Nàng mơ hồ phát hiện, Tề Nghiêm lửa giận có tăng không giảm.

Hắn tựa hồ lại tức giận.

*****

Bên trong Tề phủ tràn ngập không khí nặng nề.

Qua thời gian mấy ngày, Bảo Bảo cũng không thấy được mặt Tề Nghiêm. Nàng biết hắn ở trong phủ, nhưng hai người lại luôn không gặp được mặt, có khi suốt đêm hắn cũng không có về lầu chính.

Từ khi thành thân đến nay, hắn chưa bao giờ lãnh đạm như thế, thái độ xa cách đó làm cho trong lòng nàng thật là khó chịu.

Nhấn nại vài ngày, nàng cuối cùng khắc chế không được, hỏi rõ ràng lịch trình công tác của Tề Nghiêm, biết hắn sẽ ở trong đại sảnh nghị sự. Nàng lấy hết dũng khí, thay xiêm y mà hắn thích nhất, mới thận trọng đi vào đại sảnh.

Cách cửa sổ, tiếng nói thấp trầm quen thuộc của hắn truyền đi ra.

Nàng đứng ở ngoài cửa sổ, im lặng lắng nghe, cảm thấy câu chữ này giống như là tựa vào nàng bên tai mà nói ra. Thẳng đến nghe thấy thanh âm hắn, nàng mới phát hiện, mình nhớ hắn biết bao.

”người đã tới chưa?” Tề Nghiêm hỏi.

”đang trên đường tới.”

”vì sao chậm như vậy?” hắn chất vấn.

”gì, công tượng từ Ba Tư xa xôi tới đương nhiên phải tốn không ít thời gian.”

Đi, hắn tìm công tượng tới làm cái gì?

Bảo Bảo hoang mang nháy mắt mấy cái, tò mò nổi lên, đầu nhỏ không tự chủ được hướng phía trước dựa vào, dính sát vào trên tường, muốn nghe cẩn thận.” lại phải thêm khoái mã, ngày đêm hành trình, lập tức đến đây cho ta.” Tề Nghiêm đánh mạnh lên mặt bàn, phát ra tiếng nổ ầm ầm.

”ách, gia, kỳ thật, người cũng không nên nóng vội, cho dù công tượng còn chưa tới, chỉ cần thiếu phu nhân không lộ diện, sẽ không có kẻ mơ ước khoả phú quý xuất hiện cướp đoạt.”

Cách một đạo tường, thân mình Bảo Bảo lục lục cứng đờ.

Bọn họ là đang nói về nàng sao?

”Không cần biết nàng sau này có lộ diện hay không, ta cũng chịu đủ rồi!”

Thanh âm Tề Nghiêm gần từng tiếng truyền đến, chui nhập vào lòng của nàng.

Nàng hảo muốn lập tức tránh đi, không hề muốn nghe, nhưng hai chân giống như bị đông lạnh, căn bản không thể động đậy.

Trong đại sảnh việc thảo luận vẫn chưa chấm dứt.

”gia, vậy chờ công tượng đến...”

”lập tức thảo khoả phú quý xuống.”

Nàng dùng hết khí lực toàn thân, mới có thể rời mặt tường kia đi.

Tề Nghiêm nói gì? Hắn nói gì?

Khoả phú quý trên ngực, càng lúc càng thấy nặng, nặng đến nỗi nàng cơ hồ không thể đeo được nữa.

”ta không muốn bất cứ kẻ nào nhìn thấy khóa phú quý trên gáy nàng nữa!”

Mặt nàng trắng bệch lui về phía sau, thanh âm Tề Nghiêm cũng không buông tha nàng, cứ đuổi tới.

”ta không thể chờ thêm giây phút nào nữa!”

Hắn không thể chờ thêm giây phút nào nữa?

Lòng của nàng hung hăng chấn động.

Hoá ra, cho tới nay, hắn chỉ là đang cố “chịu đựng” ở cùng nàng?

Hoá ra, cái hắn muốn chính là khóa phú quý!

Mặt Bảo Bảo mất hết huyết sắc, nghiêng ngả lao đảo tiêu sái đến góc hoa viên, hai chân mềm nhũn, Một tiếng “oạch” vang lên, ngã thật đau ở trên đá phiến. Đá phiến cứng rắn, hai đầu gối mềm mại bị đâm chảy máu, nàng lại hồn nhiên không biết đau.

Ngực đau đớn, đã đoạt đi lực chú ý của nàng.

Lúc trước đã nghĩ đến, Tề Nghiêm cưới nàng, ít nhất là do có chút thích nàng. Mà nay, nghe được hắn chính miệng nói ra, hắn muốn khóa phú quý, thế giới của nàng nháy mắt sụp đổ.

Ta chính là không muốn cho nàng gặp người.

Tề Nghiêm không muốn để cho người khác thấy nàng bởi vì cái hắn muốn bảo hộ là khóa phú quý trên căn cổ nàng. Hắn chỉ muốn có khóa này, cho tới nay đều là như thế ...”

Tay nhuyển nộn nhỏ bé, cầm khóa vòng lạnh như băng, nhẹ nhàng run run.

Có khóa phú quý này, cũng không phải chuyện tốt, nàng sẽ vẫn không thể biết, Tề Nghiêm là yêu mệnh phú quý của nàng, hay là yêu chính con người của nàng.

Cũng có lẽ, hắn căn bản không có để ý tới nàng, hết thấy đều là nàng đang tự lừa mình dối người.

”Hoá ra, đối với hắn mà nói, người so với ta còn quan trọng hơn.” nàng nói với khóa phú quý.

Khóa phú quý lạnh như băng, tay nàng cũng lạnh như băng.

Ngay cả tâm, cũng dần dần lạnh đi.

Chỉ có giọt nước mắt ở trên má phẫn, trên mu bàn tay là nóng nóng ...”

*****

Thiếu phu nhân của Tề gia mất tích, là sự kiện lớn đầu xuân ở Song Đồng thành.

Từ Song Đồng thành đến kinh thành, mỗi người đều đang thảo luận chuyện này, người Tề phủ lung sục khắp nơi, phong toả phạm vi trăm dặm, vẫn không tìm thấy bóng dáng thiếu phu nhân.

Ngay cả công tử Tiền gia cũng phụng chỉ thị Tiền Kim Kim, mang theo một đội tìm kiếm đến Song Đồng thành gia nhập hàng ngũ tìm người.

Nhưng nửa tháng tìm kiếm vất vả, cũng không có kết quả gì, giai nhân cùng khóa phú quý tất cả đều không có tin tức.

Trong khách điểm tốt nhất ở Song Đồng thành, Húc Nhật nôn nóng qua lại đi lại.

Đã hao phí hơn nửa tháng, vẫn là không thấy bóng dáng tứ tử, mà tứ phu khí thế dọa người kia, cứ hai ba hôm lại đến tìm hắn, dùng ánh mắt như muốn giết người trừng hắn, căn bản đang hoài nghi là hắn đang giấu tứ tử.

Trời ạ, hắn nếu biết tứ tử ở chỗ nào, còn cần mỗi ngày ở trong thành chạy tới chạy lui, sứt đầu mẻ trán sao?

Đang phiền não, có tiếng gõ cửa.

”ai?”

”Quân Mạt Tiếu của Tề phủ.”

Lại là người Tề phủ!

Húc Nhật thở dài một hơi, đi thong thả đến trước cửa, bắt đầu gõ mở cửa.

”đủ rồi, ta muốn nói, tứ tử không ở chỗ này, các người không cần cứ hai, ba ngày phải người đến tìm...”

Cửa vừa mở ra, một gã sai vặt thanh tú tiến vào.

”uy, người làm cái gì? Uy, nói chuyện a, phòng bản công tử là chỗ người có thể vào là vào sao?” hấn không kiên nhẫn nói, vươn tay muốn kéo đối phương, nhưng chưa kịp chạm vào, Húc Nhật đã cứng đờ người, không nói ra lời.

Mũi rơi xuống đất, mái tóc đen dài mềm mượt như tơ đổ xuống phía dưới, khi gã sai vặt ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn đầm đìa đáng yêu, xem ra rất quen mắt.

”Á, tứ tử!” khiếp sợ quá độ, trông mắt Húc Nhật muốn rớt ra ngoài, thật không ngờ tìm mãi vẫn không thấy Bảo Bảo, lúc này nàng lại đột nhiên xuất hiện.

Nàng cắn môi, vẻ mặt tiêu tụy, đôi mắt hạnh hồng hồng, không biết đã khóc bao lâu.

”thiếu phu nhân, trước tiên vào trong phòng đã, tránh để người khác nhìn thấy.” Mạc Tiểu ra tiếng nhắc nhở, khuôn mặt trái xoan xem phải xem, chỉ sợ bị người phát hiện.

Còn chưa ngồi xuống, Húc Nhật đã khẩn cấp đặt câu hỏi.

”Nửa tháng nay, tứ tử trốn đi đâu?” hấn nắm chặt tay Bảo Bảo, chỉ sợ không cẩn thận một cái nàng sẽ lại biến mất.

”Tề phủ.”

”a?” không thể nào, mọi người toàn thành tìm kiếm kĩ lưỡng, căn bản nàng lại không rời khỏi Tề phủ?

Bảo Bảo gật đầu.

”là Mạc Tiểu giúp ta trốn.”

Mạc Tiểu đứng ở một bên, trên người một trận run run. Nếu để gia biết, việc thiếu phu nhân mất tích có liên quan tới nàng, nàng không bị chôn sống cũng bị lăng trì!(Nhu Nhi đừng lo! Mãng ca sẽ cứu tứ tử thôi)

Húc Nhật nhìn đối phương liếc mắt một cái, lực chú ý lại quay lại trên người Bảo Bảo.

”Được, như vậy nói cho đệ biết, tứ tử đang sống tốt như vậy, vì sao muốn trốn đi?”

Trong số các tứ tử, tứ tử là ôn nhu nhất, nếu phải không sự tình quan trọng, tứ tử cũng sẽ không nháo ra chuyện lớn đến như vậy.

Vấn đề này, làm cho đôi mắt hạnh của nàng càng đỏ, nước mắt ảm áp nháy mắt lần dài trên má phẫn.

”hấn không cần ta!” nàng khóc, nhào vào trong lòng đệ đệ.

Húc Nhật vội vàng vừa ôm vừa dỗ, cầm khăn tay luống cuống tay chân thay nàng lau lệ.

”tứ tử, ách, không thể nào, có phải có hiểu lầm gì không? Tứ tử làm sao có thể không cần tứ?” Tứ tử của hấn xinh đẹp như vậy, nam nhân khắp thiên hạ đều muốn cướp a, huống hồ, mấy ngày nay tới giờ, biểu hiện của Tề Nghiêm cũng không giống nam nhân muốn vứt bỏ thể tứ của mình.

”ta chính tai nghe được, hấn chỉ muốn có khóa.” con mắt sáng trong suốt rung rung, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

”điều đó càng không có khả năng a!” Húc Nhật lắc lắc đầu, thì thào tự nói, rất muốn vì tứ tử cầu lại, nhưng lại không muốn làm tứ tử khóc thảm hơn.

Bảo Bảo lệ rơi đầy mặt, kéo xiêm y hấn, đáng thương hề hề mở miệng cầu xin.

”Húc Nhật, giúp ta.”

”giúp tứ tử như thế nào?”

”tháo khóa phủ quý xuống, đưa khóa này cho hấn, sau đó ta cùng với đệ về nhà.”

Nàng cắn môi nói, đã muốn chết tâm với Tề Nghiêm, thậm chí nghĩ nhanh về nhà một chút, không bao giờ thấy mặt hấn nữa.

Lời này vừa nói ra, cả người Húc Nhật nhảy dựng lên, cứng đờ nửa ngày, đầu lắc lắc liên hồi tỏ vẻ khó tin, suýt chút nữa gãy cổ.

”không được.” hấn lớn tiếng kêu lên, hai tay xua loạn.

Vài năm trước cũng từng thử qua, muốn đem khóa phú quý tháo xuống, nhưng là khóa này được làm quá mức tinh xảo, một khi đeo lên liền không cởi xuống được, tất cả khóa tượng trong kinh thành đều bó tay, muốn cứng rắn cởi khoá này xuống phải dung vũ khí sắc bén cắt đứt hoặc cửa đứt khóa vòng, vậy cái gậy mềm mại của tứ ti khẳng định sẽ bị thương.

”đệ không giúp ta, ta sẽ tự mình xử lý, cho dù cắt đứt cổ mình, cũng phải cởi khoá phú quý này xuống.” (Nhu Nhi á á! phim kinh dị) Bảo Bảo hít sâu một hơi, xiết chặt nắm đấm, nước mắt lại tuôn ra, nhưng ánh mắt lại lóe ra kiên định quyết tâm.

Dù sao đệ nhất công tượng Ba Tư đã đến Song Đồng thành, khóa này không thể không cởi xuống, không bằng nàng tự tay cởi khóa xuống trước, một đao cắt đứt, mau chóng rời khỏi chỗ thương tâm này, chấm dứt mọi quan hệ. Nếu không rời đi nàng sẽ lại nhớ tới Tề Nghiêm, lòng của nàng thật là rất đau, đau quá ...

Chỉ là, ngay cả nàng cũng không có dám chắc, sau khi ra đi tâm của bản thân còn có thể khỏi hẳn hay không. Hình ảnh hắn đã khắc ở trong lòng nàng sâu đậm như vậy, dù dùng đau thương, dùng thù hận cũng không thể xoá nhoà được.

Húc Nhật bày vẻ mặt đau khổ, không biết nên làm như thế nào cho phải.

”ách, tứ ti ...”

” đệ giúp hay không giúp?”

” tứ ti ...”

” đệ không giúp, ta đây đi mua cái giũa.” nàng xoay người, hướng ngoài cửa đi ra.

” a, chớ đi!” Húc Nhật vội vàng hô, bắt lấy bả vai tỷ tỷ, sợ nàng một bước ra khỏi phòng như vậy sẽ mất tích hơn nửa tháng. Lại nói, nàng nếu không nghỉ thông suốt, thật sự chặt đứt lưon cổ mình thì cũng không được a ...

” thế nào?”

Hắn khẽ cắn môi, từ chối cả buổi, cuối cùng hạ quyết định.

” được rồi, đệ cùng ti đi tìm công tượng có công phu gọn gàng, tháo cái khóa chết tiệt này xuống.”

Bạn đang đọc truyện *Thần Tài Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Tin Tức Về Khóa Phú Quý Làm Toàn Thành Đều Sôi Trào Lên

Thiếu phu nhân Tề gia mất tích đã lâu tiết lộ hành tung, xuất hiện ở khách điểm hàng đầu trong thành. Người trong thành tất cả đều bỏ công tác trong tay xuống, hướng khách điểm tiến đến.

Bọn họ đối Tiền Bảo Bảo cảm thấy tò mò, đối với khóa phú quý trong truyền thuyết, lại càng tò mò hơn.

Khóa phú quý rời khỏi Tề phủ, không có Tề Nghiêm bảo hộ, lúc này lại lưu lạc bên ngoài, coi như không có chủ nhân. Bởi vì tài phú, trong lòng người nào không tham niệm, nghe thấy có thể gặp cơ hội có được tài phú thiên hạ, không người nào nguyện ý bỏ qua, tất cả đều muốn tranh đoạt.

Tin tức cũng rơi vào tay Tề Nghiêm.

Hắn lao ra khỏi Tề phủ, hướng khách điểm chạy đi.

Đám người đó đã sớm phá đại môn của khách điểm, còn đem nàng đưa đến tường thành.

Tề Nghiêm liên thanh mắng, chuyển hướng tường thành mà đi. Càng tới gần tường thành, đám người liền càng dày đặc, lời đồn đãi lưu truyền thì thăm cũng càng vớ vẩn.

Thời điểm còn cách nàng mười con phố, mọi người đồn rằng, Tiền Bảo Bảo muốn tự tay tháo khóa phú quý xuống.

Thời điểm còn cách nàng năm con phố, mọi người lại nói, Tiền Bảo Bảo muốn rời khỏi Tề gia, chia ly cùng trượng phu.

Thời điểm còn cách nàng ba con phố, mọi người kháo nhau, Tiền Bảo Bảo muốn chọn phu quân, ai nhận được phú quý khóa, chính là trượng phu mới của nàng.

Thời điểm còn cách nàng một con phố, mọi người hô hào, vị hôn phu mới của nàng có thể có được tài phú vô tận.

Hắn đi vào dưới tường thành, rõ ràng phát hiện trên ngã tư đường, trên tường thành, thậm chí trên nóc nhà nhà lầu phụ cận tràn đầy người. Mỗi người đều cổ dài quá thân, hướng về trên tường thành kêu gào đánh trống reo hò.

” mau xuống đi, mau xuống đi, không phải nói muốn kiếm chồng sao?”

” đúng vậy, đem khóa phú quý ném đi!”

” mau lên, mau lên!”

Đám người không ngừng la hét, Tề Nghiêm trên trán nổi gân xanh, phẫn nộ mà co rúm. Vài người gần hắn nhất, cổ áo đột nhiên bị nắm lấy, ngay cả thời gian kêu rên cũng không có, bị ném đi ra ngoài, nằm dài trên mặt đất.

Con người đen lợi hại, nhìn thấy thân ảnh kiều nhỏ kia, đang treo ở bên cạnh tường thành, chặt vật trốn trốn. Trên cần cổ nàng không có khóa phú quý hoàng kim, lại bị vây quanh bởi một vòng băng vải.

Hắn nheo hai mắt lại, thân hình cao lớn buộc chặt, phóng xạ ra tức giận kinh người.

Bảo Bảo không nhìn thấy hắn, còn đang vội vàng lui về phía sau, trên tay nhỏ bé là khóa phú quý mà mọi người đổ mắt muốn tranh đoạt.

Húc Nhật tìm đến công tượng, dùng hết phương pháp mới tháo được khóa vòng, nhưng đúng như dự đoán lúc trước, bất luận cẩn thận như thế nào, dụng cụ bén nhọn vẫn là ở gáy tử nàng vẽ ra vết thương.

Đau đớn kịch liệt, làm cho nàng ngất đi. Húc Nhật sợ hãi, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, kéo lấy công tượng, thiếu chút nữa chặt đứt phương thành mười tám khúc.

Cuối cùng, là Mạc Tiểu đủ bình tĩnh, vội vàng tìm đến đại phu, lại pha thanh tinh trà, mới làm cho Bảo Bảo tỉnh lại.

Miệng vết thương không sâu, cũng không nghiêm trọng lắm, nhưng rất đau. Nhưng loại đau này, so với mất mát trong lòng nàng, có vẻ bé nhỏ không đáng kể.

Đám người cứ tiến lên, khiến tường thành tê chặt như nêm cối. Đến nỗi Húc Nhật và Mạc Tiểu cũng sớm bị đám người tách ra, căn bản nhìn không thấy bóng dáng.

”Đừng lại đây!” nàng sợ hãi hô, không ngừng lui về phía sau, mạo hiểm vạn phần thối lui đến bên tường thành.

Trong ánh mắt những người này toàn lóe ra tham lam, từng bước lại từng bước bức đi lên. Không có người để ý tới cầu xin của nàng, ánh mắt toàn nhìn chăm chăm khóa phú quý.

Nàng cắn môi đỏ mọng, trong lòng khó chịu cực kỳ.

Lời chúc phúc lúc trước của lão nhân, nay trở thành nguyên nhân đáng sợ. Rốt cuộc, nàng còn muốn cùng phó khóa phú quý này dây dưa bao lâu? Chẳng lẽ người trong thiên hạ, trong mắt cũng chỉ có phó khóa này?

Tay nhuyển nộn nhỏ bé nắm chặt khóa vòng.

Nàng quyết định hạ quyết tâm!

Thân hình kiều nhỏ mấp mé chỗ cao nhất trên tường thành, tay nhỏ bé đem khóa phú quý ánh vàng giơ lên cao cao, người toàn thành một lòng cũng bị kéo thật cao, toàn bộ đã quên hô hấp.

Sau đó, liền thấy hai tay nàng buông lỏng, trước mặt mọi người đem khóa phú quý vô giá ném xuống sông đào bao quanh thành!

” a!”

Mọi người cùng kêu lên, tiếng gọi âm ỉ chấn động toàn thành, ảo não có, tiếc hận có, phẫn nộ có.

Tiếp theo, những người đó như là bị ma nhập, tập thể đổi phương hướng, “bùm bùm”, tất cả đều phấn đấu quên mình nhảy xuống, không sợ nước sông mùa xuân giá lạnh, lao vào sông đào bao quanh thành bởi lợi tìm khóa phú quý.

Trên tường thành nháy mắt thanh trảng trở nên trống rỗng, nửa thân ảnh cũng không còn.

Bảo Bảo toàn thân buông lỏng, mềm ngã ngồi ở trên tường thành, gió đầu mùa xuân thổi tới trên người phá lệ rét lạnh, không mang theo nửa phần ấm áp.

Nước mắt từng giọt từng giọt lăn xuống, nàng cúi đầu xuống ghé vào trên tường thành khóc.

Thật sự không ai muốn nàng, sau khi ném phỏ khóa kia, nàng cái gì cũng không phải, những người đó thậm chí không có hao tâm tốn sức liếc nhìn nàng một cái ...

Có cái thân ảnh khổng lồ đứng ở trước mặt nàng, chặn Húc Nhật lại. Nàng ngẩng đầu lên, trong hai mắt đầm lệ mờ mờ thấy được khuôn mặt quen thuộc.

Là Tề Nghiêm!

Hắn trừng mắt nàng, sắc mặt buộc chặt, cả người không nhúc nhích.

Sau một lúc lâu, nàng ngừng khóc thút thít nghẹn mở miệng, dù sao cũng từng là vợ chồng, nàng nghĩ nên nói cho hắn biết chuyện.

”ta đã đem khóa ném xuống.”

Hắn vẫn đứng đó.

”ta biết.”

”Chàng không đi tìm khóa sao? Bị người khác đoạt đi rồi làm sao bây giờ?” hắn không phải thực để ý phỏ khóa phú quý kia sao?

”Cái ta muốn không phải cái đó.”

Nàng lẳng lẳng nhìn hắn, thân mình buộc chặt.

Người bên ngoài đều nhảy xuống tường thành, lao đi phỏ quý khóa, duy chỉ có hắn không nhúc nhích, đứng ở trước mặt nàng, yên lặng nhìn nàng. Chỗ này cái gì cũng không có, chỉ còn lại nàng ...

Cái Tề Nghiêm muốn không phải khóa phú quý, như vậy, hắn muốn cái gì? (Nhu Nhi:chị khờ thật.mà anh Nghiêm thì cứ bảo thủ ko chịu nói.cứ ôm chị rồi nói: I want you,I need you,I love you thì có chết ai đâu Tiểu sắc nữ: O,thế anh Nghiêm là người mỹ á?)

Nước mắt chậm rãi rơi ra, ngon lửa hy vọng bởi vì câu này, lại lặng lẽ châm lên. Bảo Bảo ngừng thở, tầm mắt lướt qua khuôn mặt ác liệt của hắn, phát hiện chính mình thật sự rất nhớ rất nhớ hắn.

”còn nằm úp sấp ở đó làm cái gì? Về nhà thôi!” Tề Nghiêm trầm nói.

Nàng không dám tin tưởng lớn ánh mắt, nín thở nhìn hắn sau một lúc lâu, mới thật cẩn thận đặt câu hỏi.

”Chàng còn cần ta?”

”vô nghĩa!”

Hắn trừng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái, xoay người hướng tường thành đi đến.

Thật vậy chăng? Thật vậy chăng?! Hắn còn muốn nàng?

Cho dù đã không còn khóa phú quý, hắn vẫn như cũ muốn nàng làm thê tử hắn?

Cho dù hắn dùng khẩu khí thật hung dữ nói ra những lời này với nàng, trong lòng nàng vẫn là vừa ấm vừa ngọt, môi đỏ mọng nhin không được dương lên.

Tề Nghiêm đi được hai bước, đột nhiên dừng lại.

Hắn không có quay đầu, bàn tay to ngấm đen lại hướng đằng sau đuổi ra, lòng bàn tay hướng lên.

”còn không lại đây!” hắn nói.

Nàng nhìn sông đào bao quanh thành một cái, mọi người tranh giành khóa phú quý, lại ngẩng đầu, nhìn hắn đang chờ đợi nàng, lập tức quyết định.

Tay nhuyển nộn nhỏ bé, đặt vào trong tay của hắn, nắm lại chặt chẽ.

Con người đen thâm u quét lên người nàng liếc mắt một cái, nổi tức giận trong lòng, bị vui sướng chột lóe hòa tan.

Hắn nắm tay nàng, mang nàng về nhà.

*****

Hỗn loạn một hồi, hai người trở lại Tề phủ.

Tiền Kim Kim đang ngồi ở trong đại sảnh, dáng vẻ nhàn nhã uống trà, trên khuôn mặt tuyệt mỹ nhìn không ra ngay một mối vì chạy mấy ngày lộ trình.

Mắt thấy Húc Nhật giải quyết không được chuyện, ngược lại làm sự tình nghiêm trọng hơn nữa.

Nàng tự tới rồi tự mình tính toán xử lý, chẳng những vừa vặn vượt qua đám người điên cuồng tụ tập trên toàn thành, lại còn trên đường nhặt về Húc Nhật bị người giẫm đạp, toàn thân là dấu chân người.

”ta muốn cùng Bảo Bảo nói chuyện một lát.” nhìn thấy hai người trở về, nàng lập tức đi thẳng vào vấn đề mà yêu cầu.

Tề Nghiêm nhìn nàng một cái, buông tay Bảo Bảo ra, kính tự đi ra ngoài, mơ hồ đoán được, Kim Kim muốn nói đến tột cùng là cái gì.

Đội cho ngoại nhân đều đi khỏi, trước mắt chỉ còn người trong nhà, Kim Kim mặt đang cười bỗng trầm xuống dưới.

”ngẩng đầu lên cho ta xem xem.” nàng ra lệnh.

Bảo Bảo không dám cãi lời, ngoan ngoãn ngẩng đầu, cho đại tì kiểm tra vết thương trên gáy.

Kim Kim hí mắt nhìn trong chốc lát, chậm rãi quay đầu, liếc dè dè một cái.

”Đệ đó, thật to gan, dám đem mạng của tứ tì đệ ra giỡn, để cho người ta động đao ở trên gáy nàng.”

Húc Nhật lui đầu, về mặt áy náy.

”ách, đệ cũng chỉ muốn giúp tì áy thôi!”

Lúc này, môi đỏ mọng loan thành cười lạnh.

”chỉ cần nhần tâm chút, công tượng nào cũng có thể cời khóa phú quý xuống, vấn đề là ai dám cho nàng mạo hiểm? Đệ cho là, Tề Nghiêm từ Ba Tư xa xôi mời khéo tượng đến, là vì cái gì?”

”tứ tì nói, tì phu chỉ cần khóa phú quý, cho nên...”

”Ngu ngốc, hần là sợ Bảo Bảo bị thương tổn. Mời khéo tượng từ Ba Tư đến phủ, vì là muốn an toàn cời khóa phú quý xuống. Lần này thì hay rồi, đệ tự cho mình giỏi tìm công tượng tháo khoá xuống, không những không có tác dụng, còn làm Bảo Bảo bị thương, làm Tề Nghiêm mất một khoản tiền lớn, còn thêm vụ lộn xộn trên thành vừa rồi.

Húc Nhật lui đầu, đại tì nắn một câu, hần liền lui về phía sau từng bước, mắt thấy sẽ bị mắng đến dán mình lên tường rồi.

Mắt thấy đệ đệ bị mắng, Bảo Bảo đi lên phía trước, giặt nhẹ ống tay áo đại tì, không tiếng động cầu tình.

Kim Kim chuyển lực chú ý lại trên người nàng, khẩu khí lại ôn hòa chút.

”vì sao muốn trốn?”

”muội tưởng Tề Nghiêm muốn là khóa, không phải muội.” nàng cúi hạ đầu nhỏ.

”hần không phải cao thủ sửa dờ thành hay, đại thần tài sao, muốn kết hôn với nữ nhân nào không được? Làm sao lại để ý cái khóa phú quý kia?”

Mất hạnh trong suốt, bởi vì đại tì cam đoan, lóe ra hy vọng sáng rọi.

”nhưng mà...”

Có thể sao? Hần thật sự để ý tới nàng sao?

Kim Kim loan môi cười yếu ớt.

”còn không tin sao? Như vậy, muội đi nhìn túi thêu trên người hần một cái.”

”trên người hần không mang túi thêu a!” nàng cũng chưa nhìn thấy qua.

”khẳng định có, đại khái ở trước ngực hần, muội tự tay tìm đi!”

Kim Kim phân phó xong, chậm rãi đứng dậy, tao nhã đi ra ngoài.

”Húc Nhật, theo ta trở về.”

”a, phải về sao?” hần ảo não trái nhìn một cái, phải nhìn xem, lưu luyến không rời.

”không quay về, chẳng lẽ lại ở chỗ này sao?”

”ách, đại tì, chúng ta ở lại một thời gian được không? Tề phủ không hề thiếu thứ tốt đâu!”

Thanh âm thanh thúy như chuông bạc, từ bên ngoài nhẹ tiến vào.

”Vết thương trên gáy Bảo Bảo còn chưa có khỏi hẳn đâu, Tề Nghiêm nếu biết là do đệ làm, tổn thương da thịt thê tử hấn, có thể không tìm đệ tính sổ sao?”

Húc Nhật sắc mặt trắng nhợt, bước đi ra bên ngoài, đại tì uy hiếp cũng không dừng lại.

”đệ lúc này đi theo ta trở về, hay là chờ tì phu đệ tính sổ, rồi nằm liệt trên giường cho ta khiêng về?”

Rùng mình toàn thân, hấn quyết định thật nhanh, cũng không dám ở lâu, ba bước cũng như hai bước, cũng không quay đầu lại chuồn ra cửa, một lòng thầm nghĩ chạy nhanh rồi đi.

”Tề Nghiêm, xem trọng thê tử của ngươi, đừng làm cho nàng bỏ đi nữa, ta cũng không muốn thường xuyên chạy tới chỗ này.” Kim Kim công đạo, thanh âm dần dần đi xa.

Đại môn lại lần nữa mở ra, nam nhân nàng quen thuộc nhất, chậm rãi tiến vào.

Bên trong vắng vẻ, không có người mở miệng.

Nàng trừng mắt nhìn mũi chân bản thân, trong lòng có thật nhiều nghi vấn, nhưng không dám hỏi.

Tay to nắm đen vươn ra chế trụ cằm dưới của nàng, con ngươi đen đảo qua vết thương trên cần cổ nàng, nháy mắt bật ra lửa giận.

”ai cho nàng làm bị thương chính mình?” hấn nghiêng răng nghiêng lợi hỏi, trong lòng nhói đau.

Bảo Bảo nắm bắt tì váy, không dám nói cho hấn, cái kẻ đầu sỏ gây nên, vừa mới từ bên cạnh hấn chuồn ra đi.

”ta không sao.”

”còn đau không?”

”ngô, hết đau rồi.” nàng nói dối, không muốn làm cho hấn lo lắng.

Tề Nghiêm hai tròng mắt hợp lại, đột nhiên vươn tay đem nàng ôm vào trong lòng, khuôn mặt vùi vào tóc đen của nàng.

”chết tiệt, nàng vĩnh viễn không được làm như vậy! Nàng quả thực dọa ta chết khiếp!” hấn thô bạo quát, thân hình cao lớn lại kịch liệt run run.

Vòng tay ôm ấp của hấn làm nàng khó có thể hô hấp.

”ách, phu quân, ta, ta ... ta không thờ nổi ...” nàng giãy dụa muốn hô hấp, không khỏi hoài nghi đây là phương thức trừng phạt mới nhất của hấn.

Tề Nghiêm thấp rủa một tiếng, bắt buộc mình buông hai tay ra. Hấn không nên ôm chặt lấy nàng, xác nhận nàng bình yên vô sự, trận run run kia mới có thể dần dần bình ổn.

Thở hỗn hển trong chốc lát, nàng ngẩng đầu lên, nhớ tới lời đại tì dặn dò.

”phu quân.”

Hấn cúi đầu, nhìn sâu vào mắt nàng, dung giọng mũi nghi vấn “ừ” một tiếng, hơi thở ấm nóng lướt qua tóc của nàng.

Ánh mắt chuyên chú cực nóng làm cho nàng má phẩn nóng bừng, trong lòng lại càng thấy ngọt. Lời hấn nói lúc trên tường thành, giải thích của đại tì, tất cả đều đã chứng minh, nàng dần dần biết, hấn nhìn như vô tình, kỳ thật đối với nàng tình cảm rất sâu đậm.

Chính là, nàng vẫn không yên tâm, không dám tin tưởng niềm hạnh phúc đó, sợ bản thân hiểu lầm, vừa mới lên thiên đường liền ngã xuống địa ngục.

”đại tì muốn ta xem túi thêu trên người chàng.” nàng nhỏ giọng nói.

Trên xương gò má nắm đen hiện lên màu đỏ sậm khả nghi.

”không có gì hay để xem.” Tề Nghiêm thô lỗ đáp.

Nàng không chịu buông tha cho, nghiêng nghiêng đầu, nghiêng nghiêng quan sát sườn mặt hấn, nghiên cứu màu đỏ không bình thường trên xương gò má hấn.

”vì sao không cho ta xem?”

”Đã nói với nàng rồi, không có gì hay để xem” hắn lấp liếm trả lời, về mặt cổ quái.

Đầu nhỏ lại nghiêng thêm một chút.

”Chàng đang mặt đỏ sao?” nàng hồ nghi đặt câu hỏi.

Màu đỏ trên xương gò má trở nên càng rõ ràng, tò mò của nàng, tâm bị trêu chọc không thể khác chế, thật sự không thể đoán ra, rốt cuộc là đồ vật gì có thể làm cho hắn đỏ mặt.

Tay nhuyển nộn nhỏ bé hướng trong ngực rộng lớn hắn sờ sờ, đồng phiến phiến, tây tìm tìm, thật đúng là ở trước ngực hắn sờ thấy một cái túi nho nhỏ.

”đây là cái gì vậy?” nàng rút ra đem đến trước mắt coi thử. Đó là một cái túi thêu thực thanh lịch, mặt vải có chút sòn, có thể thấy đã được đeo thật nhiều năm.

Sắc mặt hắn trở nên càng cổ quái, cầm cổ tay nàng, muốn cướp túi thêu về.

Đôi tay to ngăm đen nắm chặt cổ tay nàng, trong đầu nàng chợt lóe linh quang, cúi đầu “ai ư” một tiếng, mày liễu cũng nhíu lại chặt chẽ.

Nàng bị đau!

Tề Nghiêm giống như bị phỏng, nhanh chóng thu tay về, về mặt lại đột nhiên rùng mình, khẩn trương vô hạn nhìn nàng. Đừng nói là đoạt lại túi thêu, hắn còn muốn lao ra đi tìm đại phu, coi thử nàng đến tột cùng là bị đau ở chỗ nào.

A, xem ra, chiều này rất hữu hiệu!

Nàng chậm rãi mở túi thêu, trong lòng đang tính toán, sau này có thể dựa vào chiều này những lúc hắn nổi giận hay không.

Bên trong túi thêu, là một đoạn tóc đen nhánh, dùng tơ hồng cẩn thận cột lại.

Bảo Bảo trừng mắt nhìn đoạn tóc kia, thật lâu không thể nhúc nhích. Sau một lúc lâu, nàng mới ngẩng đầu lên, nhìn Tề Nghiêm, trong mắt trong suốt, hiện lên một tầng hơi nước.

Nàng còn nhớ rõ, rất lâu rất lâu rồi, lần đầu tiên nàng nhìn thấy hắn, hắn cầm dao nhỏ, bá đạo cắt đi tóc của nàng, làm nàng sợ hãi.

”đây là tóc của ta?” từ nhiều năm trước cho tới bây giờ, hắn thủy chung vẫn mang theo tóc của nàng bên người sao?

Hắn cứng ngắc gật đầu, bạc môi phun ra lời nói chôn dấu đã nhiều năm.

”nàng là thê tử của ta.”

Lần đầu tiên nhìn thấy nàng, nàng là một cô bé vô cùng đáng yêu đứng ở trong hoa viên, mắt hạnh xinh đẹp nhìn hắn, e lệ mỉm cười. Nụ cười đó làm hắn thần hồn điên đảo, hắn chỉ mới nhìn nàng một cái, liền quyết tâm thủ nàng làm vợ.(Nhu Nhi:chắc chắc! lúc đó ca bao nhiêu tuổi th ế? Yêu sớm ha. Đúng là con nít quý!! Tề Nghiêm*hừ lạnh* có ý kiến gì? Nhu Nhi* đỏ mặt hời hợt* nào dám,ca cứ tiếp tục)

”Chàng không để ý tới khóa phú quý thật sao?” nàng run run nói nhỏ, nước mắt như trân châu lăn trên má phấn, thanh âm run rẩy.

”ta cho tới bây giờ chưa từng để ý qua mấy cái thứ tầm thường đó.” Tề Nghiêm cầm tay nàng, đem nàng kéo vào trong lòng, cầm tỉ nhẹ lên trán nàng, nhẹ nhàng ma sát.

”Nàng nữ nhân ngốc nghếch này, vì sao không tin ta?”

”ai bảo chàng hôm đó kéo áo của ta, trừng mắt nhìn khóa phú quý xem đến nửa ngày, giống như là nó quan trọng hơn ta.” nàng thấp giọng oán giận.

”ta lúc trước xem nó, là vì muốn thấy rõ hình dạng, sau đó tìm người đến tháo nó xuống.” Tay thô ráp yêu thương lướt qua má phấn mềm mại, vừa lòng phát hiện nàng đang khẽ run run.

”Cái truyền thuyết chết tiệt, chỉ đưa tới vô số bọn tham tài phú, nàng là thê tử của ta, ta không cho bất cứ kẻ nào mơ ước tới nàng.”

Hắn muốn không phải khóa phú quý, không phải phú quý vô tận,cái hắn muốn là nàng!

Hiểu lầm cùng khúc mắc nhiều năm nháy mắt được giải khai. Nàng cắn môi đỏ mọng, thấp khóc một tiếng, nhào vào trong lòng Tề Nghiêm, ôm chặt lấy hắn.

”phu quân, ta ...”

Còn chưa kịp thề non hẹn biển, thổ lộ thâm tình đối với hắn, chợt nghe “oanh” một tiếng, cửa lớn, cửa sổ đều bị phá tung, hơn mười người khăn trang hề hề xông tới.

”dừng tay!”

”không thể.”

”không được đánh thiếu phu nhân mà!”

Người cả tòa Tề phủ nhìn thấy Bảo Bảo trở về phủ, tất cả đều căng thẳng thần kinh, chỉ sợ Tề Nghiêm trách phạt nàng.

Lúc hai người tiến vào đại sảnh nói chuyện, bọn họ núp ở ngoài cửa, khẩn trương hề hề nghe lén, thậm chí có người leo lên nóc nhà nghe trộm.

Vừa nghe thấy Bảo Bảo thấp tiếng khóc, bọn họ còn tưởng rằng Tề Nghiêm động thủ, vội vàng xông tới vội vã muốn cứu nàng. Chỉ là trước mắt họ là hai người gắt gao ôm nhau, bộ dáng nùng tình mật ý, thấy thế nào cũng không giống trượng phu giáo huấn thê tử a!

Đang ở thời điểm xấu hổ, Tề Nghiêm đã mở miệng.

”Trần Cát!”

Tổng quản sợ hãi giơ tay lên, từ trong đám người bước ra.

”Gia, có tiểu nhân.”

Con người đen chột lóe, có giận dữ, cũng có không biết nên khóc hay cười, không còn vô tình lạnh như băng nữa.

”dẫn toàn bộ bọn họ đi chỗ khác.” hần ra lệnh, không được lại có người quấy rầy.

”Dạ!” Trần Cát kinh hi đáp.

Ô ô, hần cảm động quá, gia nhớ rõ tên của hần!

Tổng quản liền thúc giục bọn họ rời đi, nhiều người sờ sờ đầu, toàn bộ lui ra, trong lòng cuối cùng hiểu được, hai vợ chồng này không cần phải lo nữa rồi!

Trong Đại sảnh, Tề Nghiêm ôm lấy thê tử, hưởng thụ lung tung sau yên tĩnh.

”phu quân.” nàng cúi đầu hô một tiếng.

”nếu phó khóa kia thật có thể mang đến phú quý vô tận thì sao? Chẳng cũng không để ý sao?”

Bảo bối mà người bên ngoài cầu còn không được, hần lại chẳng thêm quan tâm đến, ở trong mắt hần, nàng chỉ nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của chính mình, ánh mắt nóng bỏng đó làm cho lòng của nàng cũng bị hòa tan vào.

Hần nâng cằm dưới của nàng lên, gần từng tiếng, phá lệ thông thả nói.

”cho dù dùng phú quý khắp thiên hạ muốn ta trao đổi nàng, ta cũng xem thường.”

Bạc môi nóng ẩm, khắc lên nộn nộn môi, phong giấm hứa hẹn ôn nhu nhất.

Phú quý dễ cầu, chân tình khó được.

Bất kể phú quý hay không phú quý, nàng là thê tử kết tóc mà hần trân ái nhất.

Hần là cây rụng tiền, nàng là chậu châu báu, cọc nhân duyên này nguyệt lão đã định. Thiên hạ tranh nhau đoạt khóa phú quý không liên quan tới bọn họ.

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Thần Tài Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.